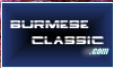

ဆုမြတ်မွန်မွန်

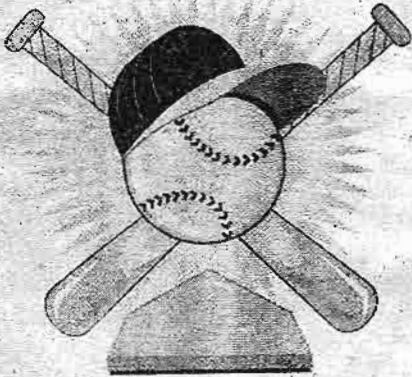
အဆင့်မြင့်ရည်းစားစကား

J

၃

ဆုမြတ်မွန်မွန်

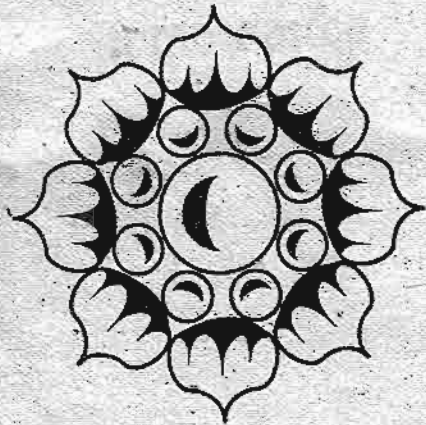
BURMESE CLASSIC

အဆင့်မြင့်

ရည်းစားစကား

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE CLASSIC .COM

ကျိုင်းသည် ကောင်တာမှာ လက်ရဲချ်ကို ရွေးပြီးတာ
 နှင့် လက်ကိုင်ကိုင်ကို ဆွဲကာ ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများနှင့်
 လှမ်းလာခဲ့သည်။ တခြားလူတွေက လာကြိုသူကို ရှာသူကရှာ။
 လာကြိုသူတွေက လှမ်းအော်လိုအော်၊ အချင်းချင်း တွေ့ဆုံသွား
 ပြီး အော်ဟစ်ပွေ့ဖက်ကာ နှုတ်ဆက်သူက နှုတ်ဆက်။ အသံ
 တွေ စေတည်ကာ ပျားပန်းခတ် လှုပ်ရှားနေကြသည်ကို ကျိုင်းက
 အဘာတကျနှင့် ပြုံးကာကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ လျှောက်
 ကြည့်သည်

လူတွေ ... လူတွေ ဆုံတွေ့မှုမှာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသလောက် ခွဲခွာမှုမှာကျတော့ ဘာကြောင့် တိတ်ဆိတ်ကြေကွဲတတ်ကြတာလဲ။ ကျိုင်းကတော့ ခံစားမှုတွေနှင့် ဆောင်နည်းနည်းလွတ်သူဟု ပြော၍ရမည်ထင်သည်။ ကျိုင်းသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လျှောက်လာတုန်းမှာပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလောတကြီးဝင်တိုက်မှုကို ခံလိုက်ရသည်။

“အား”

ပခုံးတစ်ဖက်ကို နှာအောင် တိုက်ချလိုက်သည်ကို ကျိုင်းသည် အသံထွက်အောင်ပင် ညည်းညူသွားမိသည်။ အဲဒီလိုက ကျိုင်းကို ကပျာကယာ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဟာ ... ဆောရီး ညီမလေး ... တော်တော် နာသွားလား”

ကျိုင်းက အရေးတယူ လှည့်မေးနေသော အဲဒီလူက အေးဆေးစွာပဲ ချက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်ရင်း အသာခေါင်းယမ်းလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်သွားဖို့ပြင်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ထိုလူက ကျိုင်းရဲ့ လက်ထဲမှ လတ်ဂေ့ချ်ကို မြင်သွားကာ ...

“ဒီ ... ဒီမှာ ... ခဏလေး ညီမလေး၊ စင်ကာပူကလာတဲ့ လေယာဉ်က အခုမှ ဆိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ထိုလူက ကျိုင်းရဲ့စကားကို ကြားတော့ ရင်ဘတ်ကို အိတ်နဲ့ဖိလျက် သက်ပြင်းမောကြီးကို ဝူးခနဲချဟန်ဖြင့် ...

“ဟား ... တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ နာရီလွဲပြီဆိုပြီး ပြေးလာလိုက်ရတာ၊ ကျေးဇူးပဲကွာ”

ကျိုင်းက ကိုယ့်ထက် အနည်းဆုံး ငါးနှစ်လောက် နှင့်လူတစ်ယောက်ကို ရင့်ကျက်သော အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ကျိုင်းညီတိပြီးပြကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အရပ်ရှည်ရှည်မှာ အခုမှ ခေတ်စားသော ဗစ်တိုးရီးဘာကင်ခမ်းရဲ့ နားရွက်အောက်သာသာရှိသော ဆံပင်တိုဖောင်းဆင်းပုံစံကို ညှပ်ထားသော ကျိုင်းကို အော့ကစ်က မှတ်မိပါ။

www.burmeseclassic.com

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မလားမသိ။ ကျိုင်းက အရပ်ရည်ရည်ကို ထပ်မြင့်ကာ အောက်စံ
ဝေဝဲရှာလိုက်သည်။ မော ... တွေ့ပါပြီ။ အောက်စံကလည်း
ကျိုင်းကို ချက်ချင်း မြင်သွားဟန်တူသည်။ လက်လှမ်းပြက
အသာလျှောက်လာသည်။

ကျိုင်းသည် မတွေ့ရတာ ခြောက်လလောက်ပဲရှိ
သော်လည်း အရင်တစ်ခေါက်လာခဲ့စဉ်ကထက် ပို၍ပိန်သွား
အောက်စံရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကို သတိပြုမိသည်။ အန်တီသ
ရဲ့ ဘော်ဒီဟာ ဝိတ်လျှော့လို ပိန်နေတဲ့ပုံမျိုးလည်း မဟုတ်။

“ဟိုင်း ... မိုင်ဒီယား အန်တီ၊ နေကောင်းတယ်နော်”

ကျိုင်းရဲ့ ရွတ်နောက်နောက် နှုတ်ဆက်ပုံကို အောက်
က စိတ်မသက်မသာသော ပုံစံမျိုးနှင့် ရယ်သည်။ ကျိုင်း
ကိုယ့်ဆီကို အောက်စံ ဖုန်းဆက်ခေါ်စဉ်တည်းက ...

“ကျိုင်း အမြန်ပြန်လာခဲ့ပါ။ ကျိုင်း ပြန်လာမှာ

ကေကေ မသိပါစေနဲ့၊ အကြောင်းရင်းကို ဒီရောက်မှ ပြော
ဟူသော အောက်စံရဲ့ စကားကို ကြားပြီးနောက် အရေးတကြီး

အဆင့်မြင့်ရည်းစားစကား

ကြောင့်သာ ဒီလိုခေါ်ရတယ်ဆိုတာ နားလည်နေ၍ ဘာမှ ဖေ့
ထူးထူး မမေးတော့ပေ။ ကျိုင်းနှင့်အတူတူနေသော ဖေဖေ
တစ်သက်လုံးက ပြုစုစောင့်ရှောက်လာသော အဖေခင်ရသည်။
ဆင့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်ရာ ကျိုင်းကို အသာတကြည်ပဲ သွား
သာမက “သမီး အန်တီသစ်ခွမှာ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ
သာ နေမှာပေါ့၊ သမီး သွားပြီး ကူညီလိုက်ပါ” ဟုတောင်
တွန်းလိုက်သဖြင့် ကျိုင်းသည် လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသာ
လျက် အန်တီသစ်ခွကို ဘာမှ အထွေအထူး ထပ်မမေးခဲ့။

“သမီး ဖေဖေရော နေကောင်းလား ကျိုင်း”

“ဟုတ် ... ကောင်းတယ် အောက်စံ”

“အင်း ... ဒါဆို သွားကြတာပေါ့၊ အိတ်က ဒီတစ်လုံး
တည်းပဲလား”

“ဟုတ်”

အောက်စံက ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ချေ။ ကျိုင်း
သည် ကားပါကင်သို့ ရောက်လာလျှင် နောက်ခန်းထဲမှာ လက်ရေချ

www.burmeseclassic.com

“အော့ကစ်တို့ စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့ ကျိုင်း”

ကျိုင်းသည် ဘေးဘီရုခင်းတွေကို ငေးရင်းမှ ဘယ် လောက်မျောပါလာသလဲတော့မသိ။ မိလျှံကျိုင်ရှေ့မှာ အော့ကစ် က ကားရပ်ပြီး ပြောလိုက်တော့မှပင် အောက်ဆင်းဖို့ သတိရ သည်။ ဆိုင်ထဲသို့ရောက်လျှင် အော့ကစ်က ကျိုင်းပဲမှာလိုက်ပါ ဟု ပြောရင်း တစ်နေရာသို့ ငေးကာနေလျှင် ကျိုင်းသည် ခေါင်း ကို ခါယမ်းမိလေသည်။

အမြဲတစေ ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်သူ၊ ကျိုင်းတို့နှင့် လယ်ဗယ်လိုက်ကာ ခေတ်နှင့်အညီ ဟော့ရှော့နေတတ်သူ၊ မသိလျှင် ကေကေနှင့်ရွယ်တူ။ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်သာ ထင်ရ လေ့ရှိသူ။ အော်ကစ်ရဲ့ ဒီလို မှန်တော့ပုံစံကို ကျိုင်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။

ကျိုင်းကို အရေးတကြီးဆင့်ခေါ်ခြင်း၊ ကျိုင်းလာမှာ ကို ကေကေ ကြိုမသိစေခြင်းအပြင် အိမ်မှာတောင် စကားမပြောနိုင်

အောက်အောင် Serious ဖြစ်နေသော အော့ကစ်ကို ကြည့်ကာ ကျိုင်းသည် ကေကေနှင့် တစ်ခုခုတော့ ပတ်သက်နေပြီ ဆိုတာကို ရိပ်မိတော့ ရိပ်မိနေပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ ... အော့ကစ်။ ကျိုင်းကို ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အော့ကစ်က လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ယှက် ဆင်ထားရင်းမှ ...

“တကယ် စိတ်တိုတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ကျိုင်းကိုလား”

“ကျွတ် ... မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ မိကေမကို”

“ကေကေကို ! ...။ ကေကေ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ အော့ကစ်”

အော့ကစ်က စိတ်ရှုပ်နေသည့်ကြားမှာ စိတ်တိုသလို နှိုးဖြင့် ကျိုင်းကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ကျိုင်းက အော့ကစ်ကို ကြည့်သည်။ ခံကာ နားလည်သောမျက်နှာဖြင့် ပြန်ငေးနေသည်မို့ အော့ကစ်က သက်ပြင်းကိုအသာချကာ စိတ်လျှော့လိုက်ဟန်ဖြင့် ...

“ကျိုင်း”

“ဟုတ် ... ပြော အော့ကစ်”

“သမီးကို အော့ကစ်ရော ကောရော ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ သမီး သိတယ်နော်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိတဆို လေးမို့ သနားလို့ အချစ်ပိုခဲ့တဲ့အပြင် သူများနောက် မကျန်ခဲ့ရလေအောင် စိတ်ဓာတ်ရေးရာကအစ ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်မွေးမြူခဲ့တယ် ...

ဟု
ကို ခါ

အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာလည်း လွတ်လပ်ခွင့် ပေးပြီး သမီး စိတ်ချမ်းသာသလို နေစေခဲ့တယ်၊ သမီးရဲ့ အကြံဉာဏ်ကအစ အလေးထားခဲ့တယ်”

ကျိုင်းက အော့ကစ်ရဲ့ စကားကို ထောက်ခံသလို ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပေးလိုက်သည်။ အော့ကစ်ရော၊ ကောကောရော ဟာ ကျိုင်းကို သူတို့တူမ ဆိုတာထက် ညီမတစ်ယောက်လို ချစ် ခင်ယုံကြည်ခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ကျိုင်းဟာ သူတို့ မျှော်လင့်သလို သွက်သွက်လက်လက် ထက်ထက်မြက်မြက်လေး ဖြစ်ခဲ့သည်။

အော်ကစ်ကဆိုလျှင် ဘာမဆို ကျိုင်းကိုမှ တိုင်ပင်နေကြ။ ကျိုင်းရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ယူနေကြ။

အခုရော ဘာအကြံဉာဏ်များ ယူဦးမလို့ပါလိမ့်။

“ကျိုင်း ... သမီးမှာ ရည်းစားရှိပြီလား”

ကျိုင်းသည် ဘာများပြောလိမ့်မလဲဟု အမျှော်လင့် မြီး မျှော်လင့်ထားကာမှ ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သော အော့ကစ်ရဲ့စကားကြောင့် ရှုံ့မဲ့လို့သွားရလေသည်။

“အော့ကစ်ကလည်းကွာ အဲဒါကို မေးဖို့ ဒီကိုပြန်ခေါ်တာ လား”

“ကဲ ... ငါ မေးတာသာ ဖြေစမ်းပါ”

“မရှိပါဘူး အော့ကစ်ရော”

“ဟုတ်ပြီ၊ တကယ်လို့ ချစ်သူရည်းစားထားမယ်၊ ဘဝ အတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ထက် ဆယ် နှစ်ငယ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်မှာလား ကျိုင်း”

ကျိုင်းသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် စိတ်ပျက်လျှင် လုပ်နေကြဖြစ်သည့်အတိုင်း မျက်လုံးပြူး၊ မျက်နှာက အကြောများကို နှာခေါင်းမှာ လာစုကာ နှုတ်ခမ်းကို ချွန်ထော်ပစ်လျက်၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့ပြပစ်ချင်စိတ်ကို အတော်ပဲ ထိန်းချုပ်ထားရလေသည်။ အဲဒီပုံစံလုပ်ပြလျှင် အော့ကစ်ကား လုံးဝမကြိုက်။ နှင်မို့ ရှာရှာဖွေဖွေ။ နှင် မျက်နှာမြန်မြန်အိုမယ်ဟု အမြဲပြောတတ်သည်။

ကျိုင်းဟာ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း အတည်အတံ့မေးနေသော အော့ကစ်မှာ အကြောင်းရင်းတစ်ခုခု တော့ ရှိမှာပါလေဟူသော အတွေးဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်းပြကာ ...

“မရွေးပါဘူး အန်တီသစ်ခွရယ်၊ ဆယ်နှစ်မပြောနဲ့ ငါးနှစ် ကွာတာတောင် ကျိုင်း မရွေးဘူး”

အော့ကစ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်ကာ တောက်ပအွားကြလေသည်။

“သေချာသလား ကျိုင်း။ လူတွေအားလုံးကို မျက်ကန်းဖြစ် ပါစေတယ်ဆိုတဲ့ အချစ်ဆိုတာကြီး ပါလာရင်ရော”

ကျိုင်းက မျက်နှာကို နောက်သို့ လှန်ပစ်ရင်းမှ ...
“အိုး ... ကျိုင်းနဲ့ ဆယ်နှစ်ကွာတဲ့ ယောက်ျားဟာ ကျိုင်း အတွက်တော့ ကလေးပီစိပဲ၊ နှပ်ချေးပဲ အော့ကစ်။ မျက်လုံးထဲမှာ ကလေးလိုမြင်နေတဲ့ ငမျောက်ငမျောက်လေးကို ကျိုင်းက ဘယ်မှာလာပြီး အချစ်စိတ် ဖြစ်ထွန်းလိမ့်မလဲ”

ကျိုင်းရဲ့ အဖြေစကားတွေကြောင့် အော့ကစ်ရဲ့ ...
...မှာ တဖြည်းဖြည်း ပြီးလာသည်မှာ ရောက်စကနှင့်တောင် ...
...ဘာ့ချေ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

“အေးပေါ့ ... ကျိုင်းက အခုမှ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ဆိုတော့ ကျိုင်းနဲ့ ဆယ်နှစ်ကွာတဲ့ ကောင်လေးဟာ ဆယ့်သုံးနှစ် ငမျောက်ငမျောက်လေးပေါ့၊ ကလေးသာသာပဲရှိဦးမှာပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ ကျိုင်းက အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ကောင်လေးက ကောင်းကောင်းလူလားမြောက်တဲ့ အသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်မှာဆိုရင်ရော သူ့ကို ကျိုင်း စဉ်းစားမှာလား” -

www.burmeseclassic.com

ကျိုင်းရဲ့ မျက်နှာက အော့ကစ်ကို ရယ်ချင်လာစိတ်ဖြင့် စပ်ဖြဲဖြဲ ဖြစ်လို့လာသည်။

“မစဉ်းစားဘူး အော့ကစ်ရယ်၊ အော့ကစ် ကျိုင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမေးခွန်းတွေ မေးနေလဲဆိုတာတော့ ကျိုင်းနားမလည်ဘူး ...

ဒါပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကျိုင်းဘဝမှာ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ဘယ်တော့မှ ရွေးချယ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။

အော့ကစ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ထူးခြားစွာ ပြုံးသွားကြသည်။ တလက်စတည်းမှာပဲ ကျိုင်းရဲ့ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်မှာ လာရောက်ဆုပ်ကိုင်လျက် ...

“ဘာကြောင့် ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကျိုင်းက မရွေးချယ်ချင်ရတာလဲ”

“ဘာကြောင့် ... အင်း ... ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ ဒီခေတ်ထဲတစ်နှစ် နှစ်နှစ်ကွာတာကတော့ မြင်ရုံနဲ့ မသိသာကြဘူး”

ဘူးလေ၊ အဲဒီလောက် ဆိုရင်တောင် ကျိုင်းက တစ်မျိုးစဉ်းစားဦးမှာ၊ လုံးဝပစ်ရက်စရာမရှိဘူးဆိုမှ ...

လေးငါးနှစ်ငယ်တာကျတော့ သိသာသွားပြီ။ လက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ အရည်အချင်းအားဖြင့်တော့ တော်ရင်လည်း တော်နေမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျိုင်းက ငယ်တာကို မကြိုက်တာ”

“ကိုယ့်ထက်လည်း ဆယ်နှစ်ငယ်မယ်၊ ကိုယ့်လောက်လည်း မတော်ဘူး၊ ကိုယ့်လောက်လည်း မချမ်းသာဘူး၊ ဒါတင်မကဘဲ ကိုယ့်ကို မှီခိုချင်လို့ သိုက်တူးချင်လို့ အပိုင်ကြိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးဆိုရင်ရော ကျိုင်း လက်ခံနိုင်မှာလား”

“ဪ ... အော့ကစ်ရယ်၊ မေးမှမေးရက်တယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးကိုတော့ လှည့်ကြည့်နေစရာတောင် မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ကေကေက ဒီလိုလူကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရည်ရွယ်ထားသတဲ့ ကျိုင်း”

ကျိုင်းသည် ရေသောက်မလို ရေဖန်ခွက်ကို လှမ်းပါးစပ်နားအတော့မှာပဲ ရေကို ဆက်မမော့နိုင်တော့ပေ။

www.burmeseclassic.com

အော့ကစ်ကို အံ့အားတကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အော့ကစ်တလည်း ကျိုင်းကို တန်ပြန်စိုက်ကြည့်နေကာ မျက်လုံးတွေကတော့ တစ်ခုခုကို အခဲမကျေရိပ်ဖြင့် တလက်လက် စူးရှနေလေသည်။

ကျိုင်းရဲ့ မျက်ဝန်းထဲက အမေးတွေဖြစ်သော တကယ်လား၊ ဟုတ်လို့လား၊ မယုံနိုင်စရာပဲ စသော အတွေးတွေကို အော့ကစ်က အလိုလိုသိနေဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆို အော့ကစ် ကျိုင်းကို လှမ်းခေါ်တာ”

“ဟုတ်တယ် ကျိုင်း၊ အဲဒီကိစ္စကြောင့်ပဲ ကျိုင်းကို အော့ကစ် လှမ်းခေါ်တာ၊ အခု အန်တီအနားမှာ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ဖင်ဖက် ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ကျိုင်းကလွဲပြီး အော့ကစ်က နားလည်ပေးမယ့်လူ ကူညီပေးမယ့်လူ မရှိဘူး၊ အော့ကစ် တကယ်ကို ရူးချင်နေပါပြီ ကျိုင်းရယ်”

အော့ကစ်က တကယ်ပဲ စိတ်ထိခိုက်လာဟန်ဖြင့် နဖူးကို လက်နှင့်ထောက်ကာပြောလိုက်လျှင် ကျိုင်းသည် အော့ကစ်

ကို အတော်ပဲ သနားကရုဏာသက်လို့ သွားရလေသည်။ မျက်လုံးထဲတွင် အရည်တဖျပ်ဖျပ် လဲဖြာနေသော ကောကေရဲ့ နှုတ်အိ နက်စိုနေသည့် မျက်ဝန်းကြီးများကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

တစ်သက်လုံး ချစ်သူရည်းစား မထားခဲ့ဖူးတဲ့ ကော၊ သာသနာ့တွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားလေ့မရှိသော ကော၊ အဲဒီကောဟာ တကယ်ပဲ သူ့ထက် ဆယ်နှစ်ငယ်ရွယ်တဲ့ကောင်လေးနဲ့ ချစ်ကြိုက် ချစ်တဲ့လား။

ဒီအတွေးကြောင့် ကျိုင်းပင်လျှင် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေကုန် သွားရလေသည်။

“ကျိုင်းကို သေချာပြောပြပေးပါဦး အော့ကစ်ရယ်၊ တကယ် ပဲလား၊ ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်ကလဲ ... ဘယ်အချိန်က စဖြစ်တာလဲ ...

ကော့ထက် ဆယ်နှစ်ငယ်တယ်ဆိုတော့ ကျိုင်းထက် နှစ်နှစ်ပဲကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့၊ အမယ်လေး ... ကျိုင်းရဲ့

www.burmeseclassic.com

သူနယ်ချင်းလောက်ပဲ ရှိပါလား၊ ဘုရား ... လား
လား။”

ကျိုင်းရဲ့ တအံ့တဩနှင့် လက်ဖျားတခါခါရေရွာ
ပုံကို အော့ကစ်က သူ့လိုပဲ မခံမရပ်နိုင်သူတစ်ဦး ရှိနေပါလား
ဟူသော စိတ်မျိုးဖြင့် မျက်လုံးတွေက တလက်လက် စူးရှထ
လှကပါ တောင့်မတ်၍လာသည်။ စတွေ့တုန်းက ပုံစံနဲ့ကို မ
တော့ပေ။

အော့ကစ်ရဲ့ ပုံစံသည် အခုမှ အားရပါးရ ပြောထ
မည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ...

“အော့ကစ် သိတာတော့ သုံးလလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်
သူတို့ချင်းတွေ့တာတော့ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီလို့ ကြားတာ
ကောင်လေးနာမည်က နယုန်မိုးတဲ့”

“နယုန်မိုး ! ...။ နာမည်နယ်”

ကျိုင်းရဲ့ မျက်ခုံးကြုတ်ကြုတ်အပြောကို အော့
ကစ် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ပြရင်းမှ ...

“နာမည်ကလည်းဆန်းသလို လူကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ၊
တကယ့်ကို ကြော့လို့ မော့လို့၊ မော်ဒယ်လုပ်လို့ရတယ်”

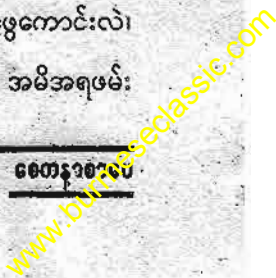
“မော်ဒယ်လ်ဘွိုင်းလား။”

“မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းနာဆိုလား၊ ဘာဆိုလား၊
ချောက်တီးချောက်ချက်ပါ”

“အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး၊ ကေနဲ့ အဲဒီ နယုန်မိုးနဲ့ ဘယ်
မှာတွေ့ကြတာတဲ့လဲ”

“တွေ့တာတော့ ကော့ရဲ့ ကုမ္ပဏီကိစ္စကြောင့်ပဲပေါ့၊ မဂ္ဂဇင်း
တွေမှာ ကြော်ငြာထည့်ဖို့ ဘာကိစ္စ ညာကိစ္စတွေ လုပ်ရင်း
ကနေ ပြောရင်းဆိုရင်း တွေ့သွားကြတာပေါ့၊ ဒါက
မဆန်းပါဘူး ကျိုင်းရယ်၊ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အပြင်ထွက်ပြီး
အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ ယောက်ျားကြီး
ကြီးငယ်ငယ်နဲ့ ကြုံနေရမှာပဲ ...

အဲဒါကိုမှ ဘယ်မိန်းမက အရှာအဖွေကောင်းလဲ၊
အညွတ်အနူးလွယ်မလဲ၊ ဒါကိုပဲ လိုက်ကြည့် အမိအရဖမ်း

နေတဲ့ ယောက်ျားတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း၊ အဲဒီ နယုန်မိုးဟာ အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုး”

“ဪ ... သေချာလား၊ အဲဒီလို သိုက်သမားတဲ့လား”
“ကျိုင်းရယ် နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အချောအလှ အနုအရွယ် မိန်းကလေးတွေပုံလို့၊ သူ့ရုပ်သူ့ရည် သူ့စတိုင်လ်နဲ့ ဘယ်လို အနုအရွယ် ရွေးကြိုက်မလဲ ...

ဒါကိုမှ နှင့်အဒေါ် အူအရိုင်း အပျိုကြီးကို ကြိုက်တာ၊ သူ့ထက် ဆယ်နှစ်ကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကြိုက်တာ၊ ဒါရိုးသားတဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို့ နင် ထင်လား ကျိုင်း ...

နှင့်ရဲ့ စင်ကာပူမှာ သုံးနေတဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ပဲ စဉ်းစားစမ်းပါဦးဟဲ့”

အောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားက ကျိုင်းကို နှက်လိုက်တာဖြစ်လေသည်။ ကျိုင်းသည် ကိုယ့်စကားနဲ့ ကိုယ့်ပြန်ခံရတာမို့ အောင်သက်သက်နဲ့ ပြုံးနေရတာဖြစ်သည်။ တစ်

ဆိုလျှင် ကျိုင်းက ကိုယ်နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ကာ ...
“ဒါ စင်ကာပူမှာ သုံးနေတဲ့ဦးနှောက်နော်” ဟု အောက်ရဲ့ နေ့ကို စကားနိုင်ထိုးခဲ့သမျှ အောက်ရဲ့ ကျိုင်းကို ချက်ကောင်းကိုင် လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အင်း ... ဒါပေမဲ့လည်း ဂေက အဲဒီလောက်တော့ မညံ့ဘူးထင်တယ် အောက်ရဲ့”

အောက်ရဲ့ ကျိုင်းကို ပြုံးမဲ့မဲ့ဖြင့် စိုက်ကြည့်လေသည်။ နဖူးရှေ့မှာ အထပ်ထပ်ဝဲကျနေသော မဟော်ဂနီရောင်ပြေး ဆံပင်လှလှနှင့် အောက်ရဲ့သည် ကျေကိုလည်း အသေအလဲချစ်ရာ သူဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်က ဘိုးဘိုးခေါ်သည့်အတိုင်း ဖြူသစ်ခွကို အောက်ရဲ့ ကျော်နှင့်ဆီဆိုသော ကျေကို ကျော်ဟူသော စာလုံး ခေါင်းမှ ဂေကို အဖျားဆွတ်ယူကာ ဂေ၊ စသဖြင့် ဘိုးဘိုးခေါ်သည့်အတိုင်း လိုက်ခေါ်ခဲ့သော ကျိုင်းဟာ ကြီးတဲ့အထိလည်း ဘတ်ကျိုးကာ အဒေါ်တွေကို အောက်ရဲ့ ဂေဟု ခေါ်တုန်း။

www.burmeseclassic.com

မသိလျှင် ကျိုင်းကို ကေတိုရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံးအဖြစ် အားလုံးက ထင်ကြသည်အထိ။ ကျိုင်းတို့သုံးယောက်က မခွဲဘဲ တပူးတွဲတွဲ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အော့ကစ်မှာ ကျိုင်းကိုတော့ တူမမို့လို့ ထားပေဦး။ ကေ့ကိုတော့ ခုချိန်ထိ အပျိုကြီးတွေအဖြစ် တပူးတွဲ တွဲ နေလာခဲ့သူတွေပီပီ အော့ကစ် နှမြော့ရှာပေမည်။

“ဒီမှာ ကျိုင်း။ ငါကလေး ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မတော်တောင် မအ၊အောင်နေတယ်၊ ငါ့ညီမ ငါ့တူမတွေလည်း မအ၊အ ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လွတ်လပ်ခွင့်အပြည့်ပေးပြီး ပညာရုံ နည်းနဲ့ ဆုံးမခဲ့တာ ...

ကေဟာ တစ်ချိန်လုံးလည်း တော်ခဲ့တယ်၊ လိမ္မာခဲ့ တယ်၊ ဒီအချိန်ကျမှ ဒီလိုထ၊ဖောက်လေခြင်းဆိုပြီး ငါ ရင်နာတာ၊ နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း ကျိုင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် က ဘာပြောကြမလဲ၊ ဒီအပျိုကြီးတွေ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ရဲ့နဲ့ ယူမယ့်ယူတော့ ကိုယ့်ထက်ဆယ်နှစ်ငယ်တဲ့ ကောင်လေး ကိုမှဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့ကြမှာ ...

အဲဒါကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ဦး၊ ဟိုအကောင်က ကေ့ကို တကယ်ချစ်တာဖြစ်နိုင်လား ကျိုင်း။ ဟင် ... ရှင်း နေတာပဲ။ ချမ်းသာတာကို မက်လို့ပေါ့။ တို့တွေက အပျိုတွေဆိုပေမယ့် မိဘတွေက အမွေခွဲပေးပြီးသွားတဲ့ အပြင် ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ကိုယ်၊ အဲဒါ တွေကို ပတ်ဝန်းကျင်က ယောက်ျားတွေက မသိဘဲနေမ လား ...

ဒါတွေကို မက်တာ ရှင်းနေတာပဲ မဟုတ်လား ကျိုင်း”

ကျိုင်းက ခံစားချက် အပြည့်ဖြင့် ပြောနေသော အော့ကစ်ရဲ့မျက်နှာကို ငေးကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျိတ်ရှိုက်မိ သေးသည်။ အော့ကစ် ပြောတာတွေဟာ ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ တစ်ချိန်ထဲမှာလည်း ဖြစ်လည်းမဖြစ်နိုင်။ ကျိုင်းဟာ လက်တွေ့ သမားဖြစ်၍ မျက်စိနှင့် မမြင်မရချင်း ဘာကိုမှ ဝေဖန်ချက်မပေး နိုင်ချေ။

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီလောက်လည်း စိတ်ကြီးမနေပါနဲ့ အော့ကစ်ရယ် အခု အော့ကစ်က ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ”

“ငါ ဖြစ်စေချင်တာက သူနဲ့ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ လုံးဝ ပြတ်ဖို့ပဲ ကျိုင်း”

“အော့ကစ်က ကေနဲ့ ဆွေးနွေးပြီးပြီလား”

“အမယ်လေး... ပြီးပါပကော၊ မယ်မင်းကြီးမက ဘာပြော ပြောတယ်မှတ်လဲ၊ သူက ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီး မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့ ...

သူ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီးမှာ အိမ်ထောင်ကျ ကလေးမွေးပြီးခဲရင် ဒီအချိန်မှာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီးရဲ့အမေအရွယ်တော့ ဖြစ်နေခဲ့ပြီတဲ့ ...

သူ့မှာ ဦးနှောက် ရှိတယ်တဲ့၊ သူ့ဘဝအတွက် အသင့်တော်ဆုံး လက်တွဲဖော်ကို သူ ရွေးချယ်တာလေ ...

နင် ကြားဖူးလား ကျိုင်း၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဆယ်နှစ်ငယ်တဲ့ ယောက်ျားက အသင့်တော်ဆုံး လက်တွဲဖော်ဆိုတာကိုလေ ...

မိန်းကလေးထုကြီး မှတ်သားစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဟင်း ... ကေက သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးပဲ”

“မလွယ်တာမှ တော်တော်ကို မလွယ်တာအေး၊ တယ် ... ငါလေ ပြောလိုက်ရ မကောင်းပဲရှိတော့မယ်၊ မွန်နေတာလေ ...

ငါ့ညီမလေး တော်လှ တော်လှနဲ့ ကြိုက်မယ့်ကြိုက်တော့လည်း ဆယ်နှစ်ငယ်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့မှတဲ့၊ ပြီးတော့ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားထဲကလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့်ကပ်တယ် ဘာမက်လို့ယူချင်တယ်ဆိုတာ အသိသာကြီးကို သူက မမြင်နိုင်ဘူးလေ ...

ဘယ်သူမဆို တွေးမိကြမှာပဲ မဟုတ်လား ကျိုင်း၊ ငါတော့ သိပ်ရှက်တာပဲ”

ကျိုင်းသည် ခံစားချက်တို့နှင့် ဆိုနှင့်ကာ မျက်ရည်
လည်လာသည့် အော့ကစ်ကို ကြည့်လျက် ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ
စိတ်မကောင်းမိချေ။

အော့ကစ် ပြောခဲ့သလို နယုန်မိုး ဆိုတဲ့လူဟာ ငွေ
မက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ကျိုင်းဟာလည်း
အော့ကစ်နဲ့ တသဘောတည်းပဲ ရှိမှာဖြစ်သည်။

အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို ကျိုင်းက အထင်လည်းမကြီး
တတ်သလို အထင်သေးစွာပဲ ရွတ်ချသေးသည်။ ကေ စိတ်ဆင်းရဲ
ရမယ့်အလုပ်မျိုး၊ ကေ ဒုက္ခရောက်ရမည့် အဖြစ်မျိုးကို တားမြစ်
ဖို့ရာ ကျိုင်းမှာလည်း တာဝန်ရှိသေးလေသည်။ ကျိုင်းသည်
အော့ကစ်ရဲ့ လက်ဖဝါးတွေကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ဖေးမရင်း ...

“ခုချိန်ကစပြီး စိတ်အေးအေး ထားပါတော့ အော့ကစ်
ကျောက်စွဟာ ကျိုင်းရဲ့တာဝန်ပါပဲ၊ ကေ ဒုက္ခရောက်ရမယ့်
အဖြစ်မျိုးကို ကျိုင်းလည်း မလိုလားပါဘူး ...

နယုန်မိုးက ကော့အနားမှာ ရှိမနေသင့်တဲ့ လူစား
မျိုးဆိုရင် သူ လုံးဝလွင့်သွားအောင်လည်း ကျိုင်း လုပ်ပေး
နိုင်ပါတယ်”

ကျိုင်းရဲ့ စကားသံအဆုံးတွင် အော့ကစ်ရဲ့ မျက်နှာ
ဆစ်ခုလုံးက အားတက်ပျော်ရွှင်သွားပုံဖြင့် လင်းချင်းတောက်ပလို့
သွားလေသည်။ ကျိုင်းတို့ ကြည့်လာသော မျက်လုံးများထဲတွင်
အားကိုးသော၊ ယုံကြည်သော၊ ကျေးဇူးတင်သော စသဖြင့် မျှော်
ဆင့်ချက် အရိပ်ယောင်တွေဖြင့် တောက်ပစူးလက်ကာနေသည်။

ကျိုင်းကတော့ မစားဖြစ်သေးသည့် ဟင်းပန်းကန်
နဲ့ ဝေးကာ ရှေ့အစီအစဉ်တွေကို တိတ်တဆိတ် ရေးဆွဲလိုနေခဲ့
သည်။

၂၆၂

ကျိုင်း အိမ်ရောက်လာသောခါ ဂေက ကုမ္ပဏီကို ထွက်သွားပြီမို့ မတွေ့ရတော့ချေ။ ကျိုင်းက ဒီကိစ္စကို မသိဟန် ဆောင်ကာ ဘာမှမသိသလိုနေဖို့ အော့ကစ်ကို ပြောထားပြီးပြီမို့ အော့ကစ်ကလည်း သူ့ဟာသူ ဘာသိဘာသာပဲ နေတော့မည်။ ညနေရောက်လျှင်တော့ ဂေ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျိုင်းကို မြင်တော့ အံ့ဩသွားဟန်ရှိလေသည်။ ကျိုင်းက ဆိုဖာပေါ်မှာ စာထိုင်ဖတ်နေရာမှ ထကာ “ဟိုင်း ... ဂေ ... နေကောင်းတယ် နော်” ဟု စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အေး ... ဟဲ့ ... နင်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အကြောင်း မကြား ဘာမကြားနဲ့”

ကျိုင်းက ကျောကို ရွန်းရွန်းစားစားဖြိုးစိုက်ကြည့်ရင်း နှစ်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်လျှင် ဇီကက ဒေါသမပါသော နှစ်စောင်းတစ်ချက်ထိုးသည်။ ခါးအထိဝဲဖြာနေသော ဆံနွယ်နက် ကျိုင်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝဲဖြာချထားကာ ပက်ပံဆီရောင် နယ်ဝမ်းဆက်ကို ခေတ်မီလှပစွာ ချုပ်ဝတ်ထားသော ကေသည် ဆယ်ငါးနှစ်ဆိုတာထက် သုံးဆယ်တောင်ရှိမည်မထင်ရသော နှစ်ဖြင့် ရှင်သန်နေသူဖြစ်သည်။

ဟုတ်တယ် အော့ကစ်ရေ၊ ကျိုင်းလည်း ကျောကို မိမိရာလူနဲ့ လက်တွဲသွားမယ်ဆိုရင် နှစ်ဖြာပါတယ်။

ကျိုင်းက ကျောရဲ့ခါးလေးကို အနောက်ဘက်မှ နှစ်လိုက်ရင်းမှ ကျောပုခုံးပေါ်ကို မေးစေ့တင်ထားကာ တိုး ဆေးကပ်ဖြေသည်။

“ကျိုင်း အလုပ်ကိစ္စ လာတာပါ”

အရင်ကလည်း ကျိုင်းဟာ စင်ကာပူနဲ့ ရန်ကုန်နဲ့ ဖေဖေရဲ့ ကုမ္ပဏီကိစ္စအတွက်နဲ့ ကူးချည်သန်းချည် လုပ်ပေးနေခဲ့ကြပေမယ့် နေရာက ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးမမေးပေ။ ဖေဖေရဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ တစ်ခုဟာ ဒီမှာလည်းရှိသေးတာမို့ ကျိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကို လာတာဟုပဲ ထင်ရှာမည်။

“ငါ့ဖို့ ဘာပါလဲ၊ နင်ကလည်းဟယ် ဖုန်းတော့ဆက်မပြောဘူး။ BONIA အိတ်ဒီဇိုင်းသစ် ထွက်နေတဲ့ဟာ၊ ငါ မှာချလိုက်”

ကျိုင်းသည် ကော့ရဲ့ အပြောကြောင့် ကေ မမြင်နိုင်ပါဘဲနဲ့ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ပြမိသည်။ ကေ သုံးစွဲသော တန်ကြီးအသုံးအဆောင်များနှင့် ကေ ကိုင်ချင်သော BONIA တံဆိပ်လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးရဲ့ တန်ဖိုးဟာ သုံးသိန်းခွဲကျော်ဘက်မှာ ရှိသည်။ ဒါမျိုးကို ကော့ရဲ့ ကောင်လေးက ဝယ်ပေးနိုင်မှာတဲ့လား

ကျိုင်းကတော့ ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ဦးကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် မရွေးချယ်လိုပါ။ ကျိုင်းသည် နေရာနှင့်အတူ အချစ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးဒဿနတို့ကို ဆွေးနွေးလာလေသည်။

ကော့ရဲ့ ခါးကိုဖက်ကာ ဆိုဖာတွေထဲသို့ ဆွဲခေါ်လာကာ ကေနှင့်အတူ ယှဉ်ထိုင်မိသည်။ ကေက ကျိုင်းရဲ့ ဟဲလ်ပဲအသစ်ကို ရှေ့နောက်စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ ...

“နင့်ဆံပင်ပုံက လှသားပဲ၊ နင် ပိုနုသွားတယ်”

“ဒါ ဟိုမှာ ခေတ်စားနေတဲ့ ဆံပင်ပုံလေ၊ နောက်ဆို ဒီမှာလည်း ခေတ်စားလာတော့မှာပါ။ ဘက်ခမ်းမိန်းမ ပိုရှ်စပိုက်စီရဲ့ ဆံပင်ပုံအသစ်ပေါ့”

“အေး ... ဟုတ်လား လှတယ်နော်”

“ကေရော ဒီပုံကြီးပဲ အမြဲတမ်းထားမှာလား၊ ကျောလယ်လောက်ညှပ်ပြီး ဝေ့စံနဲ့ ခွေထားလိုက်ပါလား၊ အညိုရောင်ရင့်ရင့်လေးဆိုးလိုက်လေ။ အရမ်းမိုက်သွားမယ်”

“တော်ပါပြီဟယ်၊ ငါ့ဆံပင်ကြီးကို နုမြောပါတယ်”

ကေက သူ့ဆံပင်ကြီးကို တစ်ဖက်သို့ စုသိမ်းကာ ရှေ့သို့ဆွဲယူလျက် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ချထားရင်းမှ ဆံပင်တွေ မြတ်နိုးသော နူးညံ့မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ငုံ့ကြည့်ကာ ပြုံးနေလေသည်။
ဟင်း ... မျက်လုံးတွေကိုက အချစ်နဲ့တွေ့ပြီး အိစက်ရွန်းလုံးတဲ
တဲ့ မျက်ဝန်းတွေ။

ကျိုင်းသည် မေးပစ်ချင်စိတ်တွေ ရင်ထဲမှ တဖွားနှုတ် ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း ကိုယ့်စကားလုံးတွေကို ကိုယ် အသာဖြင့် မျိုချနေရလေသည်။ နေဦး ကျိုင်း ဆန္ဒစောလိုမဖြစ်ဘူး။ အလှူလိုလိုမဖြစ်ဘူး။

“နင်က ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ ကျိုင်း”

“အင်း ... မပြောတတ်သေးဘူး ကေ၊ ကျိုင်း ဟိုစာမေးပွဲတစ်ခု ဝင်ဖြေမလိုလေ၊ အဲဒါ စာဖတ်ရဦးမယ်တော့ အေးဆေးပါပဲ ...

ဖေဖေကလည်း အေးဆေးပဲ”

“ဟင်း ... အေးပေါ့။ နင်က နင့်အဖေ ကုမ္ပဏီမှာဆိုတော့ နင် မှောက်ချင်မှောက် သွန်ချင်သွန် နေမှာပေါ့။”

“ဒီမှာလည်း ကျိုင်း မှောက်ချင်မှောက် သွန်ချင်သွန်မှာပါပဲနော် ကေ၊ ကျိုင်းတို့ ခရီးတစ်ခုလောက် ထွက်ရရင် မကောင်းဘူးလား ...

Some where ပေါ့၊ ဒီဇင်ဘာက ရှေ့လဆိုတော့ ကျိုက်ထီးရိုးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ပုဂံ ...

သွားရအောင်လေ၊ ကျိုင်းကတော့ ကျိုက်ထီးရိုး ပိုသွားချင်တာ”

အော့ကစ် ပြောထားသောစကားကို ကျိုင်းက ငော့အား နားသွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အော့ကစ် ပြောထားသလိုပဲ အာက အားတက်သရော မရှိပေ။

သို့သော် ကျိုင်း ဖြစ်နေ၍ ယတိပြတ်ကြီးလည်း ငြင်းပါ။

“အင်း ... ခုလောလောဆယ်တော့ ဧက အလုပ်နည်းနည်း
ရွပ်နေတယ် ကျွိုင်းရယ်၊ ဆောင်းဝင်တော့မှာ ဆိုတော့
အသစ်ဝင်တဲ့ အလှဆီတွေ၊ ဘော်ဒီလိုးရှင်းတွေ၊ ဈေးကွ
ထဲမှာ ပရိုမိုးရှင်းလုပ်ဖို့ အလုပ်ရွပ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း ကော့ရဲ့ရုံးကို ကျွိုင်း တစ်ရ
လောက် လိုက်ပြီးကြည့်ဦးမှပါ”

ကျွိုင်းရဲ့အပြောကို ဧကက အားတက်သရော
ပေ။ ဟင်း ဟင်း ဟဲ ဟဲ နှင့်သာ ရယ်လျက် အသာလျော့ချသ
သည်။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် ကော့ရဲ့အခြေအနေဟာ အောက်
ပြောပြခဲ့သလို စိုးရိမ်ရေမှတ် ရောက်နေပြီဆိုတာ ကျွိုင်းက သ
ပေါက်လိုက် လေသည်။

မဖြစ်တော့။

ကျွိုင်း အချိန်ဆွဲနေ၍တောင် သိပ်မဖြစ်တော့

ကျွိုင်းသည် အဓိကပစ်မှတ်ဖြစ်လာမည့် နယုန်မိုးဆို
သာလှတစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံး ကြည့်ရှုအကဲခတ်ဖို့၊ လေ့လာဖို့၊
ဆုံးဖြတ်ဖို့ တရစပ် လိုလာပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ကျိုင်းသည် ကားကို တစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်ခဲ့ပြီး နောက် သော့ပိတ်ကာ ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာရင်း တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ အင်္ဂလိပ်စာလုံးပေါင်း ဖြင့် ဆိုင်းဘုတ်တင်ထားသည့် နယုန် ဂရမ်ဖစ်ဒီဇိုင်း ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်လေးကို လှမ်းမြင်လျှင် ဒါ ကော့ရှ် တစ်ယောက်သောသူ ဖွင့်ထားသောဆိုင် ဆိုတာကို သိလိုက်ရသည်။

ဆိုင်ခန်းလေးက သိပ်မကြီးကျယ်ပါ။ အော့ကစ်ရဲ့ ပြောပြချက်အရတော့ သူငယ်ချင်းတွေ စုဌားကာ ဖွင့်ထားသောဆိုင် ဟု သိရသည်။ ကျိုင်းသည် ဒီဆိုင်လေးထဲက လူတစ်ယောက်နှင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ကေတို့ ဘယ်လိုများ ဖူးစာဆုံသွားသလဲ။ နယုန်မိုး

ဘာ ကော့လို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ညွတ်ကျသွားအောင် ဘယ်လိုများ ဆုပ်သွားနိုင်လဲဆိုတာကို တော်တော်လိုက်၍ မမိဖြစ်နေလေသည်။

မက်လောက်စရာ ပညာအရည်အချင်း၊ ငွေကြေး၊ ဇုတ်ပကာသန၊ ဒါတွေ တစ်ခုမှ မရှိပါဘဲနှင့် ကော့ကို ကျအောင် ဆုပ်သွားနိုင်သည်မှာ သူလည်း မခေသူတစ်ယောက် ဆိုတာကို အသိအမှတ်ပြုပေးရသည်။ ကျိုင်းဟာ ဆိုင်ရှေ့ကို တစ်ခေါက် ဆွဲကာ ဖြတ်လျှောက်ပြီးသွားသောအခါ အဲဒီဆိုင်ရဲ့ တုတ်ဖက် လက်ဖောင်းမှာ ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ရှိတာကို သတိပြုမိ သည်။ အိုကေ ... အဲဒီဆိုင်လေးကနေ ကျိုင်း စောင့်ကြည့်ရမယ်။

ကျိုင်းက နှစ်မြိုက်စွာပင် လေတစ်ချက် ချွန်ပြီးနောက် (ကျိုင်းဖြင့် လေချွန်လျှင် ဘယ်တော့မှ အသံမထွက်ပါ) ...

ကော်ဖီဆိုင်ရဲ့ တံခါးလေးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဆိုင်ထဲ ဆင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူများများစားစား မရှိချေ။ ဂျာနယ်ဖတ် ခုန်း ကော်ဖီသောက်နေသော လူတစ်ယောက်ရယ်၊ သမီးရည်းစား တွဲနှစ်တွဲရယ်၊ ကောင်မလေးအုပ်စုတစ်စုရယ်နှင့် ဒါပဲ ရှိနေသည်။

ကျိုင်းက ထောင့်နေရာတစ်ခုကို ရွေးလိုက်တော့
ဂျာနယ်ဖတ်နေသောလူနှင့် စားပွဲချင်းနီးကပ်သွားသည်။ ဂျာနယ်
သမားက အားကစားဂျာနယ်ကို သဲကြီးမဲကြီးဖတ်နေကာ ကျိုင်း
ကို မော့တောင် မကြည့်ချေ။ ကျိုင်းက စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်လျှင်
ဝိတ်တာလေးတစ်ယောက်က အနားသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်လာကာ

“ဘာသုံးဆောင်ပါမလဲခင်ဗျာ”

ကျိုင်းသည် မျက်လုံးက လမ်းရဲ့တစ်ဖက်သို့ လှ
ကြည့်နေရတာမို့ မေးတာကို ရုတ်တရက်မကြားဘဲ ပြီးတော့
ဪ ... အေး ဖြစ်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဟု မှာလိုက်သည်။
ဒါကိုပင် ကိုတိကျက ...

“ဘာကော်ဖီအမျိုးအစား သုံးဆောင်မလဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်
တို့ဆိုင်က ကော်ဖီအမျိုးအစား အစုံရပါတယ်”

“နက်စ်တစ်ခွက်ပဲ ဖျော်နဲ့ဟာ၊ မခါးစေနဲ့၊ ချိုလည်း မချ
စေနဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တခြားရော ဘာသုံးဆောင်မလဲခင်ဗျာ”

ကျိုင်းသည် အရစ်တက် အရစ်ရည်နေသော ဝိတ်
တာကို စိတ်မရှည်သလို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်လျှင် သူက
ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အင်း ... စိတ်ထိန်းထားဦးမှ။ သူဟာလည်း နောင်
တစ်ချိန်ကျ အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်လာနိုင်တယ်။

“အဲဒီ ကော်ဖီကိုပဲ မြန်မြန်ဖျော်လာစွဲဖို့ ပိုလိုအပ်ပါတယ်”

ဝိတ်တာလေးက သဘောပေါက်စွာဖြင့် ပြုံးကာ
ဦးညွတ်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဒီတော့မှပဲ ကျိုင်းသည် တစ်ဖက်
လမ်းက ဆိုင်လေးကို ကောင်းကောင်းရှုစားခွင့်ရတော့တာဖြစ်လေ
သည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက် ရောက်လာချိန်အထိ ထိုဆိုင်လေးမှာ
ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသေးချေ။ ကျိုင်းသည် သင်းပျံ့ပျံ့မွှေး
လှသော နက်စ်တစ်ခွက်ကို အရသာခံကာ လျှာဖျားပေါ်မှာ
အားရင်းမှ မဆိုးဖူးပဲဟု မှတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျိုင်းဟာ ကော်ဖီအသစ်တစ်မျိုးပေါ်တိုင်း လျှာပေါ်
တင်၍ စမ်းသပ်သောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဘယ်ကော်ဖီကိုမှ စွဲလမ်း
နှစ်ခြိုက်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။ ကပ်ပချိုနီ၊ ကဖီးလတ်တေး၊ ကော်ဖီ
အမေရိကန်နီ၊ စင်ကာပူကော်ဖီ၊ ဘလူးမောင်တိန် စသဖြင့်
စသဖြင့် ဘာကိုမှ မကြိုက်၊ မစွဲလမ်း။ ကျိုင်း နှစ်သက်သည်မှာ
ရိုးရိုးကော်ဖီမစ်နှင့် နက်စ်ကော်ဖီတို့ပဲရှိလေသည်။

“ဟင်”

ကော်ဖီပူပူကို အရသာခံကာ သောက်သုံးနေသော
ကျိုင်းရဲ့ မြင်ကွင်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲဝင်ရောက်
လို့လာလျှင် ကျိုင်းသည် မျက်ခုံးပင့်ကာ အသေအချာကြည့်မိသည်။
ကေ ... ဂေပါလာ။ ကျိုင်းရဲ့ ချစ်လှစွာသော အဒေါ်ဖြစ်သူ
ကေသည် ကားပေါ်မှဆင်းလာကာ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းဆိုင်ခန်းထဲသို့
ဝင်သွားသည်ကို ကျိုင်းက အသေအချာပဲ တွေ့မြင်လိုက်သည်။

အမယ်လေး ... ဒီလူရှိတဲ့နေရာကို ကေကရောက်လာ
ရတာပေါ့။ ကျိုင်းသည် ကေဘက်က မခံချင်စိတ်ဖြင့် စိတ်ထဲမှာ

တနံ့နံ့ဖြင့် ခံပြင်းလို့လာလေသည်။ စိတ်တိုလာသဖြင့် ကော်ဖီ
ကိုတောင် အရသာခံ၍ မသောက်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ခါတည်းကုန်
အောင် တစ်ရှိန်ထိုးမော့ပစ်လိုက်သည်။ ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်အချ
အပဲ ကျိုင်းအတွက် မျက်လုံးပြူးရတော့တာဖြစ်သည်။

ကေနှင့် နယုန်မိုးဆိုသောတစ်ဖောက်မှာ ဆိုင်ထဲက
ပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် အတူတွဲထွက်လာကြကာ ကားလမ်းရဲ့ တစ်ဖက်သို့
ကူးလာကြဖို့ ဟန်ပြင်နေကြလေသည်။ ကေသည် နယုန်မိုးကို
မြင်ဖူးသဖြင့် ရုတ်တရက် အသေအချာပဲ ငေးနေမိသည်။
နယုန်မိုးသည် မြင်လိုက်တာနဲ့ကို ကေ ဘာကြောင့် ဝံ့ဖြုတ်ဖြုတ်
ကြွေကျသွားရသလဲဆိုသော အဖြေကို တကူးကတ ရှာဖွေစရာ
လိုတော့သည့် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတို့ကို ပိုင်ဆိုင်လို့ထားလေသည်။

အခုခေတ်ပေါ် ကောင်လေးတွေ ထားလေ့ရှိသော
ဗွယ်လဲတွေနှင့် ပြောင်လက်တောက်ပနေသည့် ဆံပင်ပုံစံကို ထား
သားကာ ဝတ်စားပုံကတော့ လူငယ်ပုံစံ သိပ်မပေါက်ချေ။ ဒါက
သည်း ကေနဲ့ တွဲနေရ၍ဖြစ်မည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော်လည်း သူ့ပုံစံအား အဝေးကမြင်လိုက်တာနဲ့ ကို ထင်းထွက်သပ်ရပ်နေသော ရုပ်ရည်ရှုပကာကို ပိုင်ဆိုင်လိုထားလေသည်။ အပြာရောင်စပို့ရှပ်လက်တိုကို ရိုးရိုးရှင်းဘောင်းဘီရှည် တစ်ထည်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ ကြည့်လိုတော့ ကောင်းသည်။ သို့သော် တီရှပ်လွင်လွင်လေးတစ်တည်သာ ဝတ်လိုက်ပါက ပို၍ လူငယ်ဆန်သွားမှာဖြစ်သည်။

ကျိုင်းသည် နယုန်မိုးကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ လှေလာအကဲခတ်လိုက်ရသဖြင့် အခုချိန်မှာ ဆိုင်ထဲကနေ၍ အပြင်ထွက်ရှောင်ဖို့ကို လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဒီအချိန်ကျမှ ဆိုင်အပြင်ကို ထွက်သွားလျှင် ပျော်မဆုံး တဖြိုးဖြိုး ဖြစ်လာသော ကေတီအတွဲနဲ့ ပက်မင်းတိုးတော့မည်။ အထုံအ၊အ မဟုတ်သော ကေသည် ကျိုင်းကို မြင်တာနှင့် ဘာအတွက် ဒီနားကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းသိမှာမလွဲချေ။ ပထမဦးဆုံးလေး လာချောင်းသောအခေါက်မှာတင် တပ်ခေါက်ရလျှင် အော့ကစံက ကျိုင်းကို ညှဲလှချည်လားဟဟ ဟု တဖွဖွပြော၍ ဆုံးမှာမဟုတ်တော့။

ကျိုင်းသည် ရုတ်တရက် ကြိရာမရဖြစ်ကာ ဘေးစားခြင်းကလူရဲ့လက်ထဲမှ ဂျာနယ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲယူလိုက်ပြီး မျက်နှာရှေ့မှာ ကွယ်ချလိုက်သည်။ ထိုလူက ရုတ်တရက် ခြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကို အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကျိုင်းကို မှတ်လုံးပြူးကြည့်ကာ ...

ကျိုင်းက ဂျာနယ်ကို မျက်နှာရှေ့မှာ အမြန်ကာရင်းခဲဒီလူကို တိုးကျိတ်ကျိတ်ဖြင့် အသာပြောရသည်။

“ခဏ ... ခဏလေးပါ။ ကျွန်မကို ဒီဂျာနယ် ခဏလောက် ငှားပါ။ အရေးကြီးနေလို့ပါ ... နော်”

ကျိုင်းက ပြောလည်းပြောရင်း မျက်လုံးကလည်း တိုက်ခတ်မှုကို ချောင်းကြည့်လိုက်လျှင် နှစ်ဦးသား ဆိုင်ထဲဝင်အနေကြပြီဖြစ်သည်။ တစ်ခုကကောင်းသည်မှာ ကေက ကျိုင်းသောနေရာကို ကျောပေး၍ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ကျိုင်းသည် နယုန်မိုးရဲ့ မျက်နှာကိုသာ လှမ်းမြင်နေရသည်။ နယုန်မိုးကလည်း ကျိုင်းကို ဂရုပြုမိပုံ မပေါ်ပါ။ ကေ့ရဲ့ မျက်နှာ

ကိုသာ တစ်မိမိမိကြည့်လျက် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဖုံးပွဲပေါ်တင်ထား
သော ကော့ရှလက်ဖေးမိုးလေးကိုတောင် သွား၍ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်း
စကားပြောလိုက်လေသည်။

ဟင်း ... လူရှေ့သူရှေ့မှာတောင် ကဲနေလိုက်တာ
လူမြင်ကွယ်ရာများဆိုရင်တော့လား။ ကျိုင်းသည် အံတကြိတ်ကြိတ်
နှင့် ကြည့်ရင်းနဲ့မှ နယုန်မိုးက ဘာရယ်မဟုတ် ဘေးဘီဝဲယာက
ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်လျှင် ဂျာနယ်နှင့် ဖျတ်ခနဲ ကွယ်လိုက်ရပြန်
သည်။ အဲဒီနောက် ကျိုင်းရဲ့ ဘေးနားမကျတကျကလူကို စောင်
ငဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် သူက ကျိုင်း လုပ်နေပုံတွေကို မျက်မှောင်အကြွတ်
သားဖြင့် စူးစမ်းလိုနေသဖြင့် ကျိုင်းမှာ သွားဖြီးလေးနှင့် စပ်ဖြီးဖြီး
လုပ်ပြလိုက်ရသေးသည်။

“အဟဲ ... ခဏ ... ခဏလေးပါနော်”

တော်ကြာ ကိုယ့်လက်ထဲက ဂျာနယ်ကို ဆွဲလှသွား
မှာစိုးသဖြင့် ကျိုင်းက ထပ်၍ ခွင့်တောင်းလိုက်လျှင် ထိုလူက
ကျိုင်းကို တစ်လှည့်၊ ကျိုင်းချောင်းနေသော နေရာကိုတစ်လှည့်

ကြည့်ကာ တစ်ခုခုကို အတွေးပေါက်သွားဟန်တူသည်။ ခေါင်းကို
ဆစ်ချက်ညိတ်ကာ ...

“ရတယ် ... အေးဆေး” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ဂျာနယ်ပိုင်ရှင်ကို ဒီတစ်ခါကျမှ သေချာကြည့်လိုက်
ချင် သူ့ကို တစ်နေရာမှာ ကျိုင်း တွေ့ဖူးသည်ဟု ထင်သည်။
သူ့ပုံစံက အသက်တော့ သိပ်မငယ်တော့ချေ။ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်
လောက်ရှိသော်လည်း အပြင်အဆင်က ခေတ်လူငယ်တွေနဲ့ အပြိုင်
ဖြစ်သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်နှင့် နောက်ပိုင်းအဖျားမှာ ပါးထားပြီး
အရှေ့မှာ ရှည်လျက် ဂျယ်လ်နှင့် ခပ်စင်းစင်းကျနေသော ဆံပင်
ပုံစံက ဒီလူ့ကို စတိုင်လ်အတော်မိုက်စေသည်။

အဖြူရောင်နှင့် ပန်းရောင်စပ်ကြား ကန့်လန့်စင်း
ပိုလိုရှပ်လက်တိုကို ကော်လာထောင်ကာ ဝတ်ထားလျက် ဂျင်း
အနက်ရောင်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျိုင်းထက် အနည်းဆုံး လေးငါး
နှစ်လောက် ကြီးမည်ပုံပေါ်သဖြင့် ကျိုင်းကို အလွယ်တကူပဲ ခွင့်
လွှတ်လိုက်လျောပေးလိုက်ဟန်ရှိသည်။ ကျိုင်းက သူ့ဂျာနယ်ကို

ဆွဲလှထားသဖြင့် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားသော သူက ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ဂိမ်းဆော့၍နေလေသည်။ ဟင် ... မကြီးမငယ်နဲ့၊ လက်ခတ်က အငြိမ်မနေတတ်ဘူးနဲ့တူပါရဲ့။

ကျိုင်းက ရှေ့ကစုံတွဲကို ခိုးကြည့်လိုက်ပြန်လို့ သူတို့ကတော့ စကားတွေကိုသာ ဆိုလျက်ရှိနေသည်။ တစ်နားလောက်သာ စကားထိုင်ပြောနေလိုက်တော့ ကျိုင်းတော့ သက်သေမည်မထင်ချေ။ ကျိုင်းသည် စိတ်ထဲကနေ၍ မြန်မြန်သွားကြပါတော့ဟု ဆုတောင်းနေသော်လည်း ဆုတောင်းကမပြည့်ပေ။ ဒီဆိုင်က ကော်ဖီနှင့်မုန့်အပြင် တခြားအစားအစာတွေပါ ရသည်ထင်သည်ကောနှင့် သူ့ကောင်လေးဟာ နေ့ခင်းစာကို အတူတကွ လက်ခတ်စားကြသေးသည်။ သစ်သီးဖျော်ရည် သောက်ကြသေးသည်။

ကျိုင်းသည် အခုမှပဲ ဝင့်ဆိုက်ရတာ ဖြစ်တော့လေသည်။ ခါးတွေညောင်းလာသည်ကိုတောင် အကြောမဆန့်ရဲမလှုပ်ရဲချေ။ စားပွဲပေါ်မှ ကော်ဖီကလည်း ကုန်တာကြာနေချိန်ပိုက်ဆံလည်း မရှင်းသေးသော၊ ဂျာနယ်ကလည်း ဒီစာမျက်နှာက

ထက်သေးသော ကျိုင်းကို ဝိတ်တာကလည်း ကွက်ကြည့်ကြည့်ကြည့်။ နောက်နားကလူကလည်း ဂိမ်းဆော့ရင်းမှ ပြုံးစိစိပြီး လှောင်ချင်သလို ကြည့်နေသောဒဏ်ကိုလည်း တောင့်ခံထားသေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိ ခြိန်ဖြုန်းပြီးမှပဲ ထပြန်တော်မူကြလျှင် အခုမှပဲ ကျိုင်းက ဂျာနယ်ကို ပစ်ချကာ ခါးတွေကို တဂျွတ်ဂျွတ် ထချိုးပစ်လေသည်။ ဝိတ်တာက ပိုက်ဆံရှင်းတော့မည် အထင်ဖြင့် ကျိုင်းရဲ့အနားသို့ ဆုတောင်းလာလျှင် ...

“ဆင်းဒဝစ်တစ်ပွဲနဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက် ထပ်လုပ်ခဲ့ပါဦး”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဝိတ်တာပြန်ထွက်သွားလျှင် ကျိုင်းက ဘေးစားမွဲက ဆုကို အားနာပြီးလေးနှင့် ခေါင်းညွတ်ပြကာ ဂျာနယ်ကို ပြန်ကမ်းသေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ထိုလူက ဂျာနယ်ကို လှမ်းမယူသေးဘဲ ကျိုင်းက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ကာ ...

“တန်ဖိုးရှိလွန်းတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အချိန်တွေကို မင်း ဖြန်းစားပစ်လိုက်တာ၊ အဲဒီကျေးဇူးပါပဲဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး၊ ဆေးခွန်းနဲ့တော့ ကျေနပ်စရာ မကောင်းဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဘယ်လို !...”

ကျိုင်းက အဲဒီလူရဲ့စကားကို နားမလည်၍ ပြန်မပြော ဖြစ်သည်။ သူက တစ်ချက်ဖြိုးကာ သူ့ခုံမှ ထလာရင်း ကျိုင်းက စားပွဲတွင် ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်ထိုင်သည်။ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သော အခါ သူနှင့် ကျိုင်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်လို့သွားသည်။

“မင်းက ကိုယ့်ဂျာနယ်ကို ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ဆုံးသွားတယ်လေ၊ ကိုယ်က ခဏနေရင် သွားတော့မှာ ဒါကို မင်းက ကိုယ့်ဂျာနယ်ကို ယူသွားတော့ ကိုယ့်အစောင့်နေရတာပေါ့၊ မင်း ကိုယ့်ဂျာနယ်ကို ယူသုံးချိန်လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာတယ်”

ကျိုင်းက အဲဒီလူရဲ့ အပြောကြောင့် မျက်ခုံးပင့်မိကာ မလို ဖြစ်သွားသည်။ အဲဒီလူကို မချင့်မရဲပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် သူက ကျိုင်းကို အဓိပ္ပာယ်ပါပြုံးကြည့်နေကာ ...

“ကဲ ... အဲဒီ အလဟဿဖြစ်သွားတဲ့ အချိန်လေးဆယ့်ခုနစ် မိနစ်ကို မင်း ဘယ်လိုအလျော်ပေးမှာလဲ”

“အို ... ရှင်ကလည်း ဒါလေး ကူညီရတဲ့ဟာကို”

ကျိုင်းရဲ့ မကျေမနပ်ဖြင့် စုပွပွအပြောကို သူက ခက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

“ဒါမျိုး အကူအညီကို စင်ကာပူမှာဆိုရင်ရော မင်း ရမလား”

သူ့အပြောကြောင့် ကျိုင်းတစ်ယောက် ချက်ချင်းပဲ ချက်လုံးပြုံးသွားကာ ဆံပင်မွေးတွေတောင် ထောင်သွားသလို ဖြစ်လေသည်။ ဘုရား ... ဘုရား ... ဒီလူဟာ စပိုင်များလား။ ကျိုင်းက ဘယ်လိုများ သိနေပါလိမ့်။ ကေကတစ်ဆင့် တန်ပြန်လွှတ်ထားသော နောက်လိုက်သမားများလား။ ကျိုင်းက မျိုးစုံလျှောက်ဆွေးကာ ရင်ပူ၍လာလေသည်။

ကျိုင်းရဲ့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပုံစံကို သူက ရိပ်မိသည့် အလား ကျိုင်းကို နှစ်သိမ့်သလို ပြုံးပြလေသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“တစ်ခါမြင်ဖူးပြီးရင် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တဲ့ မျက်နှာမျိုး လို့ တော်တော်များများက ပြောကြတဲ့စကားကို အခုတော့ ကိုယ်က သေချာပြန်စဉ်းစားရတော့မှာပေါ့နော်”

သူ့အပြောကြောင့် ကျိုင်းက မျက်စောင်းမထိုးနဲ့ သော်လည်း မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်မိလေသည်။ သူက အဲဒီပုံစံကို သဘောတကျဖြင့် တဟားဟား ရယ်လို့သာနေသည်။

“မင်းက ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးနဲ့တူတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေး ရက် စနေနေ့က မင်းကို ကိုယ် လေဆိပ်မှာ ဝင်တိုက် ဖူးတယ်လေ”

“အိုး ...”

ဒီတော့မှပဲ ကျိုင်းဟာ နဖူးကို လက်နှင့်ဖိလျက် သူ့ကို မှတ်မိသွားလေသည်။ လေယာဉ်ပေါ်ကဆင်းလာပြီးနောက် ကိုယ့်အိတ်ကိုယ်ရွေး၊ ခန်းမကျယ်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး

အင်းလျှောက်လာခဲ့သော ကျိုင်းကို သူက ပခုံးတစ်ဖက် ဝင်တိုက် ခြားဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ “စင်ကာပူကလာတဲ့လေယာဉ်က အခုမှ ချိတ်တာလား” တဲ့။ အင်း ... ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျိုင်း မြင်ဖူး တယ်လို့ စဉ်းစားနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

“မှတ်မိပြီပေါ့”

“အင်း ... မှတ်မိပြီ၊ ဟုတ်သားပဲ ရှင့်ကို လေဆိပ်ခန်းမ ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်”

ကျိုင်းက လာချပေးသော နောက်ထပ်ကော်ဖီတစ် နံပါတ်ကို မော့ကာ ဆင်းဒဝစ်တစ်ခုကို ယူစားရင်း သူ့ကို ပြော ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ကျိုင်း စားနေသောကန်နေပုံကို ပြုံးကြည့် ...

“အသည်းကွဲတာလည်း တော်တော်စားဝင်တယ်နော်”

သူ့စကားကြောင့် ကျိုင်းက မုန့်ဝါးနေရင်းမှ နင် သေဖြင့် ကော်ဖီကိုမော့ကာ မုန့်ကို အမြန်မျိုချရသည်။ သူက ပြောသေးသည်မှာ ...

www.burmeseclassic.com

“အခုခေတ်ကောင်မလေးတွေရဲ့ အသည်းကွဲဖြေဖျောက် နည်းကလည်း တစ်မျိုးပဲနော်၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာက အသည်းကွဲရင် အစားများများ စားတယ်တဲ့ ဒါမှ အားရှိပြီး ကောင်လေးတွေကို လိုက်ချောင်းရိုက်နဲ့ အောင်လို့နဲ့တူတယ်”

ကျိုင်းသည် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ပြောသော စကားတွေကို ပထမပိုင်းတော့ နားမလည်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့အား ကိုဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားလျှင် တဟားဟား ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်လို့သွားသည်။ သူက ကျိုင်းကို နယုန်မိုး တစ်မျိုးအဓိပ္ပာယ်ကောက်လွှဲသွားတာပဲဖြစ်သည်။ အေးပေါ့ပေါ့ အပေါ်ယံလေးမြင်ပြီး အပေါ်ယံလေး ရှုပ်တွေးတဲ့ကိစ္စမျိုးကို ဒီလို မြင်ကြမှာပေါ့။

ကျိုင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပြုံးနေရင်း မှ အဲဒီလူကို မဖြေရှင်းချက် တစ်စုံတစ်ရာ မပေးမိချေ။ ဒါပေမယ့်

ကျိုင်းသည် ခေတ်မီပွင့်လင်းကာ ဖော်ရွေသဘောကောင်းပုံရသော ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ခင်မင်စိတ်ဖြင့် ...

“ကော်ဖီထပ်သောက်ပါလား” ဟု လောကွတ်လုပ် ထိုက်လေသည်။ သူကလည်း မငြင်းချေ။ အနားရောက်လာသော ဒီတိတ်တာကို ကျိုင်း သောက်သည့်ပုံစံအတိုင်း မချိုလွန်း မခါးလွန်း သော နက်စံကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုသာ မှာတာကို သတိပြုမိသည်။

သူက ကျိုင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခပ်တည်တည် နှင့်ပင် ...

“စင်ကာပူကို ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ ... ကွယ်ရာမှာ ကျိတ်ပုန်းခုတ်နေတဲ့ ရည်းစားကို စင်ကာပူကနေများ လာချောင်းရသလားလို့ပါ။ တကယ်လို့ ချောင်းဖို့ လူငှားချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ် လုပ်ပေးနိုင်တယ်လို့ အဲဒါ ပြောမလို့”

ကျိုင်းသည် သူ့အပြောကြောင့် ပခုံးကို တစ်ချက် တွန့်ကာ ရယ်မိလေသည်။ အဲဒီနောက် ကျိုင်းရဲ့ ခေါင်းထဲတွင် ချက်ချင်းပဲ မီးသီးတွေ လင်းထိန်သွားရသည်။ အင်မတန်ထူးဆန်းသော အကြံတစ်ခုသည် သူ့ စကားတို့ကို နားထောင်ပြီးတဲ့နောက် ကျိုင်းရဲ့ ခေါင်းထဲတွင် အစီအရီ ပေါ်လို့လာလေသည်။

ကျိုင်းက ထိုအကြံအစည်တို့ကို အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ ချက်ချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်မှာ အခုလောလောဆယ်မှာ တော့ ဒီထက်ကောင်းသည့်အကြံလည်း ထွက်စရာမရှိတော့၍ဖြစ် သည်။ ကျိုင်းသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှ ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင် ပြောခဲ့သော စကားဖြစ်သည့် “ဖျတ်ခနဲပေါ် ဆတ်ခနဲလုပ်”ဟု သော စကားကို အလွန်နှစ်သက်သဘောကျသည် ဖြစ်ရလေရာ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ကျင့်သုံးဖို့ စိတ်ကူး နေသည်။

ကျိုင်းသည် ဝင်းလက်သွားသော မျက်လုံးများဖြင့် အနားကပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ကာ ...

“ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား”

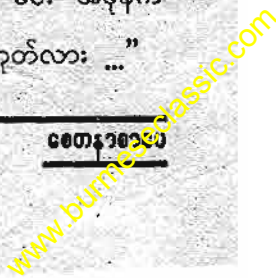
“အင်း ... ကိုယ်က အလုပ်တော့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ပုံစံက သနားစရာကောင်းနေလို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဆောရီး သနားစရာကောင်းတယ်ဆိုတာထက် စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းလားလို့ပဲ”

ဒီလူကတော့ မဆိုးချေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကာ ဘာကောင်းမည့်ပုံပေါ်သဖြင့် ကျိုင်းသည် စိတ်ထဲကနေ၍ ခုတ်မင်းတော့ မ၊ ပြီဟ ဟု လက်ခမောင်းခတ်လိုက်လေသည်။ ကုန်စင်ကိုသာ ပြောပြလိုက်လို့ကတော့ ဘယ်လောက်များ သာလိမ့်မလဲ မပြောတတ်ချေ။

“ရှင် အခု အဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

သူက ကျိုင်းရဲ့အမေးကို မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ ခြေကြားပြုံးနေပြီးမှ ...

“အပေါ်ယံမြင်တာကိုပဲ ပြောမယ်လေ၊ မင်း အခုနက ထွက်သွားတဲ့စုံတွဲကို လာချောင်းတာမဟုတ်လား ...”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

ကျိုင်းရဲ့ ပွင့်လင်းသောအပြောကို သူက သဘောကျသလို ပြုံးကြည့်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆေးမိသေးလား”

သူ ဘာကိုဆိုလိုပြီ မေးတယ်ဆိုတာ ကျိုင်းက ရိပ်မိသဖြင့် တဟက်ဟက် ရယ်မောမိသည်။ ဒါကို သူက ထူးဆန်းဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ပြုံးကြည့်လာသည်။ ဟိုက် ... ဆေးတော့မှာပဲ။ ကိုယ့်ရည်းစားကောင်လေးက နောက်တစ်ယောက်ကြည့်နေတဲ့ကိစ္စကို ဒီလောက် ပြုံးဖြူရုပ် လုပ်နေတာ သိပ်တော့ သဘာဝမကျဘူးဟု ထင်သည်။ အင်း ... အိုက်တင်လုပ်ဦးမှပါ။

ကျိုင်းက မျက်နှာကို ချက်ချင်းပဲ ပြင်ယူလိုက်ကာ နည်းနည်းမအိမလည်ပုံစံ ဖမ်းထားလိုက်သည်။ အိုက်တင်အပြောအလဲကို ချက်ချင်းကြီးလည်း ချိန်းလို့မဖြစ်သေးချေ။ တစ်ခုခုအလေးအနက်တွေးသောပုံစံမျိုးဖြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှစ်ကာ ...

“အင်း ... ဆေးမိလား မမိသေးဘူးလား ဆိုတာတော့ ကျွန်မလည်း မသိသေးဘူး။ ဘာလိုလဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခုမှ ကျွန်မ စ၊မြင်ဖူးတာ။ ဒီလိုပဲ အခုမှ လိုက်ပြီး အကဲခတ်တုန်းပဲ”

“ကိုယ်ကတော့ သူတို့ကို တွေ့နေတာ သုံးလလောက်ရှိပြီ”

ကျိုင်းသည် ဒီလူ့အပြောကြောင့် မျက်လုံးတွေပြူးသူက ဝမ်းသာစိတ်က ရင်ထဲဆောင့်ခုန်သွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ ဒီခနဲ ရယ်ချတော့မည့် သွားများကို မနည်းစေ့ပိတ်ထားရသော အတောင်ပံဆိုးပါသည်။ မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ အံ့ဩဆိုနင့်သောအသံဖြင့် ...

“ဟယ် ... သုံးလတောင်ရှိပြီ၊ အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ ...”

ကျိုင်းက စကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ မျက်လွှာသာချလိုက်လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်က ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ငေးလိုကြည့်တာကို မျက်ဝန်းထောင့်မှာ လှမ်းမြင်နေရလေသည်။

“သိပ်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျမသွားပါနဲ့လေ၊ မင်းတို့က အဆက်အသွယ် ရှိနေတုန်းပဲ ဓမ္မာတိလား”

ကျိုင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲသို့ တည့်တည့် စိုက်ကြည့်ကာ အကဲခတ်လိုက်လျှင် သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကျိုင်းကို တကယ်ယုံကြည်သက်ဝင်နေသော အရိပ်အယောင်တွေထဲ တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် အားတက်လို့သွားသည်။ ဒီလူဟာ ကျိုင်းက နယုန်မိုးရဲ့ သစ္စာဖောက်ခြင်းခံရသော ရည်းစားဟု အဟုတ်ကို ထင်မှတ်နေရှာတာဖြစ်တော့သည်။

“အဆက်အသွယ်ကတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်မကို စင်ကာပူမှာပဲလို့ သိထားတာပါ”

“ဒီတော့ မင်းက သူ ခြေလှမ်းပျက်နေတဲ့ သတင်းကိုကြားလို့ လာချောင်းတယ်ပေါ့”

“အင်း ... ဒါနဲ့ ရှင် သူတို့ကို တွေ့တာကြာပြီပေါ့လေ၊ ခဏခဏ တွေ့လား”

“အင်း ... အစင်အထွက် အမြဲဆုံတယ်၊ အမျိုးသမီးက အသက်ပိုကြီးပုံရတယ်”

ကျိုင်းသည် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ မှတ်ချက်စကားကို ကြားလျှင် မျက်လုံးတွေ လက်ဖြာသွားကာ ခန္ဓာကိုယ်တောင် ရှေ့သို့ ခြင်းသွားရသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ သူ့ထက်လည်း ပိုကဲဆံ့ရှိတယ်၊ အို ... သူနဲ့ လုံးဝမတန်တဲ့ မိန်းမပါရှင်၊ ဒီလူက ပိုကဲဆံ့မက်လို့ အဲဒီမိန်းမကို ကပ်တာပါ”

“ဟာ ... မင်းကလည်း ကိုယ့်ရည်းစားကို ...”

“အို ... ကျွန်မက အမှန်ကို ပြောတာပဲဟာ၊ ဟိုက ကိုယ်တိုင်ငွေရှာနေတဲ့မိန်းမ၊ ကျွန်မက မိဘဆီ လက်ဖြန့်တောင်းနေရတဲ့ ကျောင်းသူ။ အခုခေတ် ယောက်ျားလေးတွေက အရမ်းလဲညီတာရှင်၊ သူတို့က ရေရှည်ကို ကြည့်တတ်နေကြ

ဒီ ...

သူဌေးသမီးနဲ့ သူဌေးမ ဘယ်သူက ရွှေတွင်းဆိုသူတို့ သိတယ်”

ကျိုင်းရဲ့အပြောကြောင့် သူက ရှုံ့မဲ့လို့သွားလေသည်။
“ဒါဆိုလည်း ဒီလိုလူကို မင်း မေ့ပစ်လိုက်တော့ပေါ့ဣ”
“ဟင် ... ဒါပေမဲ့လေ သူနဲ့ ကျွန်မက ဆယ်တန်းတည်း ချစ်လာခဲ့တဲ့သူတွေရင့်၊ အခုထိလည်း သူ ကျွန်မကို မမေ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက ငွေမက်တယ်လေ၊ အဲဒီမိန်းမကို မချစ်ဘူး။ အဲဒါကို ကျွန်မ သိတယ် ...

ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မဘက် ပြန်ရောက်လာအောင် နည်းအမျိုးမျိုးသုံးရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုနည်းလမ်း သုံးရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားရသေးဘူး ...

ရှင် ကျွန်မကို ကူညီမယ်ဆိုတာ တကယ်လား သူက ကျိုင်းရဲ့ အားတက်သရောအမေးကို ကျပ်နံကျပ်ဖြစ်သွားပုံမျိုးနှင့် မသက်မသာရယ်လေသည်။ ဒီအခါက ကျိုင်းဟာ အခုမှတွေ့သော လူတစ်ယောက်ကို ဇွတ်နွယ်

သွားမှန်း သတိထားမိလျက် ကိုယ်ရှိန်ပြန်သတ်ရသည်။ ကျိုင်းရဲ့ ဆဲတွင် ကော့ကို လိုတာထက်ပို၍ ညုကာ အချွဲပိုနေသော နိန့်နှင့် ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ဆိုတာကို ထင်ရှားလာပြီး ခက်စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ပဲ နှောင့်ယှက်ချင်နေတော့တာဖြစ်သည်။

“ဆောရီး ... ရှင်ကို pressure ပေးသလို ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း ဟို ... စိတ်တိုပြီး ပြောမိပြောရာတွေ လျှောက်ပြောမိတယ် ...

အခုလောက်ထိ နားထောင်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ...

ဣာနယ်ငှားတဲ့အတွက်ရောပေါ့၊ ရှင်ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးသလိုဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ် နော် ...

ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ကျိုင်းက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေသော ဝိတ်တာ ဘွဲ့ လှမ်းခေါ်ကာ ကျသင့်ငွေထက်ပို၍ ဘောက်ဆူးထည့်ပေး

ခဲ့ပြီးနောက် ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ထ၊ ပြန်သွားသည့် ကျိုင်းကိုကြည့်ကာ ယောင်နှုတ် ကျန်ခဲ့မည်ဟု ထင်သည်။

အခုလောလောဆယ်မှာတော့ တခြား ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မပါလည်းပဲ နယုန်မိုးကို ဘယ်လိုနှောင့်ယှက်ရမလဲသော အကြံကို ကျိုင်းရဲ့ ခေါင်းထဲ၌ ရေးတေးတေးသိမြင်စဉ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြီးရင်မို့ ငယ်ရင်ချီတဲ့ နယုန်မိုးကို တစ်သက်ချိန်နိုင်မှာမို့လား ကေရယ်။

မြေ ? မြေ

အဲဒီနေ့က ကောင်မလေးနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ စကားများအကြာကြီးပြောခဲ့ပြီးနောက် သူ့ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဆင်သည့်အတိုင်း သူ့သူငယ်ချင်း နန်းကြီးက အပြစ်တင်သော စကားလုံးများနှင့် စောင့်ကြိုနေတာကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင် သော်မင်း ... မင်းကွာ ကော်ဖီဆိုင်လေးသွားတာကို တစ်နာရီကျော်ကြာတယ်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါလိုက်တောင်လာတော့မလို့”

သူက ပြီးရုံသာပြီးလျက် ဖြေရှင်းချက်တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပေးမိချေ။ နန်းကြီးက သူ့ကို မျက်မှောင်တုတ်ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘယ်သူနဲ့ တွေ့နေတာလဲ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့”

နန်းကြီးက သူ့စကားကြောင့် ပြီးစိစိဖြစ်လို့သွားသည်။ သူ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားတတ်တာ၊ ဂရုတစိုက်သိပ်မရှိတာကို ဒီကောင်က အသိဆုံးဖြစ်သဖြင့် သူ့စကားဟာ နန်းကြီးအတွက်တော့ ပြီးချင်စရာ ဖြစ်လို့သွားလေသည်။ သူနဲ့ နန်းကြီးဟာ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ် စတင်စဉ်တည်းက တွဲလာခဲ့သော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ပြီး ကျောင်းပြီးသွားချိန်ထိလည်း အိမ်ချင်းက မနီးမဝေးမှာမို့ ဆက်တွဲနေဖြစ်ခဲ့ကြရာမှ နောက်ဆုံး အလုပ်ပါအတူတူတွဲလုပ်ဖို့အထိ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ တခြားသူငယ်ချင်းတွေကတော့ အိမ်ထောင်ကျသူတွေကျ၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် မအားမလပ်ကာ မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ချေ။ သူနဲ့ နန်းကြီးကတော့ လက်ကိုင်ဖုန်းတွေ စတင်ခေတ်စားစဉ်တည်းက ဟန်းဒ်ဆက်ရောင်း

အယ်ပြိုင်ရေး ဝန်ဆောင်မှုပေးသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ရာမှ အခုဆိုလျှင် သူတို့ရဲ့ LIBRA GSM handset အရောင်းဆိုင်မှာ နန်ကုန်မြို့တွင် အတော်ကြီးနာမည်ရ အခြေခိုင်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာခင် အသစ်ထပ်ဖွင့်သော ရှော့ပင်းဗောလ်ကြီးတစ်ခုမှာလည်း ဆိုင်ခွဲတစ်ခု ထပ်ဖွင့်ဦးမှာဖြစ်လေရာ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိနေကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံးဟာ ကိုယ့်အလုပ် အောင်မြင်ရေးအတွက်ပဲ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားကာ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်ကြသူတွေမို့ အချစ်ဆိုသော ခေါင်းစဉ်ထာ သူတို့ဘဝတွေရဲ့ ကဏ္ဍတွေထဲမှာ ခေါင်းစဉ်ပျောက်လျက်ရှိနေသည်။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

သူက အဲဒီလို နောက်ပြောင်ခဲ့သည်မို့ နန်းကြီးက သူ့စကားကို အပီထည့်ကာ ထပ်၍မေးနေလျှင် သူသည် မျက်လုံးထဲမှာ ချစ်စဖွယ်ကောင်မလေးရဲ့ပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်လို့လာသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ပခုံးကျယ်ကျယ်ရှိသော ကောင်မလေးရဲ့

အဆစ်အပေါက်သည် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ဆယ်လောက်တုန်းက မျက်လုံးအမြင်နဲ့ဆိုရင်တော့ အချိုးမကျတဲ့ ကလန်ကလား၊ နွဲ့နွဲ့ နှောင်းနှောင်းမရှိဟု အမှတ်လျှော့ခံရမှာ ဖြစ်မေယ့် နှစ်ဆယ်တစ်ရာနဲ့ ရဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆိုရင်တော့ တကယ့်ကို စတားဖြစ်သော ဆိုက်ဂိုက်မျိုးပဲဖြစ်သည်။ သူက ဒီကောင်မလေးကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ မြင်ခဲ့ကတည်းက သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့က သူက နန်းကြီးကို လေယာဉ်ကွင်းသွားကြို ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

သူ ဝင်တိုက်ခဲ့မိသော ကောင်မလေးက အခု နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်က ပြန်ရောက်လာသူပီပီ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေးပုံစံနှင့် သူ့ကို ဖြေပေးသွားတာကို သူက သဘောကျခဲ့ရသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်မှာ ဆံပင်တိုတိုအုပ်အုပ်ပုံစံကို ထားထားခြင်းက တခြားတစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ လိုက်ချင်မှု လိုက်ဖက်မှာဖြစ်ပေမယ့် သူမလေးကတော့ ငယ်ရွယ်သေးသော သူလေးမို့ နုနယ်ချစ်စဖွယ် ကောင်းသွားသည်။

အခုတော့ အဲဒီကောင်မလေးကို မထင်မှတ်သော နေရာနှင့် ပြန်ဆုံတွေ့ခဲ့ရပြီ။ တွေ့မယ်တွေ့တော့လည်း ကောင်မလေးခမျာမှာတော့ ... ..။ သူက မအိမလည်ကြီးပဲ ခံစားရလေသည်။

“တကယ်ပြောနေတာကွ၊ မင်းကိုတောင် လေဆိပ်ထဲမှာ ငါ လှမ်းပြခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးလေ”

အဲဒီအချိန်တုန်းက သူနဲ့ နန်းကြီးကလည်း ဆုံတွေ့ ပြီးပြီမို့ သူက မလှမ်းမကမ်းမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ စကားရပ်ပြောနေသော သူမကို လှမ်းပြခဲ့သေးသည်။ နန်းကြီးက ဆည်း သူမကို စင်ကာပူလေဆိပ်မှာတည်းက ဆုံခဲ့ဖူးသူအဖြစ် ချစ်မိနေခဲ့သည်။

အရပ်မြင့်မြင့်ဖြစ်သော်လည်း ပိန်သွယ်ပါးလျှသော အချိုးအဆစ် မဟုတ်သည့် သူမရဲ့ ဆိုက်ဂိုက်နှင့် ချစ်စဖွယ် နက်နာပေးသည့် တစ်ခါတွေ့ဖူးထားလျှင် နောက်တစ်ခါ ထပ်မှတ် မိနိုင်သော ရုပ်သွင်ပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဪ ... အဲဒီကောင်မလေးလား၊ မင်းနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ ဆုံပြီး ကြည်လာတာပေါ့၊ ဟား ... ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ ဒီလောက်ကော်ဖီဆိုင်တွေ ပွထနေတဲ့အထဲမှာမှ သူနဲ့ သွားဆုံတာ မင်းအတွက် ဖူးစာရေးနတ်က လှုပ်ရှားပေးပြီနဲ့တယ် ...

လူပျိုကြီး (၂၀၀၈)ထဲမှာတော့ စွဲပြီပေါ့!”

သူ့ရော နန်းကြီးရောဟာ နှစ်ဆယ်ကိုးပြည့်ပြီး သုံးဆယ်ထဲမှာ ရောက်နေကြသူတွေမို့ အကြောင်းသိသူတွေက လူပျိုကြီးတွေဟု စနောက်ခံနေရသော အချိန်တွေလည်း ...

“မင်းကလည်းကွာ ထင်ရာမြင်ရာတွေ စွတ်ပြောနေပြန်ပြီဟိုက သူ့ရည်းစားကို လာချောင်းတာ”

“ဘယ်လို ...”

နားမလည်သလို မျက်လုံးဝိုင်းသွားသော နန်းကြီးကို သူက ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ပုံအကြောင်းကို အတိုချုပ်ကာ

ပြောပြလိုက်ရသည်။ နန်းကြီးက သူ့စကားတွေကို နားထောင်ပြီး သွားသောအခါ ...

“အင်း ... သူ ပြောသလိုဆိုတော့လည်း သနားတော့သနားစရာလေးပဲ၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ ဒီလိုကောင်တွေလည်း ရှိတာပဲလား”

“ဪ ... ဒီခေတ်ထဲမှာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ အရင်ခေတ်ထဲကလည်း ရှိခဲ့တာပဲ၊ ယောက်ျားတွေမှာလည်း ရှိတာပဲ၊ မိန်းမတွေထဲမှာလည်း ရှိတာပဲ”

“စိတ်တော့ဝင်စားစရာပဲကွ၊ အမြဲတမ်း ကိုယ့်အလုပ်ထဲမှာပဲ နစ်မြုပ်နေရတော့ ဒီလို သုံးပွင့်ဆိုင် ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ကြားတော့လည်း ရင်ခုန်မိသား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...

ဘာလဲ ... ဟိုကောင်လေးက အဲဒီသူ့ထက်ကြီးတဲ့ မမကို မြူဆွယ်ခြုံစားနေတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

နန်းကြီးရဲ့ အပြောကြောင့် သူက တဟားဟား အော်ရယ်မိလေသည်။

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးကွာ၊ ပထမတော့ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်လို့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပေါ့”

“အခုတော့ ဆိုင်သွားပြီပေါ့လေ၊ ညီမလေးကို ကူညီပေးချင်ပြီပေါ့”

“ကူညီပေးမယ်လို့တော့ မပြောလိုက်ပါဘူးကွာ၊ သူ့ခမျာလည်း ပြောမိပြောရာ ပြောထွက်သွားတဲ့ပုံစံမျိုးပါ၊ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ ကောက်ကာင်ကော ထပြန်သွားတော့တာပဲ”

“ဟင် ... ဒါဆို မင်းက သူ့နာမည်လေးတောင် မသိဘူးပေါ့”

သူက နန်းကြီးကို ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ နန်းကြီးက သူ့ကို ရှုတ်ချဟန်ဖြင့် ...

“အဲဒါရဲ့ကွာ၊ သူ့နဲ့တော့ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ တစ်နာရီလောက် အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့ပြီး နာမည်လေးတောင် မသိခဲ့ရဘူးဆိုတော့

ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မင်းက ဇာတ်လိုက် မဖြစ်နိုင်တော့တာ သေချာပြီ ...

ဇာတ်ပို့ပဲ လုပ်တော့”

သူက နန်းကြီးရဲ့စကားကို သဘောတကျနှင့် တဟားဟားပဲ ရယ်မောမိလေသည်။ ဇာတ်ပို့ဆိုသော ဝေါဟာရကို သူကလည်း သဘောကျပါသည်။ တစ်ခါတလေ ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားမှာ ဇာတ်ပို့တွေကလည်း ဇာတ်လိုက်ထက်ကောင်းနေတာမျိုး၊ ပရိသတ်က ပိုသဘောကျရတာမျိုးတွေလည်း ရှိတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

ဥပမာပြောရလျှင် ကမ္ဘာကျော် ဂျိမ်းစ်တွန်းဇာတ်ကား ဆွဟာ အင်မတန်ထူးချွန်တဲ့ ဒုစရိုက်သမားဇာတ်ပို့တွေကြောင့် ခင်သပ်ရှုမော ကြည့်ကောင်းရတာပဲ မဟုတ်လား။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ သူဟာ ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးသို့ တစ်နေ့က အချိန်အတိုင်းပဲ ရောက်သွားခဲ့သေးကာ သူမလေးများ ရောက်လာလေမလားဟု စောင့်ကြည့်မိခဲ့သေးသော်လည်း သူမလေးက ရောက်မလာခဲ့ချေ။ သူမ လာချောင်းသောစုံတွဲကတော့ ရောက်လာကာ စကားစမြည် ပြောဆိုလျက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကြည့် နူးလျက်ရှိနေကြလျှင် သူသည် ငွေငန်းဖြူလေးနှင့်တူသော ကောင် မလေးရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာကာ ပင့်သက်ကို အသာရွှိက်မိ လေသည်။

ဟုတ်သားပဲ၊ သူမကို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူပါ တယ်လို့ အောက်မေ့နေခဲ့တာ လက်စသတ်တော့ သူမဟာ လည် ဆံရှည်ရှည်လေးနှင့် ခေါင်းအမြိမော့ထားတတ်သောကြောင့် ငွေ ငန်းဖြူမလေးနှင့် တကယ်ကိုတူပါသည်။ အဲဒီငွေငန်းဖြူမလေးက ဒီနေ့တော့ မလာတော့ဘူးဟု ထင်သည်။ တကယ်ကိုပဲ တစ်နှာ သောက် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သော်လည်း သူမလေးက ရောက် မလာခဲ့ပါ။

အဲဒီနေ့တင်သာမကပဲ တစ်ပတ်ကျော်ကြာတဲ့အထိ သည်း သူမကို မတွေ့ရတော့ချေ။ သူသည် ဟိုမညီမညာစုံတွဲက ကောင်မလေးကို သွားမေးဖို့တောင် စိတ်ကူးထဲပေါ်လာသေးလေရာ အဲဒီစိတ်ကူးကို အလန့်တကြားပဲ ပယ်ချလိုက်ရလေသည်။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် ဒီကောင်မလေးကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ထိ မရောပေးမိနေသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူတောင် ဝေခွဲမရတော့ချေ။

သေချာတာကတော့ သူမကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ တွေ့ကတည်းက နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသောပုံစံလေးကို သဘောကျ

www.burmeseclassic.com

ခဲ့ရသည်။ နောက်ထပ် ထပ်တွေ့တော့လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော သူမရဲ့ပုံစံ (ဈာနယ်ကို ဆွဲလုတော့၊ သစ္စာဖောက်သော ရည်းစားကို လာချောင်းတာ)ကြောင့် အဲဒီဇာတ်လမ်းလေးကို စိတ် ဝင်စားခဲ့ရသည်။ တကယ်တမ်းတော့ သူမက အချိန်တိုတွင်းမှာပဲ လာမရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုတွေကို ဆောင်ယူလိုသွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေ့ကတော့ ရှော့ပင်းမော်လ်ကြီးမှာ ဖွင့်ထားသည်။ ဆိုင်ခွဲသို့ သူ လာရောက်ထိုင်ရမည့် အလှည့်ဖြစ်သည်။ ကားပါကင်မှာ ကားထိုးအဖွီးမှာပဲ သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက် သွားသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလျှင် အံ့ဩ ဝမ်းသာလို့သွားခဲ့သည်။

ငွေငန်းဖြူမလေး ...။ သူက စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကာ ကမန်းကတန်းပင် ကားပေါ်မှဆင်းလျက် သူမရဲ့အနောက်သို့ အမြန်လိုက်လာမိခဲ့သည်။ သူမက သူ လိုက်လာပုံကို သိတောင် မသိချေ။ လှည့်ပင်းရှည်ရှည်ကို ရှည်သထက်ရှည်အောင် ခေါင်း မော့လျှောက်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝှေ့စံကြည့်ရှုလျက် ရှိနေသည်။

အစိမ်းရောင် စပို့ရှပ်လက်တိုကို မီးခိုးရောင်သရိုးကွာ ဘာဘောင်းဘီဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားလျက် All Star ဖိနပ်ကို ခြေအိတ်မပါဘဲ ဝတ်ဆင်ထားပုံမှာ သူမကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှု အရှိဆုံးလူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ရစေလေသည်။ လက်ထဲမှာ ဘာအိတ်မှကိုင်မထားဘဲ ခါးမှာသာခါးပတ်အိတ်တစ်လုံးကို ပတ် ဆားသောပုံစံက တခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ ပိုကွဲပြားခြားနားသွား ဆဲပါသည်။

သူက သူမရဲ့အနောက်မှ လိုက်ပါရသော ခံစားချက် တို့ကိုယုံဘာသာကိုယ် ရိပ်မိဆန်းစစ်မိသွားလျှင် တစ်ကိုယ်တည်း တို့တိတ်ပြုံးမိလေသည်။ သူ့နဲ့ ရွယ်တူလည်းမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရဲ့နောက်ကို သူက ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့များ လိုက်မိနေ ဘာပါလိမ့်။ သေချာတာကတော့ သူမရဲ့နောက်ကို လိုက်ကြည့်ရုံ သက်သက်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်သူ သိခဲ့သည်။

သူက သူမရဲ့ အနောက်ကနေ မသိမသာ ခွာလိုက် နေရင်းမှ တစ်နေရာအရောက်တွင် သူမ ဦးတည်နေသော နေရာ

www.burmeseclassic.com

ဟာ ဘယ်နေရာဆိုတာကို သိသွားရလျှင် မျက်ခုံးပင့်သွားရလေသည်။ သူမ ဝင်သွားတာ သူ့ရဲ့ GSM handset အရောင်းဆိုင်ကို ပါလား။ သူက ကံတရားရဲ့လက်ဆောင်ကို ကြည့်နူးစွာ လက်ခံယူရင်း ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်လာခဲ့သည်။

သူမက သူ့ကို မမြင်သေးချေ။ ရှိုးကော်စံတွေထဲမှာ ဖြလားသော handset တွေကို ကြည့်နေလေသည်။ သူမကို ရှင်းလင်းပြနေသော သူ့ဝန်ထမ်းလေးကသာ မြင်သွားလျက် သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ဒီတော့မှ သူမက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း သူ့ကို မြင်သွားတာ ဖြစ်လေသည်။

ဒီတော့မှ သူကလည်း သူမကို အခုမှ မြင်သည့်ဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ တအံ့တဩ ပြီးပြလိုက်လေသည်။

“ဪ ... မင်းပါလား”

သူမကလည်း သူ့ကို မြင်သောအခါ တကယ်ပဲ အံ့ဩသွားဟန်ရှိသည်။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းတွေကလည်း တောက်ဝသွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူမ ပြီးလိုက်သောအခါ မျက်ဝန်း

တွေက လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒီတော့မှပင် သူမကို ချစ်စရာကောင်းအောင် ပံ့ပိုးပေးသောအရာမှာ အပြစ်ကင်းသော အပြုံးတစ်ချက်ဆိုတာ သဘောပေါက်လို့သွားရတော့သည်။

“ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး”

သူမ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ကျလာသော နှုတ်ဆက်သံ စကားလေးကို ကြားရလျှင် သူက သူ့ဝန်ထမ်းတွေရှေ့မှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဆက်ပြောနေရလျှင် လွန်တာတွေ ပါလာမှာစိုးသဖြင့် သူက ခပ်မြန်မြန်ပဲ မိတ်ဆက်ပြောပြလိုက်ရလေသည်။

“ဒါ ကိုယ့်ဆိုင်လေ။ ကိုယ် ဘာကူညီပေးရမလဲ”

ဒီတော့မှ သူ့အဖြစ်ကိုသူ သဘောပေါက်သွားဟန်ရှိသော သူမက စက်လေးကိုပုကာ “ဪ ... ဟုတ်လား”ဟု တိုးတိုးလေး ဧရရွတ်ပုံသည် သေလောက်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကိုတောင် ခွင့်လွှတ်စေနိုင်သည့် အပြစ်ကင်းစင်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ သူက သူမပုံစံကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကာ ...

“တစ်နေ့တုန်းက မင်းက ကိုယ့်ကို ကော်ဖီတိုက်ခဲ့တယ် နော်၊ အခု ကိုယ်က ပြန်တိုက်ခွင့်ရှိမလား”

သူမက သူ့ကို မော့ကြည့်လာလျှင် သူက မျက်စောင်းထိုးနေရာမှာရှိသော ဂျေဒိုးနတ်ဆိုင်ကို မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူမနဲ့အတူ သူက ဂျေဒိုးနတ်ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလို့ သွားခဲ့လေသည်။ သူက လူကျနေသောဆိုင်ထဲကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ ...

“မင်း ဘာစားမလဲ၊ ကိုယ် ဝယ်လာခဲ့မယ်လေ၊ လူတွေကများတော့ နေရာမရမှာ စိုးရတယ်”

သူ ဒီလိုပြောလိုက်တာနှင့် သူမက လှစ်ခနဲပြုံးကာ ကျွန်မ သွားဦးထားပေးမယ်ဟု ပြောလေသည်။

“မင်းအတွက် ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”

“ကော်ဖီနဲ့ ဒိုးနတ်တစ်ခုဆို ရပြီ”

“အိုကေ ... သွားစောင့်နေလိုက်နော်”

သူမက ပြုံးကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ အိန်းပြီး မုန့်ဝယ်ပြီး ပြန်အလာ၌ သူမကို ရှာဖွေလိုက်လျှင် ဆာင်ကနေရာတစ်ခုကို ရသွားသော သူမက လက်လှမ်းပြလေသည်။ သူက သူမ ထိုင်နေသော နေရာသို့ လင်ပန်းကို အသာမ၊ ဘာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီနောက် သူမရဲ့ရှေ့သို့ ကော်ဖီခွက် နှစ် ခိုးနတ်မုန့်ကို ချပေးလိုက်လျှင် သူမက သူ့ကို ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ ခေါင်းညှိတ်ကာ အသိအမှတ်ပြုပေးသည်။

“ကဲ ... သုံးဆောင်၊ ကိုယ်တို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ပေါ့နော်”

သူ့အပြောကို သူမက မျက်ခုံးပင့်ကာ ပြုံးပြသည်။ ဆုတ်တယ်ဆိုသော သဘောပေါ့။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို မိုးနတ်မင်းက မိတ်ဆွေအဖြစ် မြင်ချင်တယ်နဲ့တူတယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ လာလာဆုံနေကြတယ်”

“မိုးနတ်မင်းရဲ့ အလိုတော်အရပေါ့”

www.burmeseclassic.com

သူမရဲ့အပြောကို သူက တဟက်ဟက်နှင့် ရယ်မိလေသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူတာက ပွင့်လင်းဖြူစင်သော အကျင့်စရိုက်လေးပဲ ဖြစ်သည်။ သူဟာ ဒီလိုကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတော့မည့် ကိစ္စအတွက် တကယ်ပဲ ရင်ခုန်ကျေနပ်လို့ နေပါသည်။

“ဒါဆိုလည်း မိုးနတ်မင်းရဲ့အလိုတော်အရ မိတ်ဆက်လိုက်ကြရအောင်၊ ကိုယ့်နာမည်က သော်မင်းစိမ်းလို့ ခေါ်တယ်ရော ... ဒါက ကိုယ့်ကတ် ...

LIBRA ... ဆိုတဲ့ GSM handset ဆိုင်က ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်ပါတနာ တစ်ယောက်နဲ့ အတူတူ ပွင့်ထားတာပေါ့ ...

တစ်နေ့က မင်း ထိုင်ခဲ့တဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ရှိတဲ့ လမ်းထဲမှာပဲ၊ ကိုယ်တို့ဆိုင် ရှိတယ်လေ၊ ဒီရှောပင်းမော်လီဆိုင်က ပွင့်တာ သိပ်မကြာသေးဘူးပေါ့”

သူက ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့မှ သူ့အိတ်ထဲမှ ကတ်လေးကို သူမရှေ့သို့ ချပေးစိုက်လျှင် သူမက ချက်ချင်းပဲ ကောက်ယူပတ်ကြည့်လေသည်။

“LIBRA ဆိုတော့ တူရာသီဖွားကိုပြောတာလား”

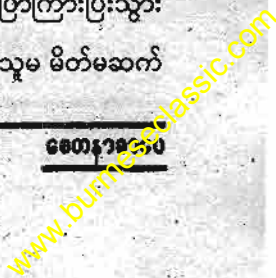
“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ရော ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရောက LIBRA တွေပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ဆိုင်နာမည်ကို ထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နှစ်ယောက်လုံးကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ LIBRA ကိုပဲ ရွေးလိုက်တာ”

သူမက ကတ်လေးကို ခါးပတ်အိတ်ထဲထည့်ရင်းမှ သူ့ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်မလည်း LIBRA ပဲလေ”

“ဟုတ်လား၊ ဪ ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်”

သူ့အပြောကို သူမက အသာပြိုးကာ ကော်ဖီကို သူသောက်နေလေသည်။ သူကသာ မိတ်ဆက်ပြောကြားပြီးသွားသော်လည်း သူမက အခုချိန်ထိတောင် သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်

သေးချေ။ တစ်မင်မပြောသေးတာလား၊ မေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေတာလား မသိရသော ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ သူ အသည်းယာလာသည်။

သူက ပါးစပ်ပွင့်တော့မည့်ဟန်ဖြင့်တုန်းမှာပဲ သူမက ကားစီးလာသဖြင့် သူ့မှာ မြောမယ့်စကားတွေကို အသာပြန်ဖို့လိုက်ရပြန်သည်။

“LIBRA တွေရဲ့ သဘောသဘာဝက မျှမျှတတရှိတယ်။ သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ်တယ်။ မျက်စိရှေ့မှာ အမြင်မတော်တာတွေ့ရင် ကိုယ်နဲ့ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ဝင်ကူညီတတ်တယ်တဲ့ ...

အဲဒါ ဟုတ်လားဟင်”

သူက ဒီကောင်မလေး ဘာကိုဆိုလိုတယ် ဆိုတာ သိသဖြင့် ကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် ကောင်မလေးက ရက်ရွံ့ရွံ့ ခေါင်းငုံ့သွားရမည့်အစား ပြုံးစိစိဖြင့် မျက်နှာလွဲသွားလေသည်။

“အင်း ... အခုထိတော့ မကြိုဖူးသေးပါဘူး၊ မင်းရော”

“ကျွန်မကတော့ အခုမှ စတာ”

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေပြီလား”

သူမက သူ့မေးခွန်းကို မပြောဘဲ ပန်းကိုပဲ အသာတွန့်ပြလေသည်။ မျက်နှာလေးကတော့ တစ်ချက်နွမ်းလို့သွားလျှင် သူ့စိတ်ထဲ၌ ကရုဏာစမ်းလေးတစ်စင်း ဖြတ်စီးဆင်းသွားသည်။

ဒါနဲ့ပဲ သူက စကားလွဲဖို့ဖြင့်လိုက်ကာ ...

“ဖုန်းက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ handset လဲချင်လို့လား”

“အင်း ... လဲရင်ကောင်းမလားလို့၊ လဲလည်း မလဲချင်ပါဘူး၊ ဒီဇာန်းဆက်လေးကို သဘောကျလို့လေ၊ ဖုန်းက ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ လိုင်းမမီချင်ဘူး၊ ကြောင်လည်းကြောင်တယ်”

သူမက သူ့ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်ပေးကာ သူ့ရှေ့သို့ တွန်းပေးလိုက်သည်။ သူက O, အမှတ်တံဆိပ် လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို တစ်ချက်ယူကြည့်ကာ ...

www.burmeseclassic.com

“ပြင်ကြည့်ချင်သေးလား”

“အင်း... ပြင်လို့ရရင်တော့ ပြင်ကြည့်ချင်တာပေါ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြင်ပေးမှာလား”

သူက သူမရဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ရှုံ့မဲ့သွားလျှင် သူမက ဒိုးနတ်မုန့်ကို ကိုက်နေရင်းမှ ပါးစပ်ပိတ်ရင်း ရယ်မောလေသည်။

“ဘာလဲကွာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆိုတဲ့နာမည်က အထက်ပုဂ္ဂိုလ်လား၊ အောက်ပုဂ္ဂိုလ်လား၊ ဘာပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြောတာလဲ၊ ဘာလို့ အဲလိုကြီး ခေါ်ခေါ်နေရတာလဲ”

“ဟင် ... ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျွန်မထက် ကြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဟေ့လူကြီးလို့ခေါ်တာထက်စာရင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို့ခေါ်တာ ပိုမကောင်းပေဘူးလား”

“ကောင်းပေပါတယ် ကောင်းပေပါတယ်၊ ကဲ ... ညည်းက ငါ့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို့ခေါ်တော့ ငါကရော ညည်းကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ကျိုင်းပေါ့”

သူမက မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ ပြုံးစေဖြင့် ဖြေလျှင် သူမက အဲဒီပုံစံလေးကို သဘောကျစွာ ပြုံးကြည့်နေမိသည်။ ဒီဘောင်မလေးဟာ လူတင်ဆန်းကြွယ်တာမဟုတ်ဘဲ နာမည်ကပါ ထူးအဆန်းပါလား။

“ကျိုင်း ! ...၊ မပေါက်ကျိုင်းတဲ့လား”

“အာ ... ပေါက်တီးပေါက်ရှာ၊ ဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မနာမည် ကျိုင်းစင်မြဝါတဲ့”

သူက သူမရဲ့နာမည်ကို ကြားလျှင် မျက်ခုံးပင့်သွားသည်။ ကျိုင်းစင်မြဝါ ...။ ထူးလည်းထူးဆန်းတဲ့ နာမည်ပဲ။ အဲဒါက ဆန်းမလို့နဲ့ရိုးကာ ရိုးမလို့နဲ့လည်း ပြန်၍ဆန်းစေသည်။ သူမနာမည်တစ်ခုနဲ့လည်း တူပြန်သေးသော ဒီနာမည်ရဲ့ ချစ်စရာဘောင်ပုံကို သူက သဘောတကျဖြင့် ...

“ကျိုင်းစင်မြဝါ ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပေးထားတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တကယ် မသိဘူးလား၊ ကျိုင်းစင်မြဝါရဲ့ ခက်ဆစ်အဓိပ္ပာယ်က ဖွဲ့ဖွဲ့ထွားထွား စင်ကြယ်စိုပြည်သူ ချစ်ခင်ကြင်နာသူတဲ့”

“ဪ ... အေး ... ဟုတ်သားပဲ။ ဆယ်တန်းမြန်မာစာထဲမှာ ပါဖူးတယ်၊ မင်းနဲ့ အဲဒီမှာမည်နဲ့က တကယ်လိုက်ပါတယ်”

သူမက သူ ဘာကိုဆိုလိုပြီ ပြောမှန်းသိသော်လည်း အထွေအထူး ရှက်ရှံ့နေခြင်းမရှိဘဲ ပခုံးလေးကို ကျုံ့ကာ ပြုံးနေသည်။ သူက စားဖွဲ့ပေါ်က ဖုန်းလေးကို ကောက်ကိုင်ပြလိုက်ကာ ...

“ဒါကို ကိုယ် ပြင်ပေးရမှာ သေချာတယ်နော်”

“အင်း ... ပြင်ပေးလေ၊ ထားခဲ့ရမှာလား”

“ဒါပေါ့၊ ရရင် မင်းကို ကိုယ် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မယ် တခြား handset တွေ ကြည့်ချင်ရင်လည်း ကြည့်သွားနော်”

“တော်ပြီ မကြည့်တော့ဘူး၊ ဟင် ...”

သူမက သူ့ကို ပြောင်စပ်စပ်ဖြေနေရင်းမှ တစ်နေရာသို့ အကြည့်ရောက်သွားလျှင် မျက်လုံးပြူး ထိတ်လန့်လို့သွားလေသည်။ သူပင်လျှင် အလန့်တကြားဖြစ်သွားလျက် ...

“ဘာ ... ဘာလဲ”

“ဟို ... ဟိုမှာ။ သူ ... သူနဲ့ ဟိုအစ်မကြီး”

သူမ လှမ်းပြသောနေရာသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော သူမရဲ့ ရည်းစားကောင်လေးနှင့် အမျိုးသမီးကို သူပါ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူမက ချက်ချင်းပဲ အိတ်ထဲမှ Note စာအုပ်အသေးလေးကိုယူကာ တစ်စုံတစ်ရာကို အမြန်ရေးခြစ်လျက် အဲဒီစာရွက်လေးကို လင်ပန်းနှင့်ဖိထားကာ ထိုင်ရာမှ အမြန်ထလေသည်။ သူကတော့ သူမ လုပ်ကိုင်နေပုံတွေကို ဘာမှ နားမလည်ချေ။

သူမက ကြောင်ငေးနေသော သူ့ကိုပါ လက်ယပ်လျက် ...

“ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဒီမှာ ခဏထိုင်နေခဲ့ဦး၊ ကျွန်မ အရင်ထွက်
မယ်သိလား၊ ဟိုစုံတွဲ ဒီစာကို ဖတ်ပြီးရင် မျက်နှာပျက်လိမ့်
မယ်၊ ရှင့်ကို မေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျရှင် ရှင် အိုဗာတင်း
ဖျော်ပေးလိုက်၊ ပေါက်တယ်နော်၊ ညိုချိန်မရတော့ဘူး
ကျွန်မ သွားပြီ”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထပြေးသွားလျှင် သူ့မှာ
ဘာမှတောင်မေးချိန်မရတော့ပေ။ သို့သော် သူက သူမ ဘာကိုဆို
လိုသွားတယ်၊ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမယ် ဆိုတာ ရိပ်မိလျက်
ထိုင်ခုံမှာ ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်ထိုင်နေရသည်။

သိပ်မကြာချေ။ နေရာလွတ်သိပ်မရှိသော ဆိုင်ထဲမှာ
ထိုစုံတွဲက သူမ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သူ့နေရာသို့ ရောက်
လာလေသည်။ သူနှင့်သူမတို့ ထိုင်ခုံသောနေရာက ထောင့်စွန်းစားပွဲ
ရှည်လေးဖြစ်လေရာ သူက အတွင်းဘက်မှာရိုင်နေသဖြင့် ထိုစုံတွဲ
က အပြင်ဘက်ကနေရာမှာ အတူတူယှဉ်ထိုင်ကြသည်။

သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် အကဲခတ်ကြသော်လည်း
သူက ဂရုမထားသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် သူမရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို
စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ ဖုန်းဖွင့်လိုက်လျှင် ဖုန်းထဲမှာ ဘက်ဂ
ရောင်းထည့်ထားသော သူ့မရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဓာတ်ပုံထဲက သူမသည် စင်ကာပူရဲ့ အသည်းနှလုံး ဆန်တိုဆာ
အရပ်ကြီးကို နောက်ခံထားကာ အဝတ်အစားကတော့ မြန်မာဝတ်စုံ
ပြည့်ကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် သူ့မျက်လုံးထဲ၌ တစ်မျိုးထူးခြားလို့
နေသည်။ စင်ကာပူရဲ့ နာမည်ကြီးရပ်တုကြီးကို နောက်ခံထား၍
ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာ ဘာမှ မထူးဆန်းပေမယ့် နိုင်ငံခြားရောက်
မြန်မာအမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးအဖြစ် မြန်မာဝတ်စုံလေးဝတ်ကာ
နိုက်ထားခြင်းက တကယ်ပဲ သဘောကျနှစ်ခြိုက်စရာကောင်းပါ
သည်။

အပြာနုရောင် ရင်ပုံးအင်္ကျီ၊ အပြာရောင်ချိတ်ထဘီ
ကို တဘက်လေးပါ လွှမ်းခြုံထားပြီး ယဉ်စေပြုံးမြနေပုံက ...

www.burmeseclassic.com

“ဒါ ... ဒါ ဘာသဘောလဲ နယုန်၊ ဒါ ဘယ်သူရေးသွားတာလဲ ပြောစမ်း”

သူ့ရှေ့မှ ဒေါသတကြီးထွက်ပေါ်လာသော အသံတစ်ခုက သူ့နားထဲသို့ စူးစူးရှရှ တိုးဝင်လာသောအခါ တွေးနေသော အတွေးစတိုပင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရပ်တန့်လို့သွားရလေသည်။ သူက ရှေ့သို့ မောကြည့်လိုက်လျှင် ဒေါသကြီးနေသော အမျိုးသမီးနှင့် မျက်နှာမျက်နေသော ကောင်လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကောင်လေးက သူ ရှိနေသဖြင့် အနေရခက်နေပုံပေါ်ကာ ...

“ကေကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ၊ ပေါက်ကရ လျှောက်ရေးသွားတဲ့ဟာကို”

“ဘာပေါက်ကရ လျှောက်ရေးမှာလဲ၊ ဒီမှာ နာမည်နဲ့ အတိအကျ ရေးထားတဲ့ဟာကို၊ ပြော ... နင် ဘယ်သူနဲ့ ဇာတ်လမ်းရှုပ်လာတာလဲ”

“ဟာ ... မရှုပ်ပါဘူးဗျာ၊ ကေကလည်း ... ကျွတ်”

“မရှုပ်ရင် ဒီလို ဘာလို့ရေးသွားတာလဲ၊ ဒီမှာရှင် ...”

အမျိုးသမီးရဲ့အသံက သူ့ကို ဦးတည်၍ ထွက်ပေါ်လာလျှင် သူက အသာငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက ဒေါသနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားရသော အသံဖြင့် ...

“ဒီစာကို ဘယ်သူရေးသွားတာလဲ သိလား”

သူက ဘာမှ နားမလည်သောပုံစံဖြင့် ခေါင်းကို အိမ်ထမ်းပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက ကျေနပ်သောပုံ မပေါ်ရသေးဘဲ ...

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မတို့ မရောက်ခင်က ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူထိုင်သွားလဲ၊ အဲဒါကို မေးတာပါ”

သူက သဘာဝကျအောင် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်စဉ်းစားဟန်ပြုနေပြီးမှ ...

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲ”

အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်လုံးတွေက လက်ခနဲတောက်သွား
သည်။ ဟိုကောင်လေးက ကေကလည်းကွာဟု ချွဲတာကို အမျိုး
သမီးက ကောင်လေးရဲ့လက်တွေကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လျက် ...

“အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ၊ ဒီစာကရေး
သူ ရေးသွားတာလား။”

“အင်း ... ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သိပ်သင်
မထားမိဘူး၊ စားရင်းသောက်ရင်းတန်းလန်းနဲ့ ထထွက်သွား
တာနဲ့တူတယ်”

သူက သူမ စားမကုန်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခိုးနတ်မုန်
တစ်ဝက်နှင့် လက်နှစ်လုံးလောက်ကျန်မည့် ကော်ဖီခွက်ကို ကြည့်
ကာပြောရင်း ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုအမျိုး သမီးကတော့ ကောင်လေးကို စူးစူး ဝါ
ဝါကြည့်လျက် ကောင်လေးက အကြံအစိုက်စိတ်ပျက်နေသောရုပ်ပုံ
ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

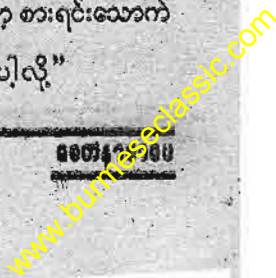
သူသည် ရှေးခိုးနတ်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ပြီး သူမကို
သောင်မလည်နှင့် ရှာကြည့်လိုက်လျှင် သူမက မလှမ်းမကမ်းရှိ
အဆင့်မြင့်ရည်းစားအဖြစ် အရပ်မနောက်ကနေ၍ အသာလက်လှမ်းပြ
သည်။ သူသည် တတ်လည်းတတ်နိုင်လှသော ကောင်မလေးရဲ့
အားသို့ ခေါင်းတခါခါဖြင့် လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူမက အလွန်အမင်း သိချင်နေသော မျက်နှာမျိုး
...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်သွားကြလဲ ရန်ဖြစ်နေလား၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ကိုရော မေးသေးလား။”

သူက သူမကို ပြုံးမဲ့မဲ့ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရ
ပြီး သူမ မျက်နှာမှာ အားတက်သရော ဖြစ်သွားသော အရိပ်
တစ်ခုကိုမြင်လျှင် သူ့ရင်ထဲ၌ မောခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြေလိုက်လဲဟင်”
“ဪ ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်တော့ စားရင်းသောက်
ရင်းတန်းလန်းနဲ့ ထထွက်သွားတာပဲပေါ့လို့”

“ဟား ... ဝုဂျီလ်ကြီးက တော်လိုက်တာ၊ ကျိုင်း ရေး
တာနဲ့ ကွက်တိပဲ၊ သင့်ခဲယူပဲ သိလား၊ နောက်မှပဲ ရှာ
ဝယ်ကျွေးတော့မယ် ...

အခုတော့ ဒီနားက လမ်းကြောင်းမရှင်းဘူး၊ သွား
တော့မယ်”

“အာ ... ခဏလေးနေပါဦး၊ မင်းက စာထဲမှာ ဘယ်
ရေးခဲ့လို့လဲ”

သူမက လှည့်ထွက်တော့မည်ဟန်ပြင်ရင်းမှ သူ
လှစ်ခနဲ ပြုံးပြသည်။

“သိချင်လား”

“အေးပေါ့ဟ”

“ဖုန်းဆက်တော့ ပြောပြမယ်လေ၊ ခုတော့ သွားတော့မ
ဆီးယူ”

သူမက တာတာပြုကာ အပြေးတပိုင်း ထွက်သွားလေ
သူ့မှာ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ မချင့်မရဲနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

သူသည် အစိမ်းရောင်ငန်းမလေးရဲ့ အရိပ်တစ်ခု ပျောက်ကွယ်သည်
ထိ နေရာမှာတင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ငေးမောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရ
သည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူ့လက်ထဲက ဟန်းဒီဖုန်းလေး
ပိုက်ကြည့်ကာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ပြုံးနေမိတော့လေသည်။
ချစ်ကြောင့် မရူးပါနဲ့လား ကောင်မလေးရယ် ...။

www.burmeseclassic.com

ပွဲ ၄ ပွဲ

ကျိုင်းသည် အော့ကစ်အား ကျိုင်း ဘာတွေလုပ်နေ တယ်ဆိုတာကို အတိအကျပြောပြမထားပေမယ့် ကေနေ့ သူ့ကောင် လေး စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် လုပ်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ပြောပြထား လေရာ ကျိုင်းရဲ့ အကြံအစည်အောင်လေတိုင်း အော့ကစ်က နစ်ဆဲတိုး ဝမ်းမြောက်သူ ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့လည်း ကျိုင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကတောက် ကဆဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်ဟု ပြောပြရုံမျှဖြင့် အော့ကစ်ရဲ့မျက် နှာက လမင်းလို ရွန်းရွန်းမြဲမြဲ သာနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“အမယ်လေး ... ကျိုင်းကို အဲဒီလောက်တော်မှန်း အော့ကစ် မသိခဲ့ရပါလားနော်၊ ဒါ ... ဒါဖြင့်ရင် သူတို့ဝေးမှာ အသေ အချာပဲပေါ့ ဟုတ်လား။”

“အင်း ... အဲဒီလိုတော့ ယတိပြတ်ပြောလို့ မရသေးဘူး အော့ကစ်ရဲ့ ...”

ကော့ကို ကြည့်ရတာ နယုန်မိုးကို တော်တော် ချစ်ပုံ ရတယ်”

ကျိုင်းရဲ့အပြောကြောင့် အော့ကစ်က မျက်နှာကို ချစ်ဆိုးအောင် မဲ့ရွဲ့ပစ်ကာ ...

“နွားအိုမက မြက်နုကြိုက်နေတာလေ”

“အော့ကစ်ကလည်းကွယ် အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မပြောပါ နဲ့၊ ကေ သနားပျိုတယ်”

“ဘာမှ သနားစရာ မလိုဘူးလေ၊ ဒီမှာ ကျိုင်း၊ လူတိုင်း ဘယ်သူမဆို ချစ်တတ်ကြတဲ့လူချည်းပဲ၊ သူ့ကျမှ ထူးပြီး အသည်းနှလုံးပါနေတာ မဟုတ်ဘူး ...”

အေး... Love is blind လို့ ဆိုရိုးရှိကြတယ်။ အခု
မှာ မျက်စိမပါပေမယ့် လူမှာဦးနှောက်တော့ပါတယ်

ဒီဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့။ ကွာတ
အသက်က ဆယ်နှစ်၊ ကိုယ့်ထက် အစစအရာရာ နိမ့်ပါးတ
ယောက်ျား၊ တခြားကိစ္စတွေကို ထည့်မပြောသေးဘူး ကျွင်း
သူတို့အသက်ကိုပဲ ငါ ပြောမယ်။ အဲဒီအကောင် အသက်
သုံးဆယ်မှာ ကေက လေးဆယ်၊ သွေးသားဆုံးတဲ့အရွယ်
ရောက်နေပြီ။ ဟိုက သုံးဆယ် တကယ့်အရွယ်ကောင်
ခံစားလို့ကောင်းနေတဲ့အရွယ်၊ မိန်းမက နုပျိုမှုတွေ က
ဆုံးသွားပြီ ...

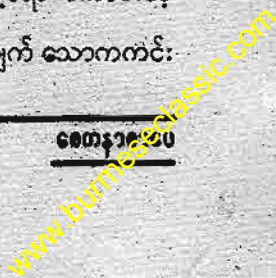
လာကြတော့မယ် ပြဿနာတွေက၊ စားဝတ်နေစေ
က ပြေလည်နေတော့ အဲဒီပြဿနာတွေက အလိုလို
လာကြတော့မှာ၊ သူများတွေက ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်ကျော်
မှ ရာထူးတက်တာ၊ သူက ယောက်ျားရပြီး လေးငါးနှစ်
ရာထူးတက်မိမိန်းမ ...

ဒီတော့မှ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ ဒူးနဲ့မျက်ရည်
သုတ်နေရမှာ၊ ရောဂါရပြီး မြန်မြန်သေတော့ နောက်လူ
ကောင်းစားရော၊ သူ ဖြစ်လာမယ့်ဘဝက အဲဒါမျိုး အတိ
အကျပဲ။ ငါ အတပ်ပြောလိုက်မယ်”

ကျိုင်းကတော့ မာန်နဲ့ထန်နဲ့ ပြောနေသည့် အောက်စ်
စကားတွေကို နားထောင်ပြီးသွားလျှင် တကယ်ကိုပဲ ရင်မော့၍
သွားရလေသည်။

ကျိုင်းသည်လည်းပဲ ကော့ကို ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်
လောက်ကွာသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်မတွဲစေချင်ပါ။
သူဟာသူ ပိုက်ဆံရှိတာ မရှိတာထက် ကော့ကို ယောက်ျားငယ်
သိလေး ယူထားသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်က
ဆုတ်ကျတာကို ကျိုင်း မကြားလိုပေ။

ကေဟာ တစ်သက်လုံး ခြေမွေးမီးမလောင် လက်
မွေးမီးမလောင် နေလာခဲ့ရသော သူဌေးသမီးမို့ရော ကောင်းပေ
မည်ပေဆိုသော အရာများနဲ့သာ ထိတွေ့သုံးစွဲလျက် သောကကင်း

ကင်းနေခဲ့ရသူဖြစ်၍ရော လက်ရှိအသက်သုံးဆယ်ငါးဟု ဘယ်လိုမှ မယုံရပေမယ့် သူ့ ကောင်လေးနဲ့ ယှဉ်ရင်တော့ ငါးနှစ်လောက်ကွာ တတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ညာ၍မရသော အချက်ပဲဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ အော့ကစ် ပြောသွားသလို အသက်လေး ဆယ်ပြဿနာတွေရော ဘာတွေရော ကျိုင်းသည် ကော့အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တာနဲ့ ခေါင်းမူးကာ ရင်မောလာသည်။ အို ... ကေ နဲ့ နယုန်မိုး ဝေးမှပဲ အေးမှာပါ။

“ဟုတ်ပါတယ် အော့ကစ်ရယ်၊ ကျိုင်းလည်း ကော့ကို နယုန်မိုးနဲ့ မရစေချင်ပါဘူး။”

“ငါကတော့ နယုန်မိုး ဆိုတဲ့အကောင်ကို သေအောင်ကုတ် ခြစ် ဆွဲပဲ့ပစ်ချင်နေတော့တာပဲ။” ရုပ်ကလေး ဗန်းပြပြီး လုပ်စားနေလိုက်တာ ဟိုမိန်းမကလည်း ဒါကို မစဉ်းစားနိုင် တာကို ငါ ရင်အနာဆုံးပဲ ...

ဖေဖေသာရှိရင် လှိုမ့်နေအောင်ကန်မှာ မြင်ယောင် သေးတယ်၊ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ လုပ်ချင်သလိုလုပ်

လို့ရတယ်ဆိုပြီး စိတ်ထင်တိုင်း ကြံနေတော့တာ၊ ငါ့ကို တောင် စာရင်းထဲ မထည့်တော့ဘူး ...

အေး ... ငါကလည်း ရအောင်ကိုခွဲဦးမှာ။ ကျိုင်း နင် ဖြစ်ချင်တာ အားလုံး ငါ့ကိုပြော၊ နင် လုပ်ပေးရမှာ က တစ်ခုတည်းပဲ၊ သဘောပေါက်တယ်နော်”

ကျိုင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တုန်းမှာပဲ ကားဝင် သာသံကြားရသဖြင့် ကေ ပြန်ရောက်လာပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရ သည်။ အော့ကစ်ကတော့ ကေနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်သူပီပီ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ အမြန်တက်လိုသွားလျှင် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ကျိုင်းပဲ ဈာန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျိုင်းသည် ဒီနေ့တော့ ကော့ရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်လျက် စကားလေးတွေ သွင်းမယ်ဟု စိတ်ကူး သားလေရာ ဒီနေ့အဖို့ နည်းနည်းတော့ မျက်ခုံးလှုပ်ချင်သည်။

“ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အိမ်ထဲဝင်လာသော ကော့ကို ကျိုင်းက ပြီးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

“ဟော ... တို့ကေ ပြန်လာပြီ၊ ဒီနေ့စောသားပဲနော် ကေ”
 ကေက ကျိုင်းကို အပြုံးခွမ်းခွမ်းနှင့်ပင် အင်းဟု
 မပွင့်တပွင့် ဖြေလျှင် ကျိုင်းသည် ကေ မမြင်အောင် မျက်ခုံးပင်
 ကာ ပခုံးကို အသာတွန်းမိလေသည်။ ဒီလောက်လေးနဲ့တောင်
 ဒီလို ခွမ်းပြနေရင် ဒီထက်ဆိုးတဲ့ကိစ္စတွေမှာ ကေ ဘယ်လိုအင်
 အားတွေနဲ့ တောင်ခံနိုင်မှာလဲ။

ဆောရီးပါ ကေရယ်။”

“ကေ နေမကောင်းဘူးလားဟင်၊ တစ်မျိုးပဲ”

ကျောရဲ့ခါးလေးကို ဖက်ကာ နူးညံ့ကြင်နာစွာ မေး
 လိုက်သော ကျိုင်းရဲ့ ဂရုတစိုက်မေးခွန်းကို ဒီတစ်ခါတော့ ကေ
 က အားနာသွား၍ထင်သည်။ ကျိုင်းဘက်သို့ ပြုံးပြုံးလေးလှည့်၍
 (မသက်မသာအပြုံးကြီး ဆိုပါတော့) ...

“နေက ကောင်းပါတယ်၊ ခေါင်းထဲက ငြိုးစီးစီးဖြစ်နေလို့
 ပါ”

“ဪ ... ဒါလေးများ၊ ရေခွေးနဲ့ ရေချိုးလိုက်လေ ကေ၊
 ကျိုင်း ကျောရဲ့ bathroomထဲမှာ ရေခွေးစပ်ပေးထားမယ်၊
 လာဗင်ဒါဆီလေးနဲ့ အေရီးမားသရုပ်လှပီပြီး ချိုးလိုက် ...
 ပြီးတော့ အင်္ကျီလဲပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းဆင်းလာခဲ့
 သိလား၊ ကျိုင်း hot pot လုပ်ထားတယ်၊ အတူတူစားမယ်
 နော် ကေ”

ကျိုင်းရဲ့ အကွက်ကျကျ စိစဉ်ထားမှုကို ကေက
 ဆဘောကျသွားဟန်ဖြင့် နှစ်လိုစွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျိုင်း
 သည် ကေ ခဏနားနေတုန်းမှာ ရေချိုးဖို့ ရေခွေးစပ်ပေးရ၊ ရေ
 ချိုးနေတုန်းမှာ စားဖို့သောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေးရနှင့် အလုပ်ရှုပ်သွား
 သော်လည်း ကေ ဆင်းလာသောအခါ အားလုံးက ရယ်ဒီဖြစ်လို့
 အပြီဖြစ်သည်။

ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားကာ အိမ်နေရင်း စပန်ချ်
 အင်္ကျီပွပွနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ပွပွတို့ကို လွတ်လပ်ဖော်ပါးစွာ ဝတ်
 ဆင်ထားသော ကေသည် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီဟု ဘယ်

www.burmeseclassic.com

လိုမှတော့ ယုံချင်စရာမရှိပေ။ သို့သော် အဲဒီ သုံးဆယ့်ငါးသည် စိတ်ထောင်းလိုက်တာနှင့် ကိုယ်ကြေသွားမည့် သုံးဆယ့်ငါးဖြစ်သည်။

စိတ်ချမ်းသာမှု မရှိလျှင် နုပျိုမှု ဆိုတာလည်း ရှိမှာ မဟုတ်တော့ချေ။

ကျိုင်းက ကေ အနားရောက်လာသဖြင့် အတွေးစတိုကို မောင်းထုတ်လိုက်ကာ အကြည်လင်ဆုံး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကေ၊ သက်သာသွားပြီလား။”

ကေက ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ ဝင်ထိုင်ရင်းမှ ...

“အင်း ... တော်တော်နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းသွားတယ်။ နင်ကော့ တော်တော်ပင်ပန်းသွားမှာပဲနော်”

“ဪ ကေရယ်၊ ပြေးကြည့်လို့မှ ဒီတူဝရီးသုံးယောက် တည်းရှိတာ၊ ဒီလိုစကားတွေ ပြောစရာလား။ ကေတို့က ကျိုင်းတို့ ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တာ ဒီထက် ပိုပင်ပန်းခဲ့မှာပေါ့ ...

ကျိုင်းရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုက မပြောပလောက်ပါဘူး။

မချီးကျူးပါနဲ့၊ မခံယူဝံ့ပါ စိုးရွံ့လှပါတယ် ... ဟဲ ... ဟဲ”

အစပိုင်းမှာ အကောင်းပြောနေသလောက် နောက်

ခြင်းကျတော့ တရုတ်ကားတွေထဲကလို လေသံအတိုင်း ပြောင်စပ်

စပ်ပြောသော ကျိုင်းကို ကေက ဒေါသမပါသော မျက်စောင်းညှ

သေး ထိုးလေသည်။ အင်း ... အဲဒီလို ကလေးဆန်တဲ့ မျက်

အောင်းလေးကို နယုန်မိုးက တကယ်ကြွေရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့

တာရယ်။

“နင်လည်း ခုချိန်ထိ ပေါတုန်းပဲကိုး”

“မော်တော်တွေ ရေထဲ၊ ပျော်ပျော်နေ သေခဲပေါ့ ကေ၊

ကဲ ... စားရင်းသောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့”

ကေက စားပွဲပေါ်ရှိ အငွေတထောင်းထောင်းထနေ

သော အိုးကြီးထဲမှ ဓေါက်ဆွဲဖတ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဖတ်များကို

သယ်ယူလျက် ...

www.burmeseclassic.com

“ဘာပဲပြောပြော နင် ရောက်လာမှ အိမ်မှာလည်း ငို
ပြည်ပြည် ရိုသွားတာ ကျိုင်းရဲ့၊ နှင် ဒီမှာ အမြဲနေနိုင်ရ
လည်း ကောင်းသားနော် ...

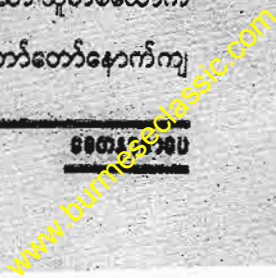
အင်း ... ငါကလည်း ငါ့အတ္တနဲ့ငါ ပြောနေမိပြန်ပြီ
နှင့်ဘဝတုတ်လမ်းက ရှိသေးတာပဲလေ”

ကျိုင်းသည် ဟောပေါ့သောက်ရင်းမှ တွေ့တွေ့ဇေးဇေး
လေးပြောနေသော ကေကိုကြည့်ကာ သနား၍ သွားလေသည်
တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ဒီအပျိုကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ
အထီးကျန်ဆန်ရှာသည်။

မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားပြီးတည်းက ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
ဦးဆောင်ခဲ့ရသော အော့ကစ်နှင့် ကေတို့ရဲ့ ဘဝသည် ကျိုင်း
နေခဲ့စဉ်အချိန်ထိတော့ စိုပြည်နေခဲ့ဦးမည်။ ကျိုင်း မရှိတော့သည့်
အချိန်မှာတော့ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေကြသော ညီအစ်မနှစ်
ယောက်ဟာ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ဆုံချိန်ဆိုတာ သိပ်မရှိကြ
တော့။

ပြီးတော့ တစ်အိမ်လုံးမှာမှ သွေးရင်းသားရင်း
ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်း ရှိလေရာ ကြာလာသောအခါ ကေ့ခမျာ
အထီးကျန်ဆန်သော ဝေဒနာကို ခံစားရလေမိမည်။ အော့ကစ်က
တော့ ကေ့ထက်လည်း စိတ်ဓာတ်မာကျောကာ စိတ်ထဲက ခံစား
မှုကိုလည်း ညီမလုပ်သူကို သိပ်ထုတ်ပြနေမည့် လူစားမျိုးလည်း
မဟုတ်ချေ။ နဂိုတည်းကမှ ယောက်ျားတွေကို သူ့လောက် ဘယ်
ဆွာကျားကမှ မတော်၊ မတတ်၊ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလဲ အထင်
မကြီးသော စိတ္တဇကလည်း ရှိနေသေးလေရာ အော့ကစ်သည်
သူ့ဘဝမှာ သူက ဘုရင်မ၊ တစ်သက်လုံးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ နေ
သွားတော့မည်လူဆိုတာ သေချာလို့နေသည်။

ကေကတော့ နဂိုတည်းကလည်း စိတ်သဘောထား
မူညံ့သိမ်မွေ့လျက် ကြင်နာသနားတတ်သူဖြစ်လေရာ အပျိုကြီး
ထုပ်ပါမယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သူ မဟုတ်။ ခေတ်စကားနဲ့
ပြောရလျှင် ဟတ်ထံမထိသေးသဖြင့် ငြိမ်နေခဲ့သော သူတစ်ယောက်
ဟု ဆိုနိုင်ပြီး သူ ဟက်ထံထိချိန်ကလည်း တော်တော်နောက်ကျ

နေခဲ့တာကိုတော့ ကျိုင်းက ဖူးစာရေးနတ်ကို တကယ်ပဲအသုံးမက
ဟု အပြစ်တင်ချင်လေသည်။

ကျိုင်းသည် စာအုပ်တွေ တော်တော်များများထိ
ဖတ်ထားဖူးသဖြင့် ကေ့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တို့ကို နားလည်သည်
ကေဟာ ဘယ်အထီးကျန်ဆန်ချင်ပါ့မလဲ။ ကြင်နာယုယမှုတို့ကို
လိုလားတောင့်တမှာပေါ့။ လူ့သဘာဝဟာ အားလုံးပြည့်စုံနေပြီ
တော့လည်း အဖော်ဆိုတာကို တောင့်တကြတာပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့
ဒီအဖော်ကတော့ လက်မတွဲသင့်တဲ့အဖော်ပါ ကေရယ်။ ဒါပေမဲ့
ကေ လက်တွဲသင့်တဲ့အဖော်က ဘယ်လိုမျိုးလဲ။

ကျိုင်းသည် အဲဒီလို တွေးမိစဉ်ခဏဝယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ရဲ့ သဘောကောင်း အလိုလိုက်တတ်သော မျက်နှာကို မြင်ယောင်
လိုသွားမိသည်။

ကြည့်စမ်း ... ငါ ဒါကို ဘာလို့ မတွေးမိပါလိမ့်နော်

“ကျိုင်း ... နင်ရော ဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာတာ ရည်းစားတွေ
ဘာတွေရော ရနေပြီလား”

ကျိုင်းသည် ဒီခွင့်ကို စောင့်နေသည် ဖြစ်လေရာ
မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်းမှ ...

“မရပါဘူး ကေရာ၊ ယောက်ျားတွေကို မယုံတာနဲ့ပဲ
ကျိုင်းလည်း ကေတို့လမ်းစဉ် လိုက်မှာပါပဲ”

ကေက ကျိုင်းရဲ့အပြောကြောင့် မျက်နှုံးပင့်သွားကာ
ကျိုင်းရဲ့ စကားကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသွားဟန်တူသည်။ ရူးရူး
စားရင်းမှ ချွေးတွေစို့လာတာကို တစ်ရှူးနှင့် ယူသုတ်ရင်း ...

“ယောက်ျားတွေက ဘယ်လိုမယုံရတာလဲ၊ နေပါဦး ကျိုင်း
ရဲ့၊ နင်က ယောက်ျားတွေအကြောင်းကို ခေါင်းစဉ်တပ်လို့၊
နင်က ယောက်ျားတွေအကြောင်းကို တော်တော်သိတယ်
ပေါ့လေ”

“တော်တော် သိတယ်ရယ်လို့တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊
ဒါပေမဲ့ ကေထက် စာရင်တော့ ပိုသိမယ်ထင်တယ်”

“အောင်မယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကေက ရန်ကုန်က ယောက်ျားတွေ အကြောင်းတင် သိတာ၊ ကျိုင်းက စင်ကာပူက ယောက်ျားတွေ အကြောင်းကိုပါ သိတာလေ”

“ရန်ကုန်ကယောက်ျားနဲ့ စင်ကာပူကယောက်ျား ဘာကွဲလို့လဲ”

ပြောရင်းနဲ့ ကေရဲ့အသံတွေက စိတ်ဝင်စားမှုတွေ ပိုလာသည်ဟု ကျိုင်း ထင်လေသည်။

ကျိုင်းသည် ကေ့ရဲ့စကား ကို ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ အိုးထဲမှ ငါးဖယ်လုံး၊ ကက်တတစ်များကို ရွေးခပ်နေရင်းမှ တစ်ဖန်စားအပြီး ...

“ဒီမှာ ကေ ... ရန်ကုန်က ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စင်ကာပူက ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေမှာ တူညီတဲ့အချက် တစ်ခုပဲရှိတယ်”

ကျိုင်းက ဆက်မပြောဘဲ စကားကို ရပ်လိုက်လေသည်။ ကေ့မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကေ့

ကျိုင်းကို တွေ့ရော့ ငေးဟောနေသည်။ ကျိုင်းသည် ခေါင်းတစ်ဖက် ဆတ်လိုက်ရင်းမှ ...

“အဲဒါကတော့ ကွယ်ရာမှာ လုပ်ချင်တာ လုပ်ကြတာပဲပေါ့။ ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိတယ်တဲ့။ ယောက်ျားတွေဆိုတာ မမြန်ရင်တောင်မှ တစ်ကိုက်တော့ ကိုက်တတ်ကြတယ်တဲ့”

ကေ့မျက်နှာက တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောသလို ဆိတ်သွားသည်။ ကျိုင်းသည် ဒီနေရာမှာ ထပ်ထည့်ရဦးမယ်ဟု သိသဖြင့် ...

“ဟိုမှာ ကျိုင်းကို ကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရှိတယ် ကေ့ရဲ့၊ ဒီကနေ့ ကျောင်းလာတက်နေတဲ့ မြန်မာပါပဲ၊ ရုပ်ကလည်း အရမ်းလန်တာ၊ ကျိုင်းကလည်းချောတော့ သဘောကျတာပေါ့နော် ...

ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ဆိုပြီးတော့ပေါ့၊ သူကလည်း စောင့်ပါပေါ့၊ နောက်တော့မှ

လား ... လား ... ကိုယ်တော်ချောက စပါယ်ယာနဲ့ စော
နေတာကိုး ကေရဲ့”

“ဟဲ့ ... ဘယ်လို စပါယ်ယာနဲ့လဲ”

“ဒါ အခုခေတ် ကောင်လေးတွေရဲ့ ရည်စားထားနဲ့
အသစ်လေ ...

ကောင်လေး တစ်ယောက်က ဒီမိန်းကလေး တစ်
ယောက်ကို တကယ်ကြိုက်တယ်ပဲထားဦး အဲဒီကောင်
လေးက မူနေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပဲများနေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့
Favour ပေးတဲ့ တခြားကောင်မလေး တစ်ယောက်
ရည်စားတော်လိုက်ရော ...

ဟိုဘက်ကိုလည်း ဆက်လိုက်မြဲ လိုက်ပေါ့၊ ဟိုဘက်
ကလည်း အဖြေရရော စပါယ်ယာကောင်မလေးကို ခြေ
လိုက်ရော”

“ဟင် ... တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူတွေပါလား၊ ဟိုမိန်းက
ကရော အဲဒါကို မသိဘူးတဲ့လား”

“ဪ ... မသိလို့ပေါ့ ကေရယ်၊ ကျိုင်းလို သိတော့လည်း
အဲဒီကောင်မျိုးကို ခေါက်ပစ်လိုက်တာပေါ့ ...

အမယ်လေး ... အဲဒီကောင်လေး စပါယ်ယာလုပ်တဲ့
ကောင်မလေးက တကယ် စမောလ်လေးနော်၊ အခုမှ
ဆယ့်ခြောက် ဆယ့်ခုနစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ကျိုင်းက
တော့ ဟိုင်းနေပြီကိုး”

“ဟဲ့”

ကျိုင်းက နောက်ဆုံးစကားကို ဆောင့်ကြီးအောင်
ပြီးနဲ့ ပြောချလိုက်လျှင် ကေက ဟဲ့ဟဲ့၍ အလန့်တကြား ထ၊
အော်သည်။

ကျိုင်းက ကေ အော်တာကို မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ...

“ဟုတ်တယ် ကေ။ ဒီခေတ်ထဲမှာ နှစ်ဆယ်ကျော်ရင် အို
ပြီတဲ့”

“နင်ကလည်းဟာ”

ကေက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ရေရွတ်တာက ကျိုင်းက ခိုးကြည့်ရင်းမှ အသာပြီးလိုက်သည်။

“ယောက်ျားတွေက ငယ်တာ နုတာကို ပိုကြိုက်ကြတာပဲ ကေရယ်၊ ကျိုင်းမှာလည်း ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင် တွေ အများကြီး ရှိတာပဲ၊ သူတို့ ပြောပြတာတွေ ကျိုင်း သိရတာပေါ့”

“ဒါဆို မ၊မချစ်လိုတော့ သေနိုင်တယ်တို့၊ မ၊နဲခဏလောက ဝေးတဲ့ဘဝဟာ ဆယ်ကမ္ဘာလောက်များလားဆိုတဲ့ သိချင် တွေက ဘာလို့ထွက်ပေါ်လာနေသေးတာလဲ”

ကေက ကျိုင်းကို ဘယ်နယ်ရှိစ ဟူသော မျက်နှာ ပေးမျိုးဖြင့် မေးဆတ်ပြုလျှင် ကျိုင်းသည် ကေရဲ့ရောဂါ တော် တော်ရင့်နေပြီ ဆိုတာကို နားလည်လိုက်ရသည်။

“အဲဒီသီချင်းတွေက လက်ချိုးရေလို့ ရပါတယ် ကေရယ် ပြီးတော့ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် ကွာတာကိုလည်း နုခဲ ကြတာ နေမှာပေါ့ ...”

တကယ်တမ်းကျတော့ အချိန်က စကားပြောမှာပေါ့ ကေ”

“ကျိုင်း ... နင့်ကို အော့ကစ်က တစ်ခုခုများ ပြောထား သေးလား”

ကေ ကျိုင်းရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ် သလို ကြည့်မေးလျှင် ကျိုင်းက ဘာမှမဖြစ်သလို အိုက်တင်မျိုး ဖြင့် ...

“ဘာမှမပြောဘူး။ အဲ ... တစ်ခုတော့ ပြောတယ်”

“ဘာပြောတာလဲ”

“ကျေကို သူ သိပ်ကြည့်မရဘူးတဲ့၊ ကျိုင်းက ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ မဖြေဘူး၊ ဘာလို့လဲ ... ကေနဲ့ အော့ကစ် ဘာဖြစ်ထားကြလို့လဲဟင်”

ကျိုင်းက အရိုးခံမျက်ဝန်းလေးများနှင့် မေးလိုက် လျှင် ကေက မလုံမလဲ မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ကေ

www.burmeseclassic.com

အနေဖြင့် အော့ကစ်ဟာ ကျိုင်းကို အဲဒီကိစ္စအား လုံးဝပြောပြ
လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားပုံရလေသည်။ ပြီးတော့
ကျိုင်းဟာ ဒီလိုနည်းလမ်းတွေဖြင့် ကေတို့ရဲ့အချစ်ကို ခွဲလိမ့်မည်
မဟုတ်ဟုလည်း သနားစရာကောင်းအောင် ထင်မှတ်ထားသူ
ဖြစ်ရသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အော့ကစ် အကြောင်းလည်း နင်သိ
သားပဲ။ သူက သူများကို ဆရာကြီး သိပ်လုပ်ချင်နေတာ
တစ်ခါတလေကျ စကားပြောရတာ အပေါက်အလစ်
သိပ်မတည့်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

ကျိုင်းက ကေ့ရဲ့စကားကို ထောက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြလိုက်သည်။ အဲဒီနောက်တော့ သိချင်နေသော
မေးခွန်းတစ်ခုကို အရဲစွန့်၍ မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

“ကေရော ... အော့ကစ်လိုပဲ အပျိုကြီးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူး
ထားလား။”

ကေက ရုတ်တရက် မဖြေချေ။ ကျိုင်းကို မိသားစု
ခင်တစ်ဦးပမာ သဘောထားသော၊ ယုံကြည်အလေးထားသော
အဆင့်မြင့်အဖြစ်တစ်ခုကိုပေးဖို့ရာ ရွေးချယ်စဉ်းစားနေပုံရလေ
သည်။

“ကေ့ကိုတော့ ကျိုင်းက အပျိုကြီး မလုပ်စေချင်ပါဘူး။”
ကျိုင်းရဲ့ မထင်မှတ်သော အပြောကြောင့် ကေက
နိမ့်သွားဟန်ရှိသည်။

“ဘာလို့လဲ”

“အပျိုကြီးလုပ်တာ ကောင်းမှ မကောင်းဘဲ ကေ့ရဲ့။
အထီးကျန်ဆန်တာပေါ့နော် Lonely ပေါ့။ ကိုယ့်ကိုလည်း
တကယ်ချစ်တဲ့သူ၊ ကိုယ်ကလည်း တကယ်ချစ်တဲ့သူတစ်
ယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီး ဘဝခရီးလမ်းကို ပျော်ရွှင်စွာ
လျှောက်သင့်တာပေါ့။”

“နင့်မှာ အဲဒီလို အတွေးမျိုးရှိတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကေ။ ကေ့မှာ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူးနော် လှုပ်ရှားတော့”

“အောင်မာ ... နင်ကများ”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ် ကေရ။ ကေ့ကို အော့ကစစ်လို အပ်ကြီးမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ”

“အေးပါ မဖြစ်စေရပါဘူး”

ကေက ပြုံးစေဖြင့်ပြောလျှင် ကျိုင်းသည် စိတ်ထဲ ကျိတ်ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ထပ်၍စကားဆက်လိုက်သည်။

“တကယ်လား ကေ၊ ကေ တကယ် အမျိုးကြီးမလုပ်ဘူးနော်”

“မလုပ်ပါဘူး”

ရယ်သံစွက်စွက်ဖြင့် ဖြေနေသော ကေ့ရဲ့အသံက ဒီလိုဖြေရသည့်အတွက် ရှက်ရွံ့ဟန် အတိုင်းသား ပေါက်နေသည် ကျိုင်းသည် အပျိုဖြန်းလေးလို ရှက်နေသည့် ကေ့ရဲ့မျက်နှာကို ငေးကာ ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘဲ ဖြစ်လာသည်။ ခုချိန်မှာ ကျိုင်း

ကို သူ့ရဲ့ဘက်တော်သားဟု မှတ်ယူနေရှာသည့် ကေဟာ ဆက်သားမေးပါက ထုတ်ပြောဖို့ကိုလည်း ဝန်လေးမှာ မဟုတ်တော့ချေ။

ဆောရီးပါ ကေ ...

ကျိုင်း ရည်ရွယ်ပြီး မေးနေတာ တွေဟာ နယုန်မိုးအတွက် မဟုတ်ပါဘူး။

“တကယ်နော် ကေ”

“ရှော် ... တကယ်ပါဆို”

“ဟား ... ပျော်လိုက်တာ၊ အတော်ပဲ ကေ့ကို ကျိုင်း လူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့၊ သူက ချောလည်းချောတယ်၊ ထောလည်း ထောတယ်၊ ကောနဲ့ဆို အရမ်းလိုက်ဖက်မှာ။ ကေ ကြိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကောလင်းဖာရယ်လ်နဲ့ တူတယ် ကေ ...

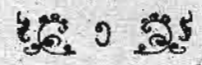
အော့ကစစ်ကလည်း ကေနဲ့ သဘောတူမှာ။ ကေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတော့မယ်နော်၊ ကေ မငြင်းရတော့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

ကျိုင်းရဲ့စကားအဆုံးတွင် ကေသည် စားလက်စကို ပင် မျိုမချနိုင်တော့ဘဲ ကျိုင်းကို နင်တင်တင်ဖြင့် ကြောင်၍ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး သော်မင်းစိမ်းရေ၊ တစ် ... နေရာယူ

သော်မင်းသည် ဖုန်းမြည်သံကြား၍ ထုတ်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ မသိသော နံပါတ်တစ်ခု ဖြစ်နေတာကို သတိပြုမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းကိုဖွင့်၍ ပြောလိုက်လျှင်တော့ ...

“ဟယ်လို”

“ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလား”

“ခင်ဗျာ”

ရုတ်တရက်မို့ သူက ကြောင်သွားလျှင် တစ်ဖက်မှ ခိခနဲရယ်သံ ကြားတော့မှ ဘယ်သူ့လက်ချက်ဆိုတာ သဘော

www.burmeseclassic.com

ပေါက်ရသည်။ အဲဒီအခါမှာတော့ သူ့မျက်နှာဟာ အလိုလိုပြုံးသွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ဟို ... ကိုသော်မင်းစိမ်းကြီးလားလို့ပါ”

သူက အဲဒီအပြောကြောင့် လှစ်ခနဲ ပြုံးသွားရတာ ...

“ကိုသော်မင်းစိမ်းကြီး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ၊ ဒါ ကိုသော်မင်းစိမ်းရဲ့ဖုန်း မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုသော်မင်းစိမ်း ဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“အာ ... ဘာတွေလဲကွာ၊ ရှုပ်နေတာပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တော်တော်ရစ်တာပဲ”

“ဘာရစ်လို့လဲ။ ကိုယ့်အမေ ပေးထားတဲ့ နာမည်က သော်မင်းစိမ်းပဲဟာ၊ သော်မင်းစိမ်းကြီးမှ မဟုတ်တာ”

“မှားပါတယ် ကိုသောင်းရယ်”

“ဟော ... လုပ်ပြန်ပြီ။ မင်းကတော့ကွာ ကိုယ့်နာမည်ကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖျက်နေတော့တာပဲ ...

ကဲ ... အခုဆက်တာ ဘာကိစ္စလဲ”

“အဲမယ် ... ရောင်စိန် လုပ်နေပြန်ပြီ၊ သူများဟန်းဒ်ဖုန်းကို ပြင်ပြီးပြီလား”

“သူများဟန်းဒ်ဖုန်းကို !။ သူများဟန်းဒ်ဖုန်းကို မပြင်ပါဘူး။ ကိုယ်က သူများတွေဟာကို ပြင်ပေးတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ”

တစ်ဖက်မှ သူမက သူ့အပြောကို တဟားဟား ရယ်မောလို့နေလျှင် သူသည် City FM မှ လွှင့်နေသော သီချင်းတစ်ပုဒ်နှင့် တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဟု တွေးမိသွားသည်။

(သီချင်း - မင်းရယ်သံလေးများ ကြားရင် ... ကိုယ့်ရင်ထဲ ... ခန့်ငံစွမ်း မရှိလို့ပါ ... ချိုသာတဲ့ အသံလေးများ ... နားထဲကြားယောင်လာ ...)

“ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက နောက်တတ်တယ်နော်၊ ပြီးတာပဲလေ၊ ကျွန်မကလည်း မစရ မနောက်ရရင် သိပ်နေလို့ထိုင်လို့ မကောင်းတဲ့သူဆိုတော့ ...

www.burmeseclassic.com

တွေ့ကြပြီပေါ့၊ ကဲ ... အခုတော့ မနောက်သေးနဲ့

ဦး ...

ကျွန်မရဲ့ဖုန်း ပြင်ပြီးပြီလား”

ဒီတစ်ခါတော့ သူက မနောက်ချင်တော့၍ ကောင်
ကောင်းပဲ ဖြေလိုက်လေသည်။

“ပြင်ပြီးသွားပါပြီ”

“ဟုတ်လား ... တော်တော် ပြင်လိုက်ရလား”

“နဖူးမှာ ချွေးစို့ရုံလောက်ပေါ့”

သူမကလည်း မခေချေ။ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြောသည်။

“Air Con မရှိလို့ နေမှာပါ။ သနားပါတယ် ဒီတစ်ခါ ဇွဲ
ဘုရားပွဲသွားရင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအတွက် သင်ဖြူယပ်တောင်
တစ်ချောင်းဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးမယ်လေ”

“အကုန်အကျတွေ များနေပါဦးမယ်၊ အသုဘက ယင်
တောင်ဆိုရင်ပဲ ရပါပြီ”

သူ့အပြောကို သူမက သဘောတကျနှင့် ရယ်မော
သည်။ သူသည် ဒီကောင်မလေးနှင့် တွေ့လိုက်ရလျှင် စိတ်
ဆွဲက ဘာကြောင့် နုပျိုပြီး လန်းဆန်းနေသလဲတော့ မပြောတတ်
။ သေချာတာတော့ သူမရဲ့ မျက်နှာလေးတွင် အကြည်ဓာတ်
တစ်မျိုး ခိုအောင်းနေလျက် ခင်မင်ဖော်ရွေတတ်သော၊ ပွင့်လင်း
သားသော စိတ်ထားလေးက သူ့ကို ဆွဲဆောင်ထားတာပဲ ဖြစ်
လိမ့်မည်။

“ဖုန်းပြီးပြီဆိုရင် ဘယ်ကိုလာယူရမလဲဟင်”

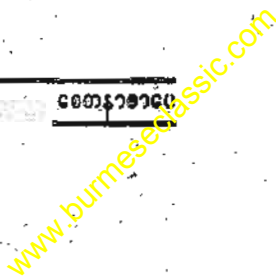
“အခု ခင်ဗျားလေးက ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

“JOJOBA က”

JOJOBA ဆိုသည်မှာ သူ့ အမြဲထိုင်တတ်သော၊ သူ
ဆိုင်နားက ကော်ဖီဆိုင်လေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“အိုခေလေ ... အဲဒီမှာပဲ စောင့်နေ၊ ကိုယ် ခဏနေ ရောက်
လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါဆို ဒါပဲနော်”

အခုလိုကျပြန်တော့လည်း တရိတသေ ဖုန်းချသွား
သော ကောင်မလေးကို သူက ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် ဖုန်းပိတ်လိုက်
သည်။ တစ်ယောက်တည်းဖြိုးကာ ခေါင်းယမ်းနေသော သူ့အနား
သို့ နန်းကြီး ရောက်လာတာတောင် မသိလိုက်ချေ။

“မျက်နှာလည်း ကြည်နူးရိပ်တွေဖြာပြီး ဓာတ်တစ်မျိုးနဲ့
ထိနေတဲ့ပုံမျိုးပဲ။ သော်မင်းတို့တော့ ဓာတ်ထိနေပြီနဲ့ တု
တယ်”

“ဘာဓာတ်မှ မထိဘူး”

“ထိပါတယ်ကွာ။ အဲဒီဓာတ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိလို့
ထိမှန်း မသိတဲ့ ဓာတ်ပဲဟာ။ ဘေးက ကြည့်နေတဲ့လူက
ပိုသိတာပေါ့၊ ပြီးပုံဖြိုးနည်းက တခြားဖြိုးပုံတွေနဲ့မှ မတူ
တာ”

သူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အံ့ဆွဲထဲက သူမရဲ့ဖုန်း
လေးကို ထုတ်ယူကာ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

သူ့ဖုန်းကတော့ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ။ နန်းကြီးက ဖုန်းနှစ်
ထဲဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော သူ့ကို ပြီးစပ်စပ်ဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ဒါက ဘယ်ကိုကြွမြန်းဦးမှာလဲ၊ ငါလည်း လိုက်မယ်လေ”

“အသာနေစမ်းပါကွာ”

“ငါ့ကိုတော့ ပြောသွားပါဦး။ ဒါ အတည်လား”

“ဟေ့ကောင် ... နောက်မှ အေးဆေးမေးစမ်းပါကွာ၊ ဟို
မှာ တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေမှာ၊ သွားမယ်၊ နောက်မှ
နော်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို လစ်ထွက်လာခဲ့လျှင် နန်းကြီး
သူ့ကို နောက်မှတွေ့မယ်ဟူသော ပုံစံဖြင့် လက်သီးထောင်
ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့ဆိုင်ကနေ၍ ကော်ဖီဆိုင်လေးသို့
မိနစ်လောက်သာ လမ်းလျှောက်ရပါသည်။ သူက ကော်ဖီဆိုင်
မှန်တံခါးလေးကို တွန်းဖွင့်လိုက်လျှင် တီးလုံးသံလေးက
အံ့အတိုင်း ထွက်ပေါ်လို့ လာသည်။

ထောင်တစ်ထောင်မှာ ထိုင်နေသော သူမက တီးလုံးသံလေးကို ကြားတာနှင့် သူ ဝင်ရာလမ်းကို လှမ်းကြည့်ကာ သူ့ကိုမြင်တော့ လက်တစ်ဖက်ပြသည်။ သူသည် ကလေးဆန်သော ချစ်စဖွယ်ကောင်မလေးရဲ့ အနားသို့ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ လက်နှစ်ဖက် လှို့ထည့်ကာ ခပ်မှန်မှန်ပဲ လမ်းလျှောက်သွားခဲ့သည်။

သူမသည် တိုက်ခိုင်စွာဖြင့် သူနှင့် အရောင်တူသော အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ကာ ထားလေသည်။ အနားရောက်မှ သိရတာက အင်္ကျီတင်မကဘဲ အောက်က ဘောင်းဘီကပါ သူနှင့်ဆင်တူသည်။ သူက အဖြူရောင် Alter ရုပ်လဲကံရှည်ကို လက်ခေါက်ဝတ်ထားလျက် အောက်က အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ ဂျင်းဘောင်းဘီအရှည်ဖြစ်သည်။ သူမက မိန်းကလေးဝတ် ရုပ်လက်တိုဖြစ်ကာ ခါးမှာ ခါးပတ်တစ်ခု ပတ်ထားတာသာပိုလျက် အောက်က ဘောင်းဘီက သူ့လိုပင် ဂျင်းအပြာဖျော့ဖျော့ဖြစ်ကာ ခူးတစ်စုံမှာ ပြန်ခေါက်ရသော ဖိုးကွာတားဘောင်းဘီဖြစ်သည်။

သူက သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် ...

“LIBRA သမား အချင်းချင်း လာတူနေပြန်ပြီနော်”

ဟု သတိထားမိသလို နှုတ်ခွန်းဆက်လေသည်။

“အင်း ... အကြံတူတော့ ရန်သူပေါ့”

သူက အိတ်ကပ်ထဲမှ သူမရဲ့ဖုန်းလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ရင်းမှ သူမရဲ့ဘေးနားမှာ ချထားသော ပါဆယ်လ်ထုပ်လေးကို သတိပြုမိသွားသည်။ ‘သူမကတော့ သူ မြင်တာကိုပဲ မသိတာလား၊ ပြောပြစရာ မလိုဘူးလို့ သဘောထားလို့လားတော့ မသိချေ။ သူမရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကိုပဲ ကောက်ယူကာ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဖုန်းဖွင့်လိုက်လို့ သူမရဲ့ဓာတ်ပုံကို မြင်သွားလျှင် သူ့ကို ပြုံးစိစိဖြင့် မော့ကြည့်ကာ ပြောင်စပ်စပ် ရယ်ပြသည်။’

ဪ ... ဒီကလေးမဟာ ခင်ဖို့ကောင်းတာလည်း မပြောနဲ့၊ မျက်နှာကလည်း အမြဲ sweet ဖြစ်နေသော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဆန်တိုဆာအရပ်ကို နောက်ခံထားပြီး မြန်မာဝတ်စုံဝတ် ရိုက်တဲ့ စိတ်ကူးလေးက ကောင်းတယ်နော်၊ ဘယ်လိုစိတ် ကူးနဲ့ ရိုက်တာလဲ”

“ဪ ... အဲဒါက မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလုပ်တဲ့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးက ပြန်လာတော့ ရိုက်လိုက်တာပါ ...

ဟုတ်တယ် ... အဲဒီပုံလေးက သဘာဝကျတယ်၊ မြန်မာဆန်တယ်ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပြောကြား တယ်၊ စင်ကာပူက ကျွန်မရဲ့ အခန်းထဲမှာရော၊ ကျွန်မ အန်တီရဲ့ အခန်းထဲမှာရော၊ အဲဒီပုံကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ချိတ် ထားတယ်”

သူမက သူ့ကို အရေးတယူဖြင့် သေချာရှင်းလင်း ပြနေပုံလေးအား သူက သဘောကျစွာ ပြုံးကြည့်နေမိလေသည်။ အဲဒီပုံလေးကို သူလည်း သဘောကျလွန်းသဖြင့် ကူးယူထားတယ် ဆိုတာကိုတော့ သူက ထုတ်မပြောမိချေ။

ဘယ်လိုသဘောနဲ့မှတော့ မဟုတ်သေးပါ။ နိုင်ငံခြား ဆက် မြန်မာအမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးရဲ့ သဘာဝကျသောပုံလေး သူက ကူးထားခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် ခင်း အမြဲမှတ်ပါ မင်း မြန်မာ ဆိုတဲ့ သီချင်းလို့မျိုးပေါ့ ကျိုင်းစင် ခြင်္ဘာရယ်။

“ခဏလေးနော် ... ဖုန်းခဏ ဆက်ကြည့်ချင်လို့”
သူမက သူ့ကို ခွင့်တောင်းကာ ဖုန်းခလုတ်တွေကို နှိပ်လို့နေသည်။

ပြီးလျှင် ...
“ဟယ်လို ... ကေလား၊ အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဪ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျိုင်းရဲ့ဖုန်း ပျက်သွားလို့၊ အဲဒါ အခု ဆိုင်မှာ လာရွေးရဦးနဲ့ စမ်းပြီးဆက်ကြည့်တာ ... ဆိုင်လား ... အင်း ... LIBRA တဲ့၊ အင်း ... ဘာ ဖြစ်လို့လဲ။ အင်း ... အင်း ... ဒါပဲလေ”

ကျိုင်းက ဖုန်းကို ထောက်ခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ သူ့ကို အိုကောဟူသော သဘောဖြင့် လက်မနဲ့ လက်ညှိုးကို ဝိုင်း ပြသည်။

“သူငယ်ချင်းက ဖုန်းပြင်တဲ့ဆိုင်ကို စပ်စုနေတာလား”

“သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ အဒေါ်”

“အဒေါ် ! ။ အဒေါ်ကို ကေလို့ ခေါ်သလား”

“အင်း ... သူက ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ အရမ်းချောတယ် နန္ဒာလှိုင်ကို မြင်ဖူးလား”

သူက သူမရဲ့အပြောကြောင့် ရှုံးမဲ့သွားရကာ ...

“နန္ဒာလှိုင်တို့ အိမ်နားမှာ နေတာ၊ ပြော ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ ... ကေက နန္ဒာလှိုင်နဲ့ တူတယ်၊ နန္ဒာလှိုင်က ကာစနဲ့ ပိုတူတယ်”

“နန္ဒာလှိုင် ပေါ်ကာစနဲ့ အခု နန္ဒာလှိုင်နဲ့က ဘာကွာလဲ”

“ပေါ်ကာစက ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့လေ၊ ကျိုင်းရဲ့ ကေက လည်း အခုထိ အဲဒီလို ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ပဲ၊ အဲဒါကိုပြောတာ။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ ကေ့ကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိတယ်”

သူက သူမရဲ့အပြောကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရလေသည်။ သူက ချက်ချင်းပဲ လက်ကိုကာပြုလျက် ...

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့၊ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်။ မင်းစိတ်ကူးနဲ့ ထင်ရာ မြင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်တဲ့အထဲမှာ ကိုယ်မပါဘူး”

“အဲမယ် ... သူများအဒေါ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှာများ သူက နာအံ့ထင်နေသေးလား”

“ဟာ ... ညည်းက အကြံဆိုးကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှာလေ”

သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်ကြည့်ကာ အပေါ်နှုတ်ခမ်းတစ်ခုတည်းကိုပဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း မှဲပြသည်။ သူမမှီပဲ လုပ်လည်း လုပ်တတ်လေသည်။

“မိတ်ဆက်ပေးတာတောင် အကြံဆိုးကြီးနဲ့ပဲ ဖြစ်ရသေး
တယ်နော်။ ပြီးတော့ လူ့ကို ညည်း၊ ညည်းနဲ့ မပြောနဲ့
သိလား၊ ညည်းလို့ ပြောရင် သိပ်မုန်းတာပဲ”

သူက သူ့မကို ညီမလေး ငယ်ပါသေးတယ်ဟူသော
နှစ်သိမ့်ပြီးလေးဖြင့် တမေ့တမော ပြီးကြည့်ကာ ...

“မင်းက ကိုယ့်အတွက်တော့ ကလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်
ကွာ၊ မင်း စကားတစ်ခွန်း ဟလိုက်ရင် ဘာပြောချင်တယ်
ဘာလုပ်တော့မယ် ဆိုတာ ကိုယ် သိတာပေါ့ ...

မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ အဲဒါမျိုးတွေ ကိုယ် ဝါသနာမပါ
ဘူး၊ သိလား”

သူ့မက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလေကာ ...

“သူများအဒေါ်ကို မမြင်ဘူးသေးပဲနဲ့များ”

“ခက်ပါလား ချာတိတ်ရယ်၊ ချောတိုင်း လှတိုင်း စိတ်
ဝင်စားရမှာလား ...

ချောတိုင်း လှတိုင်းသာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေ
ရင် ကိုယ် အစောကြီးတည်းက မိန်းမရနေပြီပေါ့။ မလုပ်
ပါနဲ့ကွာ၊ အေးဆေးပဲ နေပါရစေ”

သူ့အပြောကို ကောင်မလေးက တကယ်ပဲ စိတ်တို
နေဟန်ဖြင့် စူပုပ်ကာ စောင်းရွဲ့ကြည့်သည်။

“တစ်ခါလေး တွေ့ကြည့်တော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။
ကျိုင်းရဲ့အန်တီက တကယ်ချောတာနော်၊ အရမ်းမိုက်တာ”

“ယုံပါတယ်၊ မလှဘူးလို့လည်း မပြောရပါလား”

“ဘာကိုကြည့်ပြီး ယုံရတာလဲ။ လက်တွေ့မပါတဲ့ သဘော
တရားဟာ အမှန်တရား မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တစ်ခါလောက်
တွေ့ကြည့်ပါ”

“နိုး ... နိုး ... လက်တွေ့နဲ့ ယုံတာပါ”

“ဘယ်မှာလဲ လက်တွေ့က ...”

“မင်းပေါ့”

သူမက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ သူ
သူမကို မျက်ခုံးပင့်ပင့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“မင်းတောင် ဒီလောက်လှနေတာ မင်းရဲ့အဒေါ်က ဒီထက်
ပိုလှမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား
ကိုယ်က အပွေးမြင် အပင်သိ၊ တူမကြည့် အဒေါ်ကိုသိ
တယ် ကျိုင်းစင်မြဝါရယ်”

သူက အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် သူမက နှုတ်ခမ်း
အသာကိုက်ကာ မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ အဲဒီပုံကို မြင်လိုက်
ရလျှင် သူမ စိတ်နည်းနည်း ပြေသွားပြီဆိုတာ သဘောပေါက်
သည်။

သူက သူမစိတ်တိုပုံလေးကို မြင်ချင်သဖြင့် ထမင်း
ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... မင်းက မင်းအဒေါ်ကို ဒီနှစ်ထဲမှာ အစွဲထဲ
ချင်နေလို့လား”

သူ့စကားကြောင့် သူမက သူ့ကို မျက်ထောင့်နီ
ပြီးဖြင့် ကြည့်လာကာ ...

“ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနော် ... သူများအဒေါ်ကို အဲဒီလို မပြောနဲ့”

“ဟာ ... မင်းလုပ်နေတဲ့ပုံက အဲဒီလိုကြီး ဖြစ်နေတာကိုး။

အဲဒီလိုကြီး မလုပ်ရဘူး ကလေးမရဲ့၊ အဲဒါဟာ ကိုယ့်
အဒေါ်ကို မစွဲလို့ လိုက်စပ်နေတာမျိုးနဲ့ မတူပေဘူးလား”

“မတူပါဘူး။ ကျွန်ုပ် ကြိုက်တဲ့လူတွေများ ပုံလို့၊ ကျိုင်း
က ကိုယ်သဘောကျတဲ့လူနဲ့ စပ်ဟပ်ပေးတာ”

သူမရဲ့စကားကြောင့် မရှက်တာကြာပြီဖြစ်သော
သူ့မျက်နှာမှာ ဖြန်းခနဲ ထူပူလို့ သွားလေသည်။ သူမရဲ့စကား
စာ စားရမှာလည်း သဲတရုပ်ရုပ်၊ ပုစံရမှာလည်း အဆီနဲ့တဝင်း
ခင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို သဘောကျတယ်ဆိုသော အပြောက ရင်
ထဲကို ငြိမ်ခနဲ စီးဝင်သွားစေသော်လည်း သဘောကျလို့ စပ်ဟပ်
ပေးတယ်ဆိုသော နောက်ဆက်တွဲစကားကတော့ အီလည်လည်
ပြီးပဲ ဖြစ်သွားစေလေသည်။

သူက အဟမ်း အဟဲဖြင့် လည်ချောင်းရှင်းကာ ဘာဆက်ပြောမှန်း မသိချေ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူမက အနားရောက်လာသော ဝိတ်တာလေးကို လှမ်းခေါ်ကာ ...

“ဒီမှာထိုင်နေကျ စုံတွဲကိုလေ သိတယ်မှလား၊ အစ်မကြီးက အသက်ကြီးတယ်လေ။”

ထိုကောင်လေးက ရုတ်တရက် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ကျွတ် ... ကောင်လေးကကွာ၊ ဒီရှေ့က ဂရပ်ဖစ်ဆိုင်ကလေ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီတော့”

“အင်း ... သူတို့စုံတွဲလာရင်လေ ဒီပါဆယ်လေးကို အဲဒီကောင်လေးကို ပေးပေးပါနော်။ ဒီမှာ ရှင့်အတွက် ဘောက်ဆူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သိလား။”

သူမက ပါဆယ်လေးနှင့်အတူ ကောင်လေးရဲ့လက်ခဲသို့ တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက် ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဒါကိုပေး၊ ပေးရုံပဲလား ခင်ဗျ”

“အင်း ... ပေး၊ ပေးရုံပဲ။ ပေးခိုင်းတဲ့လူက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆိုတာကလွဲလို့ ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှမသိဘူးပေါ့နော်။ တကယ်လည်း မသိဘူး မဟုတ်လား။”

သူမက ဝိတ်တာလေးကိုတောင် ပြုံးစုစုနှင့် ပြောလိုက်သေးလျှင် ဟိုကောင်လေးကလည်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသွားသည်။ သူမကို သဘောကျသေးသော နောက်ထပ်အချက်တစ်ခုမှာ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဖော်ရွေခင်မင်တတ်ကာ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားသောစိတ်မျိုး မရှိတာဘဲဖြစ်သည်။

အခုချိန်မှာတော့ သူက သူမရဲ့ဇာတ်လမ်းလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ...

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေသွားပြီလား။”

သူမက နှာခေါင်းကိုရှုံ့ကာ ခေါင်းယမ်းပြသည်။ အသည်းအသန်ပုံစံ မဟုတ်ပေမယ့် အဆင်မပြေပါဘူး ဟူသော အဲဒီပုံစံလေးကပင် သူ့ကို ကရုဏာများစွာ သက်ရောက်စေပါသည်။

“ဒီနေ့ သူ့ဘတ်ဒေးလေ။ အဲဒါ ဘတ်ဒေးပရဲဆင့် ပို့ပေးတာ”

“ဟင် ... ဒါဆို မင်း ဒီပြန်ရောက်နေတာ သူ သိသွားမှာပေါ့။ သူနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

ဒီမေးခွန်းကို သူ ဘာကြောင့် ကမန်းကတန်း မေးမိတယ် ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူတောင် မသိချေ။ သူမက သူ့ကို သိပ်သိချင်နေတယ် ဆိုသော မျက်ဝန်းမျိုးဖြင့် မျက်ဝန်းအသာ လှန်ကြည့်လျှင် သူ့မှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လို့သွားသည်။

“ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျွန်မတို့ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့”

“အင်း ... စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုဖြစ်မယ်လို့ ထင်လဲဟင်။ သူ ကျွန်မဘက်ကို အဲ ... သူနဲ့ ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ ကွဲသွားမယ်လို့ ထင်လား”

သူက ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ဒီပေမဲ့ သူမရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့သာ ဆိုရင်တော့ ဟိုစုံတွဲဟာ ဆက်သွားဖို့ လမ်းမမြင်ပါ။

သို့သော် သူ့နှုတ်က ထိုစကားကို တော်တော်နှင့်

သွက်မရချေ။ ထွက်မရ ဆိုတာထက် သူ့ပါးစပ်က မပြောချင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“မပြောတတ်ဘူးလေ။ အဲဒါက ဟိုတစ်ယောက်ပေါ်မှာ မူတည်တယ်”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ ... နယုန်လား”

“နယုန် ဆိုတာက ! ”

“ဪ ... နယုန် ဆိုတာ ကောင်လေးကို ပြောတာ”

နယုန်ဆိုတာ ကျွန်မ ရည်းစားပါဟု မပြော
ကောင်လေးကိုပြောတာ ဟူသော အဖြေကြောင့် သူက ပြီးသွား
လေသည်။ ကျိုင်းစင်မြေဝါရယ် ... မင်းဟာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အ
ပင်ကင်းကင်း လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ မနေဘဲ ဘာကြောင့်
အချစ်ကို မြည်းစမ်းချင်တာလဲ။

“အင်း ... အဲဒီ နယုန်အပေါ်မှာ မူတည်တာပေါ့။ ဒီ
အတိုင်းဆိုရင် မင်း ပြန်ရောက်နေတာ သူ သိသွားပြီ
ကို နောင်ယုက်နေပြီလို့ သိနေမှာပေါ့ ...

ဘာလဲ ... မင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲ
စိတ်ဆန္ဒ ရှိနေလို့လား”

သူမက မဆိုင်းမတွနှင့်ပင် ...

“သိပ်ရှိတာပေါ့”ဟု ခပ်သွက်သွက်ကြုံးပဲ ပြန်

သည်။ သူမရဲ့အဖြေစကားကြောင့် သူ တကယ်ပဲ ရင်မော
ပါသည်။ သူမက သူ ငြိမ်သက်သွားတုန်းမှာပဲ သက်ငြိ
ခေါင်းစဉ်ပြောင်းလိုက်ကာ ...

“ဒါနဲ့ ကျွန်မရဲ့ဖုန်းကို ပြင်ပေးတာ ဉာဏ်ပူဇော်စေ ဘယ်
လိုချိုးမြင်ရမလဲဟင်”

ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း တရိတသေနဲ့ ပညာကို
မလေးတစား မေးတတ်သော သူမရဲ့အပြောလေးကို သူက
အဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးရသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ ကြာလာလေ
သေ ခင်မင်ရင်းနှီးဖို့ ကောင်းကာ ချစ်စရာကောင်းသူလေးအဖြစ်
သိလိုမှ မငြင်းပယ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာလာလေလေ ပဲ
ဖြစ်သည်။

တစ်ခါပတ်သက်ဖူးလျှင် မိတ်ဆွေအဖြစ် ထာဝရ
ပတ်သက်ချင်စရာကောင်းသည့် မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သည်။

“ဟင် ... ပြောလေလို့ ...”

သူက စဉ်းစားနေတုန်းမှာ သူမက နှုတ်ခမ်းလေးစု
နဲ့ကာ ထပ်မေးသည်။

အင်း ... ကြာရင်တော့ ခက်ရချည်သေးရဲ့။

“ရပါတယ် ... မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်ပေါ့၊ ငြော် ... တစ်
တော့ ပြောထားရဦးမယ်၊ ဖုန်းထဲကို ဂိမ်းတွေ အသွင်
အထုတ် လုပ်တာများရင် ပျက်တတ်တယ်နော်၊ ပြီး
Air Con ရဲ့ အအေးလမ်းကြောင်းကျတဲ့ နေရာမှာ မထ
မိစေနဲ့ ...

အခု မင်းရဲ့ဖုန်းမှာ ဖြစ်တာက AirCon ရဲ့အ
လမ်းကြောင်းကျတဲ့နေရာမှာ ထားလို့ အထဲကပစ္စည်း
အစိုပြန်လို့ ဖြစ်ရတာ ...

နောက် ဘက်ထရီအားသွင်းရင် ရိုးရိုးမီးနဲ့ပဲသွ
အင်ဗက်တာတို့၊ မီးစက်တို့က မီးတွေနဲ့ အားသွင်းရင်လ
ပျက်တတ်တယ် ...

အဲဒါတွေကို ရှောင်လိုက်ရင် ရပါပြီ။ ဒီတ
ထပ်ပျက်ရင်တော့ ပြင်ဖို့မလွယ်တော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါပြီ။ ဒါနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဉာဏ်ပူ
မပေးရဘူး ဆိုတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ အားနာစရာကြီး

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

သူက သူ့မစကားကြောင့် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်

“ဘယ်လိုမှ မလုပ်နဲ့။ ဘာမှပေးစရာလဲ မလိုဘူး။ ဒီဖုန်း
ပျက်သွားလို့ နောက်ထပ် ဟန်းဒ်ဆက် အသစ်ဝယ်ရင်သာ
ကိုယ့်ဆိုင်ကဝယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူမက သူ့စကားကို ဟုတ်တယ် ဟူသော သဘော

ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ပြသည်။
လျှင် နာရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ...

“သူတို့ လာတော့မယ်နဲ့ တူတယ်၊ ကျွန်မတို့ သွားကြရ
အောင်လေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရော အလုပ်ချိန်ကနေ ထွက်လာရ
တာ မဟုတ်လား”

“အင်း ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သွားတာပေါ့”

“ဒီဝိုင်းကိုတော့ ကျွန်မ ရှင်းမှာနော်”

သူက ဆန္ဒတစ်ခု တောင်းဆိုလျှင် မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ကာ ပြောတတ်သော ကောင်မလေးကို ခေါင်းညှိ ပြလိုက်သည်။

သူမက အိုခေဟု တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း လေတစ်ခု ချွန်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းတာက လေခွံ သံတ ထွက်မလာခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သူက အံ့ဩမှုကို စိတ်ထဲ မမျိုးသိပ်နိုင်ဘဲ ...

“မင်း လေချွန်လိုက်တာလား”

သူမက သူ့ကို စပ်ဖြဲဖြဲ မျက်နှာလေးဖြင့် သွားရယ်ပြကာ ...

“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်”

“အသံလည်း မထွက်ပါလား”

“ဘယ်ထွက်မလဲ၊ ချွန်မှ မချွန်တတ်တာကိုး၊ လေ ဘာ လိုချွန်ရလဲဟင်”

“ဘလိတ်ဓားနဲ့ ချွန်ပေါ့”

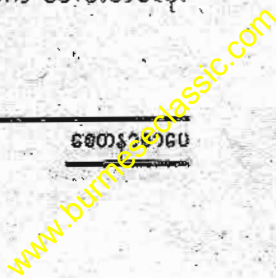
သူမက သူ့ကို မျက်စောင်း ကျိတ်ထိုးပါသည်။ ပြီးတော့ ဝိတ်တာလေး လာပေးသော ဘီလ်စာရွက်ကို ယူဖတ်ကာ သူ့သင့်ငွေကို ထုတ်ရှင်းရင်းမှ ...

“ဪ ... ဟိုစုံတွဲလာရင်လေ သူတို့ ဝင်ထိုင်လိုက် ချက်ချင်းပဲ ပါဆယ်ကို သွားပြီးပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ”

“အိုခေ ... အိုခေ ... သင့်ခံယူ သီလား”

ပြီးတော့ သူ့ဘက်ကို မလုံသလို လှည့်၍ ပြုံးပြ သေးလျှင် သူ့က ဒီကောင်မလေးအတွက် သက်ပြင်းမောတ ခင်ထဲမှာပဲ ကျိတ်၍ချမိတော့သည်။ သူမနှင့်အတူတူ ဆိုလ ထွက်လာရင်းက အပေါက်ဝ ပလက်ဖောင်းမှာ ခြေစုံရိပ်မိဖြ လျှင် သူမက သူ့ကိုမော့ကာ ပြုံးပြသည်။ အရပ်မြင့်သော ဒီကောင်မလေးဟာ သူ့အရပ်ကိုတောင် မီလုမီခင် ရှိပေမယ့် သူ မှားတွေလို ဒေါက်ဖိနပ်မစီးသောအခါ သူ့ထက် ခေါင်းတစ်လုံး စာတော့ နိမ့်နေလေ့ရှိသည်။

သူက မော့ပြုံးပြနေသော ကောင်မလေးကို ကြည့်နှု
စာပဲ ပြန်ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ သူမကြည့်ရတာ သူ့ကို တစ်ခုခု
ပြောနိုင်နေတဲ့ပုံစံ ဖြစ်သည်။ သွားမယ့်အရေးကို မသွားနိုင်သေး
ကရော ဘာထူးလဲ။

သူ့လည်းပဲ သူမကို တစ်ခုခု ပြောချင်သည်။ သူ
သံက ထွတ်ချက်တစ်ခုဖြင့် ပါးစပ်ကို ဟ,လိုက်လျှင် သူမက
မမျိုး ပါးစပ်ကိုအဟနှင့် သွား၍ဆုံသည်။

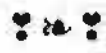
သူက ရယ်ချင်စွာဖြင့် သူမကို မေးဆတ်ကာ ပြော
ပေးလိုက်လျှင် ...

“ဟိုဟာလေ ... စိတ်ပြောင်းမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အဒေါ်နဲ့
မိတ်ဆက်ပေးပါရစေလို့ အဲဒါ ...”

သူက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်
လျှင် သူမက သူ စိတ်တိုသွားမှန်း သိသဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကျ
ကာ တာတာပြရင်း ချက်ချင်းပဲ လစ်ထွက်သွားတော့လေသည်။

သူသည် ထွက်ခွာသွားသော ကျောပြင်လေးကို
ဆေးကာ မျက်လုံးတွေက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ
ရပ်ဖစ်ဒီဒိုင်းဆိုင်လေးသို့ ရောက်ရှိလို့ သွားလေသည်။ အဲဒီနောက်
မှာတော့ သူ့ကိုယ်သူတောင် ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်း မသိတော့ဘဲ
သိပ်မကြာမီ အချိန်တွင် မနဲ့မောင်စုံတွဲရဲ့ အနီးဆုံးစားပွဲဝိုင်းမှာ
ဆိုင်ကာ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် မလုပ်ဖူးသော အလုပ်တွေကို
လုပ်နေမိတော့သည်။

၅၉၆၅

ကျိုင်းသည် ကေ ပြန်ရောက်လာမယ့် အချိန်ထိ စောင့်ကာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ထိုင်မရ ထမရ ဖြစ်လို့နေသည်။ ဒီနေ့ ကျိုင်း လုပ်ခဲ့သောကိစ္စက အရင်နေ့တွေကနဲ့ မတူဘူး။ အရင်နေ့တွေဟာက ခပ်ပါးပါးလောက်သာဖြစ်လျက် ဒီနေ့ကတော့ ဟဲဗီးဆန်သည်။

ဒီနေ့ဟာ ကေ့ ကောင်လေး နယုန်မိုးရဲ့မွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ နယုန်မိုးနှင့် ပတ်သက်သော အချက်အလက်တွေ အတွက်တော့ ကျိုင်းအတွက် အပန်းမကြီးချေ။

ဒီနေရာမှာတော့ တပည့်တပန်းများစွာကို လက်သပ် ဆွေးထားသူ အော့ကစ်က ကျိုင်း လိုအပ်သော Information မှန်သမျှကို မရမက နှိုက်ထုတ်ပေးနိုင်သူဖြစ်သည်။ ဒီစီမံကိန်း စောင်နေသော အချိန်နှင့် နယုန်မိုးရဲ့မွေးနေ့တို့ ရောက်ရှိနေသော အချိန်တို့ဟာ လာရောက်တိုက်ဆိုင်နေတာကတော့ နယုန်မိုးရဲ့ ကံဆိုးမှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နယုန်မိုးရဲ့မွေးနေ့တွင် ကေက နယုန်မိုးကိုပေးမည့် ဆွေးနေ့လက်ဆောင်ကိုတောင် ဘာဆိုတာ ကြိုသိပြီးသား ဖြစ်လေရာ ကေ ပေးတာထက်သာသော လက်ဆောင်ကိုတောင် စီစဉ် လျက် ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအတွက် ကေ ဘယ်လောက် ချား ယမ်းပုံမီးကျ ပေါက်ကွဲမှာပါလိမ့်။ ကေ ဖြစ်လာသောမျက်နှာ ကို ကျိုင်း မြင်ချင်လွန်းလှသည်။

သိပ်မကြာပါချေ။ ပေါ်တိုရိုအောက်သို့ ကေ မောင်း လာသောကားက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးရုပ်လာပြီးနောက် ကားတံခါး ဆောင့်ပိတ်သံ ကျယ်ကျယ်ကို ကြားရလျှင် ကျိုင်းသည် အသံ

www.burmeseclassic.com

ပြီးကာ ပခုံးကို တွန့်မိသည်။ အဲဒီနောက် ဖွင့်ထားသောသီချင်းကို ရီမုတ်ဖြင့် အသံကျယ်လိုက်သေးလေသည်။

“မင်း လှည့်စားရက်တယ် ငါ့ရင်ကိုခွဲ ... ငါ မသိခဲ့ဘူး မင်းအချစ်များလေ ... ငါ့အချစ်များ ... မြင်နိုင်ရင် လှည့်ကြည့်ပါဦးလား ...

နင်မေ့သွားတော့ ငါ့ရင်တွေ နာလှပြီ ... နင်လေ ဂရုမစိုက်တော့ ... ငါ့စိတ်လေးတွေ ကုန်ခဲ့ပြီ ... နင်က တခြားတစ်ယောက်ကို ... နင့်အချစ်တွေ အကုန်ပေးထား ... ငါက နင်ထက်ပို အချစ်ကို ပိုပြီးကိုးကွယ်ခဲ့သူပါ”

သီချင်းက ကော့ရဲ့ ဟတ်ထံကို ဒက်ထံ ထိသွားစေသည် ထင်သည်။ ကေက ကျိုင်းဘက်သို့ စူးခနဲ လှည့်အကြည့်တွင် ကျိုင်းက အသံကိုလှမ်းတိုးပေးလိုက်ပြီးမှ ...

“ကေ အစောကြီးပဲ ပြန်လာစာယ်၊ ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲဟင်”

“မကျန်ခဲ့ပါဘူး။ အမယ်လေး ... ရင်ပူလိုက်တာ၊ အေးနဲ့ ရေ ... ငါ့အတွက် ရေတစ်ခွက်ယူခဲ့စမ်းပါဟေ့”

ကေက လက်ကိုင်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်ရင်းမှ ဆိုဖာပေါ်သို့ အတော်ထုပ်တစ်ထုပ် ပစ်ချလိုက်သလို အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အေးနဲ့ ခပ်လာပေးသော ရေအေးအေး ဖန်ခွက်အပြည့်ကြီးကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့ချပစ်လိုက်သေးသည်။ ကြည့်ပါဦး ... နွေရာသီလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ဒီဇင်ဘာလကြီးထဲမှာ ဒီလောက်တောင် ရေငတ်နေရသလား။ ရင်တွေ ဘယ်လောက်များ ပူနေလို့ပါလိမ့်။

ကေက ရေကုန်သွားလျှင် ခေါင်းကို နောက်သို့လှန်ကျကာ သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချသည်။ ဪ ... ကေ ... ကေ။ တစ်သက်လုံး အပူအပင် အကြောင့်အကြကင်းစွာနဲ့ နေလာခဲ့ရသမျှ အခုမှ ရင်ပူခြင်းရဲ့ အရသာတွေကို ခံစားနေရပြီပေါ့။

ကေက မျက်နှာကြက်ကို မော့ငေးနေရင်းမှ ကျိုင်းနဲ့ဘက် ရုတ်တရက်လှည့်လို့လာလျှင် သူ့ကိုငေးနေသော ကျိုင်းနဲ့ မျက်နှာနှင့် ပက်ပင်းဆုံသည်။ ကျိုင်းက ကော့ကို နားမလည်သလို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ရင်းမှ ...

www.burmeseclassic.com

“ကေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အပြင်မှာ ပြဿနာတစ်ခုခုများ ဖြစ်ခဲ့လို့လား”

“မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကေ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အဆင်မပြေ ဖြစ်လာတဲ့ပုံပဲ။ ဒီအချိန်ဟာ ကေ အိမ်ပြန်လာတဲ့ အချိန်လည်း မဟုတ်ဘူးလေ ...

ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကေ့ကို ဘယ်သူက အရူးလုပ်လိုက်လို့လဲ”

ကျိုင်းက တီဗီမှလာနေသော သီချင်းထဲက စာသားအတိုင်း မေးလိုက်လျှင် ကေ့က ကျိုင်းကို မျက်စောင်းထိုးပေးသည်။ တီဗီထဲမှာ L ဆိုင်းဇီသည် “အရူးမလုပ်ပါနဲ့” ဟူသော သီချင်းကို အပီအပြင်ပဲ သီဆို၍နေသည်။ ကေက သူ့ခံစားချက်နှင့် တိုက်ဆိုင်သော သီချင်းစာသားများကို ငေးကာ နားထောင်နေလေသည်။

“ရှေ့တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုးနဲ့ ... နင် လုပ်ချင်ရာလုပ်တယ် ... ငါက အရူးမှ မဟုတ်ဘဲ ... နင် ဘာကြောင့် အရူးလုပ်ချင်လဲ ...

နင် ငါ့ကိုလာမဖြီးနဲ့ ... သွားစမ်းပါကွာ ... အလိမ်တွေ ရိုးအိပြီ ... အိပြီ”

ကေက သီချင်းကို သေချာနားထောင်လျက် ခေါင်းဘဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

“သီချင်းတွေကလည်း နော် လှည့်စားခံရတာနဲ့ အရူးလုပ်ခံရတာနဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရတာကို မရှိပါလား”

တိုက်ဆိုင်တယ်ပေါ့။ ကျိုင်းက အဲဒီစကားကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ တကယ့်အပြင်မှာတော့ ...

“ဪ ... ကေကလည်း၊ တကယ့်အချစ်မှာရော ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရတာမျိုး ရှိလို့လား။ အခုခေတ် ကောင်လေးတွေကလည်း ဆိုင်းဇီ သီချင်းထဲကလို လူကို အရူးလုပ်ချင်နေတဲ့ လူတွေချည်းပဲ”

“နင်ရော အဲဒီလို အရူးလုပ်ခဲခဲရဖူးလား”

ကျိုင်းက ကော့ကို ပြုံးပြုံးလေး လှည့်ကြည့်လိုက်

ကာ ...

“ဟင့်အင်း ... ကျိုင်းက သူများကိုပဲ အရူးလုပ်တာ”

“ဘယ်လို !”

“ဪ ... သူများကိုပဲ လုပ်တတ်တာပါဆို။ ကေလည် သိသားပဲ။ ကျိုင်းက ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ဆိုတာကို

ကော့ရဲ့မျက်လုံးထဲတွင် တူမပေမယ့် ငါ့ထက်တော်

ပါလားဟဲ့ ဟူသော အရိပ်အယောင်တွေ ဖြတ်သန်းသွားတာကို

ကျိုင်းက အသေအချာပင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ကေ ... ကျိုင်း ပြောထားတဲ့ကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဪ ... ကော့ကို ကျိုင်းရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ် ဆိုတာလေ”

“ဟာ ... နင်ကလည်းဟာ၊ လျှောက်မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ဘယ်က အသိုး

ကြီးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေပြန်ရတာလဲ”

ကျိုင်းသည် ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ကောလင်ဖာ

ဆန့်တူသော ခပ်မိုက်မိုက် စတိုင်လ်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဘက်က

လေ့သွားသည်။ ကေကများ သူများကို အသိုးတွေ ဘာတွေ

ပြောနေသေးတယ်၊ ဟင်း ... ကိုယ့်အဒေါ်မို့ မပြောချင်လို့။

“ဘာမှ အသိုးကြီး မဟုတ်ဘူးနော်။ ကော့ထက်တောင်

ငယ်လိမ့်ဦးမယ်၊ အရမ်းမိုက်တာ၊ သဘောလည်းကောင်း

တယ် ...

တစ်ခါလောက်ပဲ တွေ့ကြည့်ပါ ကေရယ် ... နော်”

“တော်စမ်းပါ၊ ယောက်ျားတွေကို စိတ်ကုန်ရတဲ့အထဲ”

ကော့ရဲ့အပြောကြောင့် ကျိုင်းက မျက်ခုံးပင့်သွားရ

“စိတ်ကုန်တယ်၊ ကေက ဘယ်တုန်းက ယောက်ျားတွေ
စိတ်ကုန်သွားရတာလဲ။ ဘာလဲ ... ကျေကို လိုက်နေတဲ့
ရှိလို့လား။”

“မရှိပါဘူးဟာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်နေရတာလဲ၊ ကေနော် ... ကျိုင်း
တစ်ခေါက်ပြန်လာတာ ကျေ ပုံစံတွေက သိပ်မဟုတ်ချင်
အောက်စံနဲ့လည်း မကြည့်ဘူး၊ ကေ ကိုယ်တိုင်လည်း
လောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေတဲ့ အထာနဲ့ ...

ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျိုင်း သိခွင့်မရှိဘူးလား
ကျိုင်းက ဒီလိုပြောလိုက်လျှင် ကေက ကျိုင်း

တွေဝေစွာဖြင့် ငေးကြည့်လိုလားသည်။ ကေ ဒီလိုဖြစ်နေတာ
မြင်ရတော့လည်း ကျိုင်း စိတ်မကောင်းချေ။ ကျိုင်းသည် နယုန်
ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားတို့ကို သေချာစွာ အကဲမခတ်ခဲ့သေး
ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာဟာ မှန်ရော မှန်ရဲ့လားဟု ပထမဆုံးအကြိမ်
တွေးမိသွားသည်။

ကျိုင်းကတော့ ကေနဲ့ နယုန်မိုးကို အသက်ဆယ့်
နှစ်ကွာသော ပြစ်မှုတစ်ခုတည်းနဲ့တင် သဘောမတူလိုခြင်းပဲ
ဖြစ်ပါသည်။ ကေသာ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး သော်ဓင်းစိမ်းနဲ့ ဖြစ်သွား
ရင် ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းလိမ့်မလဲ။

ဘယ်ဘက်ကမှ ပြောစရာမရှိတော့ပေ။ သို့သော်
ဒီနေရာမှာ ကျိုင်းက တစ်ခုပြန်စဉ်းစားရမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျေ
ကို နယုန်မိုးရဲ့ချစ်သူအဖြစ် သိသွားခဲ့ရင်ရော ...။

သိနိုင်လောက်သလား၊ ကျိုင်းရဲ့အဒေါ်အဖြစ် ကျေ
ကို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ရင် တစ်ချိန်က နယုန်မိုးနဲ့ပတ်
ဆက်ခဲ့သူအဖြစ် မှတ်မိသွားနိုင်လား။ မှတ်မိချင်လည်း မှတ်မိနိုင်
တာပဲ။ ကျေရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာလည်း တစ်ခါတွေဖူးလျှင် မေ့လွယ်
သွားတတ်တဲ့ အစားမျိုးထဲကမှ မဟုတ်တာ။

“အင်း ... အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ငါ့စိတ်တွေ သိပ်
အလိုမကျဘူး ကျိုင်းရယ်”

“ကေ”

ကျိုင်းက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ခေါ်လိုက်လျှင်
ကေက ကျိုင်းဘက်သို့ အသာအယာ လှည့်ကြည့်လိုလှသည်
ကျိုင်းသည် အသက်ကို ဝဝဂျူလျက် ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်မတ်ထား
လိုက်ကာ ...

“ကေ အခုဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာဟာ နှလုံးသားရေးရာကို
မဟုတ်လား”

“နှင် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ဒီလို ပြန်မေးနေပုံထောက်တော့ ဟုတ်နေလို့ မဟုတ်
လား ကေ၊ ဒီကိစ္စဟာ သိပ်ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ
ကေရယ်။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေတဲ့ ကျော့ရဲ့ဘဝမှာ
စိတ်ရှုပ်စရာ စိတ်အလိုမကျစရာတွေကို အိမ်အထိ သွင်း
လာဖို့ဆိုတာ ဒီကိစ္စမျိုးတွေပဲ ရှိတာမဟုတ်လား ...

ကေ ဘာပြဿနာတွေ ကြုံနေရလဲ၊ ကျိုင်း ဘာက
ညီပေးရမလဲဟင်”

ကေသည် နောက်ကျောကိုထိုးမည့် စားများကို မသိ
ဘဲဖြင့် ကျိုင်းရဲ့လက်ကလေးကို အားကိုးတကြီး ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်
ဆိုင်လို့ လာသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျိုင်း၊ အခုတော့ မလိုအပ်သေးပါ
ဘူး။ နင့်အကူအညီ လိုတဲ့အချိန်ကျရင် ပြောပါမယ် ...
ကဲ ... ငါ သွားနားလိုက်ဦးမယ်”

ကျိုင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် ကေက ညင်သာ
သာ ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ တက်လို့
သွားလေသည်။

ကျိုင်းသည် ကျော့ကို လည်ပြန်လိုက်ငေးနေရင်းမှ
ညီသက်တစ်ချက် ရှိုက်မိသည်။ ကေ ဒီလိုခံစားနေရတာကို မြင်
တာလည်း ကျိုင်းက စိတ်မကောင်းချေ။ ကျိုင်းသည် နယုန်မိုး
အသေးစိတ် လေ့လာကာ အော့ကစ်နှင့် ထပ်၍ဆွေးနွေးဖို့
လိုလာပြီဟု စိတ်ထဲက တွေးထားလိုက်သေးလေသည်။

www.burmeseclassic.com

လူ့သက်တမ်းကို တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီဖြစ်သော အ
အတွက် အချက်အချာသော အချစ်ဟာ အစစ်အမှန် ဆိုခဲ့လျှင်
ကျေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သော စေတနာပဲ ရှိခဲ့ပါသည်။

သော်မင်းသည် ဖုန်းနံပါတ်တချို့ကို နှိပ်ဟန်ပြုပြီး
နာရီကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ လက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ အချိန်
ခုနစ်နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။ မိတ်ဆွေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖုန်းဆက်ရန် သိပ်နောက်ကျနေသော အချိန်တော့ မဟုတ်
သေးပါ။ သို့သော် သူ့လက်က ဘာကြောင့် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေလဲ
ဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်သူ မသိပေ။

သူကပဲ မရိုးသားသူမို့လား။ ဟင့်အင်း ... သူက
သူ့ကိုယ်သူတော့ ရိုးသားတယ်ဟု ထင်သူဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့
...။ သူမဆိုသော ကျိုင်းစင်မြေဝါ ဆိုသည့် နာမည်ဆန်းဆန်း
ဆန်းဆန်း ကောင်မလေးထံ သူ ဖုန်းဆက်ချင်နေတာတော့

တကယ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါ ဖုန်းခေါ်ခြင်းသည် သူ့ဘာ
က ပထမဆုံး စခေါ်ခြင်းဖြစ်ပြီး အရင်တစ်ခါကတော့ သူမ
စတင်ခေါ်ဆိုခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူက ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူမ
ဖုန်းနံပါတ်တချို့ကို ခပ်သွက်သွက် နှိပ်ချလိုက်သည်။ သိပ်မကြာ
ခင်ပဲ လိုင်းဝင်သွားပါသည်။ Ring tone မြည်သံ သုံးချက်အ
တွင် တစ်ဖက်မှ သူမက ဖုန်းဖွင့်ကာ ...

“ဟယ်လို”

“ကိုယ်ပါ”

“ခေါင်း ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

သူမ အပြောကြောင့် သူက မရယ်ဘဲ မနေနိုင်လောက်
ဒီလိုရွတ်နောက်နောက် ပုံစံတွေကြောင့်လည်း သူက သူမနဲ့
စကားပြောရတာကို စိတ်ချမ်းသာ ပျော်မွေ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“ခေါင်းလား ... ခေါင်းက တုတ်ထိုးဆိုင် ရောက်သွား
ပြီ”

“ဟား ... ဘယ်ဆိုင်ကို သွင်းလိုက်တာလဲ၊ သွားဝယ်ဦးမှ
ပဲ၊ ပုံတွေတော့ မပျက်လောက်သေးပါဘူးနော်”

“ကိုယ့်ခေါင်းကို အဲဒီလောက် မက်မောတာပေါ့”

“အဲဒီခေါင်းက နားရွက်မှာ ပါနေတဲ့ စိန်နားကပ်ကြီးကို
မက်မောတာပါ”

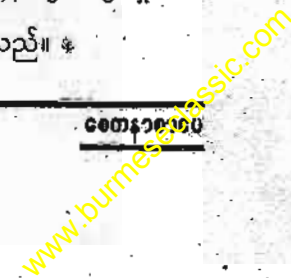
သူမ အပြောကြောင့် သူက အတောမသတ်နိုင်ဘဲ
ဘဟားဟား ရယ်မိလေသည်။

“ကြည့်စမ်း ... ဒါကြောင့် တစ်ချိန်လုံး ကိုယ့်နားရွက်ကို
လှမ်းလှမ်းရှိုးနေတာကိုး”

“အမယ်လေး ... သိပ်ပဲများမနေနဲ့၊ ကြိုက်လွန်းလို့ ပြော
နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေ စိန်နားကပ်ကြီး
ဝတ်ထားတာကို သိပ်မုန်းတာ ...

ဘာကြီးတွေမှန်းလဲ မသိဘူး၊ အမြင်ကတ်တယ်”

သူမအပြောကြောင့် သူက နားရွက်တွင်ရှိသော
စိန်နားကပ်ကို ယောင်ယမ်း၍ စမ်းမိသွားသည်။ *

“ဟာ ... ဘာလို့ အမြင်ကတ်ရတာလဲ၊ သူများလှတာ မနာလိုဘူးလား”

“မနာလိုလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေးသေးလေးတွေ ဆို လှတယ်၊ တချို့က အရမ်းပြူးပြီနေတာပဲ၊ စိန်အကြီး ကြီး ဝတ်နိုင်မှန်း ကြားနေသလိုပဲ”

“ကိုယ့် နားကပ်ကရော ကြီးလို့လား”

“ကြီးတယ်”

သူမက မဆိုင်းမတွ မြန်ဖြေလျှင် သူက ခပ်တိုးတိုး ရယ်မိလေသည်။

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို အမြင်ကတ်တယ်ပေါ့”

“နားကပ်ကို ကတ်တာပါ၊ လူကိုတော့ မကတ်ဘူးပေါ့၊ ဪ ... ဒါနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးခေါ်တဲ့ Call အတွက် Special ring tone ထည့်ပေးထားတာလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ကြိုဖို့လား”

သူက သူမရဲ့ဖုန်းကို ပြင်ပေးဖို့ ယူထားတဲ့အချိန် ဘုန်းက သူ့ဖုန်းခေါ်သံအတွက်သာ သီးသန့်မြည်သော သီချင်း ဆေးတစ်ပိုင်းတစ်စကို ထည့်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ သူက သူမထံကို ဖုန်းခေါ်လျှင် အဲဒီသီချင်းဖြင့် ဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ် ပါမည်။ သီချင်းက လက်တင်အဆိုတော် ရှာကီရာ၏ နာမည် ကျော် Whenever Whenever သီချင်းရဲ့ အစလေးဖြစ်သည်။

“ကြိုက်တယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကတော့ သီချင်းထက် လူကိုပို ကြိုက်မယ်နဲ့တူတယ်”

“လူကို မကြိုက်ပါဘူး၊ က၊တာကို ကြိုက်တာပါ”

သူမထံမှ ဟွန်းခနဲဟူသော ရှုတ်ချသံကြီး ထွက်ပေါ် လို့လာလျှင် သူက တဟားဟားပဲ အော်ရယ်မိလေသည်။ ရှာကီရာ ရဲ့ တင်သားလှုပ်ပြီးကသော အကဟာ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးမှာရှိ သော ကိုကိုကာလသားတို့အကြိုက် ဖြစ်သည်မို့ သူကလည်းမညာ တောင်း ဝန်ခံလိုက်တာဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူက ဒီအတိုင်းဆို ဘာကြိုက်စရာရှိလဲ အဲဒီလို က၊တတ်ဖို့ဆိုတာ မနည်းမနော လေ့ကျင့်ထားတာ။ သူ့ရဲ့ကတတ်တဲ့ပညာကို Appreciate လုပ်တာပါ”

“အမလေး ... စိတ်ထားကောင်းကြီးပါပဲလား”

“အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မလား”

သူက ပါးစပ်မဖွင့်ဘဲ အင်ဟင်ဟု ဖြေလိုက်သည်။

“ကိုရီးယားကား ကြည့်နေတာ”

“ဪ ... ဒါဆို မအားဘူးပေါ့”

“အင်း ... အားပါတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“အင်း ... ဒီလိုကြီးပဲ”

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားရကျပ်သွားရသည်။ ဒီဇင်ဘာလရဲ့ညဟာ တိတ်ဆိတ်အေးဆေးနေလျက် ခံစား

တတ်သူတစ်ယောက် အဖို့တော့ လွမ်းမောဖွယ်ခံစားလို့ကောင်းတုန်း အချိန်မှာ သူမက အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကိုရီးယားကားကြည့်နေသတဲ့။ ကြည့်နေတာကို သူက အပြစ်မပြောပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ဟာ သူမချစ်သူရဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် အချစ်သစ်နဲ့ ပျော်မွေ့နေတဲ့ ချစ်သူအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်တောင် ပို့ဆေးထားခဲ့တဲ့ သူမဟာ ဒီလိုညမျိုးမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြေကွဲနေလေမလားဟု သူက စာစာနာနာ တွေးနေမိခဲ့တာဖြစ်သည်။

တကယ်လို့များ သူမတစ်ယောက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေခဲ့ရလျှင် သူက ဖေးမနှစ်သိမ့်ပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိခဲ့ပါသည်။ အခုဆော့ သူ့ရဲ့မူလအတွေးကတောင် အခုမှ ပြန်ပေါ်လာတဲ့အထိ သူမရဲ့အသံက ပူဆွေးဝမ်းနည်းမှု တစ်စက်လေးမှ မပေါ်ချေ။

အင်း ... တအားကြီး ပူဆွေးဝမ်းနည်းနေရမယ်ဆိုလည်း မဆိုလိုပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပါပဲ။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲဒီလို ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်းနဲ့ ဖုန်းပြောတတ်လား”

“ဪ ... သူကလည်း ခံစားပေးနေပြန်ပြီ။ ဖုန်းပြောတော့ သိပ်မကြည့်တော့ဘူးပေါ့။ ဒီနေ့ကားကလည်း ကျွန်မ သိပ်မကြိုက်တဲ့ ကားမို့ပါ”

“ကြိုက်ရင်တော့ ဖုန်းမပြောဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှစ်နာရီမှ ပြန်ဆက်၊ အဲလိုပဲ ပြောမယ်”

“ဒါဖြင့် ရည်းစားက ဆက်ရင်ရော”

သူက အဲဒီမေးခွန်းကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မေးသွားတာဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမက ဘာရယ်ညာရယ် လုပ်မဘဲ ချက်ချင်းပဲ ဖြေပါသည်။

“ရည်းစားဆိုရင်လည်း အဲဒီလိုပဲ လုပ်မှာပဲ”

“ဟင် ... အဲဒီတော့ စိတ်ဆိုးသွားရင်ရော”

“ဆိုးလည်း တတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကိုယ် စိတ်မပါတဲ့ကိစ္စကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အောင့်အည်းထားရမလဲ။ အဲကြိုလို့ တစ်ခုပြောပြရဦးမယ်၊ ကိုရီးယားကားကြီးရည်းစားနှစ်ယောက် တကယ်ပြတ်သွားဖူးတယ်နော်”

“ဒီလိုကိစ္စမျိုး တကယ်ရှိလား”

“တကယ်ရှိတာပေါ့။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပဲ ဟာ။ သူငယ်ချင်းက ကောင်လေးပါ။ သူက သူ့ကောင်မလေးဆီ အမြဲဖုန်းဆက်နေကြ၊ ဆက်တဲ့အချိန်ကလည်း ခုနစ်နာရီထိုးတော့မှ။ ရည်းစားနဲ့ပြောတာ ဆိုတော့လည်း အနည်းဆုံး တစ်နာရီလောက်ပေါ့ ...

အဲဒါ ကောင်မလေးက ရှစ်နာရီကျော်မှဆက် ဆိုတာနဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကျွိုင်တက်ရောလေ၊ ကောင်လေးကလည်း သူက ကိုရီးယားကားလောက် အရေးမကြီးဘူးပေါ့၊ သူ့ဟာသူ ဆက်ချင်တဲ့အချိန် ဆက်မှာတဲ့ပေါ့ ...

နောက်ဆုံး ကောင်လေးက သူနဲ့ ကိုရီးယားကား တစ်ခုခုကို ရွေးဆိုတာနဲ့ ကောင်မလေးကလည်း ဒီလောက်တောင် အမြင်ကျဉ်းတဲ့လူ၊ ပြတ်မယ်ဟာဆိုပြီး ပြတ်ကြတာပဲလေ”

www.burmeseclassic.com

“ဪ... ဪ... အီးယား(ear)ရှိလို့သာ hear (ကြား) ရတယ်နော်”

“ဒါပေါ့ ... ကျွန်မက ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စတွေကိုပဲ ဖြန့်ဖော် တတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ပုံဂျိလ်ကြီးက ကျွန်မဆီကို ဖုန်းဆက် တာ ဘာကိစ္စလဲဟင်”

သူက ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား သည်။ ဒါကို သူမက ရိပ်မိဟန်ဖြင့် ...

“အဟဲ့ ... မေ့သွားပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ ခဏ ခဏ ဖြစ်တတ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖုန်းပြော ရင်လေ ...

ဖုန်းစပြောတာနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နောက်ပြောင်နေကြတော့ တကယ် တကယ်တမ်း ပြောစရာ ရှိတာကို မေ့သွားရော့ ...

မနည်းစဉ်းစားယူရတယ်၊ အဲဒီလိုမျိုးလား”

သူက ကိုယ့်စိတ်နှင့်နှိုင်းကာ ရိုးသားပွင့်လင်းလွန်း သော ကောင်မလေးကို သဘောကျစိတ်ဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ဖြိုး ဖြိုး ခေါင်းကို အသာခါယမ်းမိသည်။ ကျိုင်းရယ် ... သတိတရ ချမ်းစေ့လက်ဆောင်ပို့ခဲ့တဲ့ မင်းရည်းစားကို ဒီအချိန်မှာ မင်း ရည်းစားနည်းလောက်တောင် သတိမရမိဘူးလား။

“အင်း ... သတိရပါပြီ။ ဟို... မင်း သိချင်ပါ့မလား မသိ ဘူး”

“ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“နယုန်မိုးရဲ့ အကြောင်းပါ”

“ဟင် ... သူ့အကြောင်း။ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

အခုလိုကျတော့လည်း သူမပုံစံက အလန်တကြား ချင်နေခဲ့သော ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ နယုန်မိုးကို မေ့ထားလျက် သတိရလာသောအသံ ဖြစ်တာမို့ သူက နားမလည်နိုင် တဲ့အင်ပဲ ဖြစ်ရလေသည်။

“ဒီနေ့ နယုန်မိုးကို ဘတ်ဒေးပရဲဆင့် ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ သူ့မွေးနေ့လေ”

“ဒီနေ့ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ သူတို့စုံတွဲ ပြဿနာတက်တယ်”

“ဟုတ်လား။ ရှင် တွေ့ခဲ့လို့လား”

“အင်း ... တွေ့ခဲ့တယ်။ ကိုယ်နဲ့ စားပွဲချင်း ကပ်ရပ်ပဲ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ သူတို့ ဘာဖြစ်ကြလဲဟင်၊ ရန်ကြီး

သို့ ကြလား၊ ပြဿနာတက်ကြတာလား”

သူမအသံက သိချင်စိတ်နှင့် လှုပ်ရှားတက်ကြွနေ

နေသည်မှာ အခုနက်နဲ့များ တခြားဆီပဲ ဖြစ်လေသည်။ ဒီလိုတော့လည်း သူ့စိတ်က လက်ခံနိုင်စွမ်း သိပ်မရှိပြန်ပါ။ ဟင်း သူ ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

“ပြဿနာတက်တယ်၊ သူတို့ ဝင်ထိုင်ပြီးပြီးချင်းပဲ အဲဒီဆိုင်က ကောင်လေးက မင်းရဲ့ပါဆယ်ထုပ်ကို သွားတော့ အဲဒီမှာ စ၊ဖြစ်ကြတော့တာပဲ ...

ဟိုအမျိုးသမီးက ကောင်လေးကိုလည်း မေးတယ်၊ နောက် စိတ်ဆိုးပြီး ထ၊ထွက်သွားတာပဲ။ ကောင်လေးကလည်း နောက်ကလိုက်ပေါ့ ...

အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒါပါပဲ”

သူမက ဪတစ်လုံးပဲ ရေရွတ်နိုင်သည်။ အခုကျ

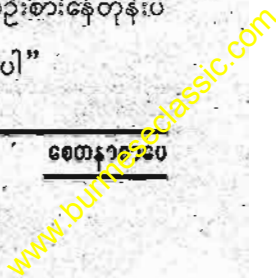
လာလည်း ဖုန်းစပြောတုန်းက အသံနှင့် ကွာခြားသွားသောအခါရဲ့ အသံလေးကြောင့် သူက ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ ခံစားသွားသည်။ မင်းကို ပျော်ရွှင်စေချင်တယ် ကလေးရယ်။

“မင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မကွဲကွဲအောင် ခွဲမယ်လို့ များ ဆုံးဖြတ်ထားလား ကျိုင်းစင်မြဝါ”

သူမက မဖြေနိုင်သေးဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ကြည့်

တာတော့ သူမဟာ လုပ်သာလုပ်နေသော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် တိတိကျကျ ချမှထားနိုင်သေးဘူးဟု ထင်ရသည်။

“အင်း ... ကျွန်မ စဉ်းစားနေတုန်းပဲ။ စဉ်းစားနေတုန်းပဲ ဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားနေတာကို ပြောတာပါ”

ဒီလိုဖြေပုံထောက်တော့ သူမဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
တော့ အတော်ယုံကြည်မှုရှိသူတစ်ယောက် ဆိုတာ သဘောပေါက်
ရသည်။ သူမသာလုပ်လျှင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော ခံယူ
ချက်ထားပုံမျိုးပင်။

“နယုန်မိုးက မင်းဆီကို ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်
ထားလို့လား။”

“ကျွန်မ အဲဒီလောက်တော့ လိုက်မမိတော့ဘူး။”

“သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တကယ်
ချစ်နေကြပြီဆိုရင် အဲဒီချစ်ခြင်းကို မင်း ခွဲရက်လို့လား
ကျောင်းစင်မြဝါရယ် ...”

သူများ အသည်းကို ခွဲရမှာ မကြောက်ဘူးလား
ဟင်”

သူမထံမှ အရွယ်နှင့်မလိုက်သော သက်ပြင်းချစ်ခြင်း
ကြီးကြီးကြီးကို ကြားရသည်။ ခဏအကြာမှာတော့ ...

“ကျွန်မ အသည်းခွဲရမှာကို မကြောက်ပါဘူး။ အခုချိန်မှာ
ပြန်စဉ်းစားနေတယ် ဆိုတာကလည်း အသည်းခွဲရမှာကို
ကြောက်တာထက် ...”

တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှေးရှုတဲ့
အတွက် ပြန်စဉ်းစားနေတာပါ ...

နည်းနည်းပိုပြောရရင်တော့ နှစ်ယောက်
ချမ်းသာမှုပေါ့”

“အချစ်စစ် အချစ်မှန်မှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှု
ကိုပဲ ရွေးရတယ်တဲ့။ ဒီလိုဆို မင်းက နယုန်မိုးကို တကယ်
ချစ်လို့ပေါ့”

သူမက မဖြေချေ။ သို့သော် မဖြေသော်လည်း အဲဒီ
အတိုင်း နားလည်ရသည်မို့ သူက ဆက်မမေးဖြစ်တော့ချေ။ ဒီလိုနဲ့

ခြားထွေရာလေးပါး စကားတို့ကို အနည်းငယ်ပြောဆိုပြီးနောက်
နှစ်ယောက်သား ဖုန်းချလိုက်ကြသည်။

သူသည် သူ့ဖုန်းထဲမှာ ထည့်သိမ်းထားသော သူ့
ရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်ရင်းမှ ဝတ်ဒီနိုက်ချ်ဟု တိုးထိုး
နှုတ်ဆက်မိသည်။

ဒီကောင်မလေးဟာ သူ့ရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုတွေကို အ
ချစ်အားများ အားလုံးဆွဲဆောင် သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ရတာပါလိမ့်
“နီကောဆယ်မှာတော့ သူက အဲဒါကို အဖြေထုတ်ဖို့ထင်
ထင်လိုဆုံးဖြတ်မလဲဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုပဲ စိတ်
ဝင်စားနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မိုး ? မိုး

ကျိုင်းသည် ကားပေါ်မှမဆင်းခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
နံ့ထဲသို့ တစ်ချက်ကြည့်ကာ အဆင်ပြေရဲ့လားဟု စစ်ဆေးလိုက်
သည်။ အင်း ... ခုချိန်မှာ ကျိုင်းရဲ့အဒေါ်နှစ်ယောက်ဖြစ်သည့်
အာကစ်နှင့် ကောတောင် ကျိုင်းကို မှတ်မိပါ့မလား မသိလေ။
အရင်က ကျိုင်းဟာ ခပ်ရှင်းရှင်းဆံပင်လေးနှင့်အတူ စပို့ရှပ်နှင့်
ဘောင်းဘီကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဝတ်စားတတ်သူဖြစ်ပြီး မျက်နှာမှာ
ညည်း ဘာကိုမှ ပြင်ဆင်ခြယ်သခြင်း မရှိသူဖြစ်သည်။

အခုပုံကတော့ ...။ ကျိုင်းသည် ကိုယ့်ပုံကိုယ် မှန်
ထဲသို့ နောက်ဆုံးကြည့်ကာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်လျက် ကာ
ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ဆင်းလိုက်ချင်းချင်းပဲ ပတ်ဝန်းကျင်က
လူတွေက ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လှုပ်ကြသော်လည်း ကျိုင်းက
သိပ်ဂရုစိုက်မနေချေ။ ကိုယ့်စတိုင်လ်နှင့်ကိုယ် ခပ်တည်တည်
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရွှေအိုရောင် ခွေခွေကောက်ကောက် ဆံပင်တွေဟာ
ကျောပေါ်မှာ ဝဲဖြာနေလျက်၊ ခရမ်းရောင် အနွယ်အခက်တွေ
သော လက်ပြတ်ဂါဝန်ရှည်နှင့် ကျိုင်းရဲ့ပုံစံသည် နဂိုက အရင်
ရှည်ရှည်ကို သုံးလက်မဒေါက် စီးထားသဖြင့် ... ချပြထားသလို
ထင်းထင်းကြီး ထွက်နေသည်။ ကြွေသားလို တောက်ပြောင်လာ
အောင် လိမ်းခြယ်ထားသော မိတ်ကပ်ရောင်စုံ ဆန်းဆန်းပြားပြား
နှင့် ဗစ်တိုးရီးယားမျက်မှန်လှည်းဘီးလောက်ကို တပ်ဆင်ထား
သော ကျိုင်းရဲ့ပုံစံကို ပင်ကိုပုံစံနှင့် နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့လွှဲ
တော့ သိပ်မှတ်မိနိုင်စရာ မရှိဘူးဟု ယင်သည်။

ကျိုင်းသည် မျက်မှန်ကို တစ်ချက်ပင့်လိုက်ကာ
ပခုံးကိုတွန့်လျက် နယုန်မိုး ရှိနေသော ဆိုင်ထဲသို့ မှန်တံခါးကို
တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လာခဲ့သည်။

ကျိုင်း တွေ့ချင်နေခဲ့သော နယုန်မိုးကို ချက်ချင်း
မတွေ့ရသေးပါ။ ကျိုင်းနှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိသော လူတစ်ယောက်
ကသာ တစ်ခုခု ရေးချွတ်နေရာမှ မော့ကြည့်ကာ ကျိုင်းကိုမြင်
လျှင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ကလန်ကလားနှင့် ငှက်ကြီးဝန်ပိုမ
ရုပ် ပေါက်နေသော ကျိုင်းကို တော်တော်နှင့် စကားမပြောနိုင်
သေးဘဲ ဝေးနေသဖြင့် ကျိုင်းက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်တော့
မှလဲ ...

“ဪ ... ထိုင်ပါ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေး
ရမလဲ”

“အဟင်း ... ဟိုဟာပါ၊ အလုပ်အပ်ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါခင်ဗျာ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နယုန်မိုးက အတွင်းခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ကျိုင်းက နယုန်မိုးကို မြင်လျှင် မျက်မှန်ကို အနည်းငယ်ဆွဲချကာ ကြည့်သည်။ ကျိုင်းရဲ့အရှေ့က လူကလည်း ကျိုင်းကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်ကာ ကျိုင်းကို ဘယ်လိုပါလိမ့်ဟုသောပုံစံဖြင့် ပြန်ကြည့်တော့မှပင် ကျိုင်းက လည်ချောင်းကို တစ်ချက်ရှင်းကာ ...

“ဟို ... ဒီလိုပါ။ ကျွန်မကလေး ကဗျာစာအုပ်လေးတစ်အုပ်လောက် ထုတ်ချင်လို့ပါ။ အဲဒါ ကဗျာလေးတွေကို ဒီဇိုင်းလေးတွေ၊ အရုပ်လေးတွေနဲ့ လှလှပပပေါ့။ အဲဒီလိုမျိုး လုပ်ချင်ပါတယ် ...

အဲဒါ အဆင်ပြေနိုင်မလားလို့ပါ”

“ဪ ... ကဗျာက ဘယ်နပုဒ်လောက် ရှိမလဲ ခင်ဗျ”
“ဆယ်ပုဒ်တည်းပါ”
“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီကအစ်မက ဘယ်လိုအိုက်ဒီယာမျိုးဖြစ်စေချင်လဲ၊ ကိုယ်စဉ်းစားထားတဲ့ အိုက်ဒီယာများ ရှိလားလို့ပါ”

“ကျွန်မလား ... အင်း ...”

ကျိုင်းက နားထင်ကိုကုတ်ကာ စဉ်းစားသလိုနှင့် နယုန်မိုးကို လှမ်းရှိုးလိုနေပြန်လျှင် ရှေ့ကလူက အခြေအနေကို ရိပ်မိသွားဟန်ဖြင့် နယုန်ရေ ... ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ နယုန်မိုးက အနားသို့ ရောက်လာလျှင် ...

“ဒီက အစ်မကို လိုအပ်တာ ကူညီလိုက်ပါဦး။ ငါ့ကိုအောင်ဝင်းဆီ ဖုန်းဆက်စရာရှိတာ မေ့နေလို့”

နယုန်မိုးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ကျိုင်းရဲ့အရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကျိုင်းသည် လှည်းဘီးမျက်မှန်ကြီး အားကိုးဖြင့် မျက်မှန်အောက်မှနေ၍ နယုန်မိုးကို အသည်းအသန် ရှုစားလျက် ရှိနေသည်။

ဒါကိုလည်း သူက ရိပ်မိဟန်ဖြင့် အနေခက်နေဟန် ရှိလေသည်။ အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ နယုန်မိုးဟာ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် နူးနူးညံ့ညံ့ရှိသော ပုံစံဆိုတာကို သတိပြုမိသည်။

www.burmeseclassic.com

ကော့ကို ခြူးစားကာ ပိုင်းလုံးလုပ်နေသော ပုံစံမျိုးလည်း မတွေ့ရပါ။ ဒါပေမဲ့ မြင်လိုက်တာနဲ့တော့ ကော့ထက် ငယ်ရွယ်နုနယ်သောပုံရှိမှန်း လူတိုင်းက ရိပ်မိနိုင်ကြသည်။

ကျိုင်းထက်တောင်မှ နှစ်နှစ်တည်းပဲ ကြီးတာဖြစ်၍ မသိလျှင် ကျိုင်းနဲ့ ရွယ်တူတောင် သူက ထင်ရပါသည်။

“အဟမ်း ... အစ်မ ...”

ကြာလာသောအခါ သူက တောင့်မခံနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် ကျိုင်းကို ခေါ်သည်။ ဒီတော့မှ ကျိုင်းသည် ခပ်မတ်မတ် ရှုစားနေသော စတိုင်လ်မှ အသက်ဝင်လာသလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ ဘာရယ်မဟုတ် မျက်မှန်ကို ပင့်မိပြန်သည်။

“အင်း ... မောင်လေး။ အဲ ... ဟုတ်ပါဘူး ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ် ... ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ ခင်ဗျ”

“ဟိုဟာပါ။ ကျွန်မလေး ကဗျာစာအုပ်လေး တစ်အုပ်လောက် လုပ်ချင်လို့ပါ။ ဒီခိုင်းလှလှလေးတွေနဲ့ပေါ့။ အဲဒါ ဒီမှာ အုပ်ချင်လို့လေ”

“ဪ ... ကဗျာက ဘယ်နှပုဒ်လောက် လုပ်မှာလဲ၊ တကယ်တော့လေ ဒါက ကွန်ပျူတာစာစီတဲ့ နေရာမှာတင်လည်း ပြီးပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မက ဒီမှာပဲ လုပ်ချင်တာပါ”

“ခင်ဗျာ”

ကျိုင်းရဲ့ စကားကြောင့် သူက လန့်သွားကာ

“ဟုတ်ကဲ့ဟုတ်ကဲ့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဆိုသည်။ နယုန်မိုးသည် လောဆယ် ပြဿနာများကြောင့် မျက်နှာက အရင်လို အတူလန်းလန်း သိပ်မရှိဘဲ တစ်မျိုးနွမ်းနေပုံရသည်။ ဒီကြားထဲမှာ ငှက်ကြီးဝန်ပိုမ တစ်ယောက်ရဲ့ အားမနာ လျှာမကျိုး တရစပ်ကြည့်နေပုံကိုလည်း ခံနေရပြန်သောအခါ အတော်စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေပုံရလေသည်။

ကျိုင်းက အဲဒီတစ်ခုကတော့ တကယ်စွမ်းလေသည်။ ဒီလူတစ်ယောက်ကို သေချာစွာ အကဲခတ်ရာမှာ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ဂရုမစိုက်တတ်ချေ။ တစ်ဖက်လူကသာ သေလှအောင် အနေခက်တတ်သော်လည်း ကျိုင်းကတော့ အေးဆေး။

“ဟို ... ဟိုလေ ... ကျွန်မ ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်
ချင်လို့ပါ”

သူက စိတ်ညစ်လာပုံကို ဇွတ်ဖျောက်ထားရသော

ဖြင့် ...

မသိ “ခဏလေး စောင့်ပါ”

“ သူ နောက်ထပ်ဝင်သွားလျှင် ကျိုင်းက ထိုင်နေရာမှ

ဝယ်ရပ်ကာ ဆိုင်ခန်းထဲသို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ဝဲကြည့်ရှုမိသည်။

ဖြင့် မကျယ် ဆိုင်ခန်းလေးထဲတွင် သူ့ဟာနဲ့သူ သပ်သပ်ရပ်
ရပ် ထားရှိလျက် သူ့အတိုင်းအတာနှင့်သူတော့ မဆိုပါဟု ပြော
ရမည့် အခြေအနေပဲ ဖြစ်သည်။

ကျိုင်းက တစ်နေရာသို့ မျက်စိရောက်အသွားတွင်
နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ပြက္ခဒိန်လေးကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်
ရသည်။ ပြက္ခဒိန်က မထူးဆန်းပေမယ့် ပြက္ခဒိန်ပေါ်က ဓာတ်ပုံ
ရှင်ကတော့ ထူးဆန်းလို့နေသည်။ ဓာတ်ပုံထဲက ကဗျာဆန်ဆန်
ရိုက်ထားသော အမျိုးသမီးမှာ ကျိုင်းရဲ့အဒေါ်ကေ ဖြစ်လေသည်။

“အစ်မ”

ကျိုင်းက ဓာတ်ပုံကို ငေးနေတုန်းမှာပဲ သူက ပြန်
ချောက်လာကာ ရေတစ်ခွက်ကို ယူလာသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ
ကျိုင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေသည် အာရုံရနေသည့်အလား လမ်းမတက်
သို့ အကြည့်ရောက်သွားလျှင် ကားထံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလာသော
အကူကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဘုရားသခင် ... အခုမှပဲ ကျိုင်းရဲ့ခေါင်းမှာ အတု
ပုံလားခဲသော ဆံပင်တွေအားလုံး အပေါ်ထောင်သွားသလို ခံစား
သွားရသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... သိပ်မကြာခင်မှာ ကေ တစ်
ယောက် ဒီဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျိုင်း
ကို တွေ့တော့မယ်။

ကျိုင်းဟာ ဘယ်လောက် ရုပ်ဖျက်ထားတယ်ပဲဆိုဆို
ရုပ်ကို မွေးကတည်းက ချိုပိုးထိန်းကျောင်းလာခဲ့သော ကေဟာ

www.burmeseclassic.com

ကြာကြာနှင့် စေ့စေ့ကြည့်ပါက ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မှတ်မိသွားနိုင်သည်။ ကျိုင်း ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ခုချိန်မှ ထွက်သွားရင်လည်း ကေနဲ့ ပက်ပင်းဆုံမည် ဖြစ်လေရာ ကျိုင်းသည် ရွေးပြန်၍လာသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျိုင်းရဲ့ခေါင်းထဲသို့ အကြံဉာဏ် တစ်ခုက လှစ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာကာ ...

“ဟို ... ရုတ်တရက်ကြီးလေ ဗိုက် ... ဗိုက်နာလာလို့”

အဲဒါ လက်ထရိန်လေး သွား ... သွားချင်လို့ပါရှင်”

ကျိုင်းရဲ့ ညှောင်နာနာ စပ်ဖြဲဖြဲအသံကို သူက စိတ်မောသည့်အလား စိတ်လျှော့သည့်အလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ သက်ပြင်းတစ်ခုကို မရေမရာချကာ နောက်ထဲသို့ ညွှန်ပြသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျိုင်းသည် နောက်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးတော့တာဖြစ်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နယုန်မိုးကို surprise check လာလုပ်သော ကေသည် ဆိုင်ရဲ့မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။ နယုန်သည် ကေ့ကို မြင်မြင်ချင်းပဲ အံ့ဩသလို စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မပြောတတ်ပေမယ့် နေ့အဖို့တော့ သူ့ ကံမကောင်းတော့ဘူးဟု ထင်လေသည်။ ဘာဟာ သဝန်ကြောင်ပါသည်ဟူသော မိန်းမတို့ထက်ပင် ဆယ်လောက် သဝန်ကြောင်သူ ဖြစ်လေရာ အခုလောလောဆယ် ဘယ်သူက လုပ်ကြံဖန်တီးနေသော ပြဿနာများအတွက် တော်တော်ရန်လုပ်ကာ သဝန်ကြောင်လျက် ရှိနေလေသည်။ ဘယ်လို ငြင်းပြပြ မယုံလေပဲ တစ်ချိန်လုံးပင် သူ့ကို ဖောက်ပြန်ပါသည်ဟု ခံစားနေသူ ဖြစ်သည်။

“ကေ ... ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ”

သူက မျက်နှာချိုသွေးပြီး မေးလိုက်သော်လည်း ကေတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို တရားခံ ဖြည့်သလို ကြည့်လျက် ...

“ဘယ်ကရောက်ရောက်ပေါ့၊ လာတာတောင် မင်းဆီ
ကြိုတင်အကြောင်းကြားနေရဦးမှာလား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ကေရာ”

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ညည်းညူလိုက်
လည်း ကေက သူ့စကားကို ဂရုမထားဘဲ ဆက်တီပေါ်တွင်
ချလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ ကေသည် ဆက်တီပေါ်တွင် ချထား
မိန်းမကိုင် ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံးကို လှမ်းမြင်ကာ မျက်မှောင်
သွားလေသည်။ ချက်ချင်းပင် စူးရှသော အကြည့်တို့က နယု
ထံ ဒိုင်ခနဲ ရောက်သွားကာ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲမပြုလျက်

“ဒါ ဘာလဲ နယုန့်”

“ဟို ... အိတ်လေ”

ကေသည် နယုန့်ရဲ့မျက်နှာပေါ်က စိတ်ရှုပ်
သွားသော အရိပ်ယောင်များကိုမြင်လျှင် ပိုလို့ပင် သင်္ကာမ
ဖြစ်လိုသွားသည်။

ဒိန်းတလိန်းနတ် ဖမ်းစားသလို ချက်ချင်းပဲ ဂူပူ
လာကာ ...

“အိတ်မှန်း ငါ သိတယ်။ ဘယ်သူ့အိတ်လဲ မေးနေတာ”

“မသိဘူး”

“ဘာ ... နင် ဘာစကားပြောတာလဲ။ နင့်ဆိုင်ထဲမှာ အိတ်
ကြီးတစ်ခုလုံး တွေ့နေတာတောင် မသိဘူး ပြောနေတာ
နင် ပြောတာ ဘာစကားလဲ”

“မြန်မာစကားပေါ့ ကေရာ။ ဒီမှာ ကေ၊ ကျွန်တော့်ဘက်
ကိုလည်း နည်းနည်းလောက် နားလည်ပေးစမ်းပါဦး ...

လူကိုတွေ့တိုင်းဟိန်းလား ဟောက်လားနဲ့ အထင်
မလွဲစမ်းပါနဲ့”

“အေး ... ဒီတစ်ခါတော့ ထင်စရာကို မလိုတော့ဘူး၊ ဒီမှာ
မြင်နေရပြီ။ ဘယ်မလဲ ဒီအိတ်ပိုင်ရှင်က”

“နောက်ထဲမှာ”

“ဘာ”

“ဟာ ... ဒီအိတ်ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဟာသူ အလုပ်လာအပ်တာ”

“ဪ ... အလုပ်လာအပ်တဲ့လူက နောက်ထဲ ရောက်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ကဲ ... ခေါ်တော်မူစမ်းပါ ကို”

“အိမ်သာတက်နေတယ်ဗျာ”

“ဘာ ... ဘာ ... နင် တော်တော် အတင့်ရဲနေပါလား နယုန်မိုးရဲ့။ ဟင် ... ဒီတစ်ခါတော့ နင့်ကို အလျှော့အမြဲ လုံးဝစိတ်မကူးတော့ဘူး ...”

နင်ရော ဒီဟာမရော သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

ဒေါသထွက်လွန်းနေသော ကေသည် ဆိုးဆိုးဆဆ

ဆတ်ဖြင့် နောက်ထဲဝင်လို့သွားလျှင် ပုန်းနေမည့်မိန်းမကို ဟိုဒီဒီ ဝေဝေရာမိသည်။ နောက်ထဲက အခန်းကျဉ်းထဲမှာက ဘာ

ရရှိချေ။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ အိမ်သာထဲမှာ ဇောချွေးပြန်နေရသည်။ ကျောင်းမှာ ရှေ့က ဆူညံသံတွေကြောင့် ပြဿနာတက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဘယ်လိုထွက်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစား၍ မရသေး။

အပြင်ဘက်မှ ကေသည် အိမ်သာတံခါးကို တခုနဲ့ ခုနဲ့ထုကာ ...

“ဟေ့ ... အိမ်သာထဲက ဘယ်သူလဲ၊ ထွက်ခဲ့စမ်း”

ကေက တခုနဲ့ခုနဲ့နှင့် ထုသော်လည်း အိမ်သာထဲက ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရချေ။ ကျိုင်းသည် အိမ်သာထဲမှာပဲ အနံ့ရှူနေရကာ နာခေါင်းကို ပိတ်ထားလျှင်လည်း လူက မွန်းကျပ်သို့လာသည်။

ပါးစပ်ကိုဟပြီး ရှူပြန်တော့လည်း အနံ့က အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ဆောင့်သဖြင့် ဘယ်ဘက်ကမှ မသက်သာချေ။

“ဟဲ့ ... မေးနေတယ်လေ၊ အိမ်သာထဲက ဘယ်သူလဲ”

“ညူပါ (လူပါ)”

အထဲကဖြေသံမှာ နှာခေါင်းကိုပိတ်ကာ ဖြေသော အသံ ဖြစ်သော်လည်း မိန်းမသံမှန်း သိသာနေသဖြင့် ကေက မီး ဝင်းဝင်းတောက် ဒေါသထွက်သွားရသည်။ အထဲက ဖွင့်မပေး သဖြင့် ကျော့ရဲ့ဒေါသတွေသည် အိမ်သာတံခါးပေါ်သို့သာ စုပြုံ၍ ကျရောက်လို့နေသည်။

ကြည့်စမ်း ... အတင့်ရဲလိုက်ကြတာ။ ဒီလိုမျိုးအခန်း မှာ လာလာတွေ့နေတာ ဘယ်နှခါတောင် ရှိနေပြီလဲဟု မဖြော တတ်ချေ။ အတွေးနှင့်အတူ အိမ်သာတံခါးကို ထုရိုက်နေသော ကျော့ရဲ့ပါးစပ်မှ မေးခွန်းတစ်ခုက ထပ်၍ထွက်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... နင် ဒီလိုပဲ အိမ်သာလာတက်နေတာ ဘယ်နှခါ ရှိနေပြီလဲ”

“ရှင် ... တစ် ... ထစ်ထာတဲ (တစ်ခါတည်း) ရှိတေးသာ ပါ”

အထဲကလည်း ညောင်နာနာနှင့် ပြန်ဖြေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ နယုန်မိုးက ရောက်ရှိလို့လာကာ ...

“ကေ စိတ်ကို ထိန်းပါဦး ကေရယ်။ ကျွန်တော် တောင်း ပန်ပါတယ်၊ ဒီလို မဖြေရှင်းပါနဲ့ ...

အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပါ၊ လာပါဗျာ”

“ဪ ... နင်က နင့်ဟာမ အီးပါမဖြောင့်မှာ စိုးရိမ်တယ် ပေါ့လေ ... တောက်”

“ကျွတ် ... မဟုတ်ပါဘူး ဆိုမှပဲဗျာ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အတွင်းက လှောင်ပိတ်နေသော အကွကို မခံစားနိုင်တော့သော ကျိုင်းသည် အပြင်က နှစ်ဦးသား စကားများနေတာကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် အိမ်သာတံခါးကို ဝန်းခနဲ ဆောင့်ဖွင့်ချကာ အထဲမှ ခုန်ပျံ့၍ ထွက်လိုက်တော့သည်။ ကျေးဇူးရှင်များ အားပေးထားကြသော တည်းသီးနှင့် ဆူးပုပ် ခွက်တို့၏ ဓာတ်ဖောက်ပြန်နေသော အစာဟောင်းရနံ့များသည် အပြင်သို့ ဝန်းခနဲ အန်ထွက်ကျလာကာ ဒေါမောနုနုပါးစပ်ဖွင့် ဆောင့်နေသော ကျော့ရဲ့မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ဆီးကြိုပိတ်မှန်လို့ သွားကြသည်။

ကေသည် အီးဖုံးထိမှန်ကာ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်သည့် အပြင် ကျိုင်းက ထွန်းတိုက်ထွက်သွားသဖြင့်လည်း ပက်လက် လှန်လဲကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လျက်၊ ကေ လဲကျသောနေရာက တံမြက် စည်းကို တိုက်မိကာ တံမြက်စည်းရိုးက ကွေ့ရဲ့နဖူးပေါ်သို့ ဒေါင် ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသဖြင့် တော်တော်နှင့် မထနိုင်တော့ချေ။

နယုန်ကလည်း ကျိုင်းကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့သဖြင့် ကျိုင်းသည် ထောင်ချောက်မှ လွတ်မြောက်သွားသော သားကောင် လို နောက်သို့ လှည့်မကြည့်စတမ်းပြေးကာ အရှေ့မှာချထားမိခဲ့ သောအိတ်ကို ကောက်ယူလျက် ဆိုင်ပြင်သို့ ခပ်သွက်သွက်ဖြေ ထွက်လျှင် အပြင်သို့ ဖုန်းသွားဆက်ကာ ပြန်လာသော နယုန်မို့ ရဲ့သူငယ်ချင်း ခြေထောက်ကို သုံးလက်မဒေါက်ဖိနပ်ဖြင့် တက် နင်းမိခဲ့သေးသည်။

ဒါလည်း လှည့်မကြည့်အားချေ။ ဒေါသူပုန်ထနေ သော ကေဟာ အဖြစ်အပျက်တို့၏ တရားခံကို ကျိုင်းမှန်းသာ

သိသွားခဲ့ပါက ရှင်းမရအောင် ရုပ်ကုန်တော့မည့် ပြဿနာများကို ဆွေးမိလျက် ကျိုင်းသည် ထုပ်ကျပ်နေသော ဂါဝန်စကိုမ၊ကာ ဘားဆီသို့ ကျိုးနင်း ကျိုးနင်း တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ လွှားခနဲ သွားခနဲပဲ ပြေးရလေသည်။

တစ်ချိန်မှာတော့ ကျိုင်းကို မျက်နှာသာမပေးသော ခံတရားသည် ပြေးရင်းမှနေ၍ ကျိုင်းရဲ့ခဲတံဒေါက်ချွန်ချွန်လေး ဘာ ထောက်ခနဲ ကျိုးကျလိုသွားလျှင် ကျိုင်းသည် ဦးဆက်တော့ ခွဲပြီဟဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှတ်ယူမိလိုက်လေသည်။ သို့သော် ကျိုင်း မျှော်လင့်ထားသလို နောက်စေ့မှ အေးစက်စက်နဲ့ မာကျော ဘာ ခံစားပြီးမှ နာကျင်ရသည့်ဝေဒနာမျိုးကို မခံစားရချေ။

ပက်လက်လှန်လဲကျတော့မလိုရှိသည့် ကျိုင်းရဲ့ခါး ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပွေ့ယူဆီးဖမ်းလိုက်သည့် အထိအတွေ့ ခံအတူ ကျိုင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ လေထဲတွင် ဒီဂရီတိမ်းစောင်း သွက် ရပ်တန့်ပြီးနေသည်။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလိုပဲ တစ်ဖက်မှ ဆီးဖမ်းလိုက်သူကလည်း အချိုးမကျစွာ ပြေးလွှားလာသော ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အီကြာကွေးလို ဆိုက်ကြီးကြော်ထားသည့် အခြောက်လိုလိုတစ်ယောက်ကို အမြင်မတော်စွာဖြင့် လူသားချင်း ကူညီစာနာသော အနေနှင့် ခါးလယ်က ဖမ်းထားပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အပေါ်ကနေ ဆီးမိုးငုံကြည့်တော့မှ ဒီအခြောက်ရဲ့ မျက်နှာကို သူ မြင်ဖူးပါလားဟု ဧဝေဝေါ ဖြစ်သွားမိသည်။ ပို၍ သေချာသွားသည်မှာ သူ ဆီးဖမ်းထားသော ခရမ်းရောင်ငှက်ကြီးဝန်ပိုထံမှ “ဟင်” ဆိုသော မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်သည့် ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရလျှင် ဒါ ဘယ်သူဆိုတာ သူ့နှလုံးသားက အတိအကျ အဖြေထုတ်ပေးလိုက်နိုင်လေသည်။

သို့သော် သတိမကပ်သော စိတ်တို့ကြောင့်ရော သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပေါ့ပေါ့လေး မဟုတ်သည့် အတွက်ကြောင့် ရော နောက်ဆုံး ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဆွဲအားကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်

သူမအပေါ်သို့ လဲဖြိုကျသွားရကာ နဖူးချင်းတိုက်မိသော သံသည့် ခွပ်ခနဲ မြည်သွားသော်လည်း သူ့နှလုံးသားထဲမှာ မြောက်ပစ်လိုက်သလို ဒိန်းခနဲ အကျယ်ကြီး မြည်ဟည်းသွားပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဗုဒ္ဓ ၊ ဗုဒ္ဓ

“က ... သောက်လိုက်ပါဦး၊ အခုမှတော့ ရှက်မနေပါနဲ့ တော့”

သော်မင်းက လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို သူမရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေးလိုက်လျှင် သူမက သူ့ကို မရဲတရဲ ပြန်ကြည့်ကာ လိမ္မော်ရည်ကို တစ်ငုံ ငုံ့သည်။ သော်မင်းသည် မျက်စိရှေ့မှာ ခပ်ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေသော ငန်းဖြူမလေးကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်စိတ်ကို အတော်အောင်အည်းထားရလေသည်။

ရွှေအိုရောင်ဆံပင်အခွအလိပ်ကြီးတွေကို အတုစွပ်ထားကာ ခရမ်းရောင်အနွယ်အခက် အပွင့်တွေ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဝါဝင်သော လက်ပြတ်ဂါဝန်ရှည်ကြီးဖြင့် မိတ်ကပ်တွေကို ဆန်းဆန်းပြားပြား ခြယ်သထားခဲ့သော မျက်နှာပာ အခုတော့ မျက်နှာသွားသစ်ထားသဖြင့် ဘာမိတ်ကပ်မှတော့ ထင်ထင်ရှားရှား မရှိတော့။ ဒါတောင် Make up remover ဖြင့် သေချာဖျက်မထားသဖြင့် မျက်လုံးတွေမှာ အမည်းတွေက မကျွတ်သေးဘဲ စွဲပြီးနေလေရာ တာလီဘန်မျက်လုံးတွေနှင့် တူ၍နေသည်။

သူက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြီးကာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်မိသည်။

“သူများကို ‘လှောင်မနေနဲ့နော်’

သူမက သူ့စိတ်ထဲကို ဖမ်းတတ်သည်အလား လှမ်း၍ပြောသည်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူဟာ သူ့ခိုင်ကနေထွက်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်လာခိုက် သူမကလည်း ပလက်

ဖောင်းပေါ်မှာ ကိုးရိုးကားသား ပြေးလွှားလာတာနှင့်ကြုံ၍ သူမ ဆွဲဖမ်းလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သူမမှန်းလည်း သူ မသိခဲ့ပါ။

နှစ်ယောက်သား ပြုလဲကျသွားပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့

သူက ရှုံ့မဲ့နာကျင်ကာ စိတ်ပျက်နေသည့် သူမကို မလှမ်းမကပ် ရှိ သူ့ဆိုင်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် ဒီနားကို သူမ ဘာလာလုပ်သလဲ ဆိုတာ သူ့အတွက်တော့ မေးစရာကို မလိုပါ။ နယုန်မိုးကို သူ့ လာချောင်းတာပဲပေါ့။

သူသည် ရယ်စရာလည်း ကောင်း၊ သနားစရာလည်း ကောင်းသော ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် နှင့်လာသည့် မင်းကိုလည်း ကိုယ်က စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်၊ မင်း ပျော်ရွှင် တာကို မြင်ချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်စေတနာကိုရော မင်း ဘယ်လို ခေါင်းစဉ်တပ်မလဲ ကျိုင်းစင်မြဝါ။

“မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုကူညီရမလဲ ကျိုင်းစင်မြဝါ”

သူမက သူ့စကားကို နားမလည်သလို မျက်လုံး လှန်ကြည့်လျှင် ...

“ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာပါ”

“ရှင်က ဘာကို ပြောနေတာလဲ”

“မင်းက ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ နယုန်မိုးနဲ့ကွဲမှ စိတ်ချမ်းသာ မယ်ဆိုရင် မင်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ် ဘယ်လိုကူညီ ရမလဲလို့ မေးနေတာပါ”

ဒီစကားကို သူက သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ နက် နက်ရှိုင်းရှိုင်းဝေးကာ ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ မျက်ဝန်းတစ်ခု လုံး အမည်းရောင်တွေ ပေပွနေသော်လည်း အပြစ်ကင်းသည့် မျက်ဝန်းလေးဟာ သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့် ပြီးနောက် မျက်နှာကို အောက်ငုံ့ချကာ မျက်လွှာအသာရလျက် တိုးတိုးပြန်၍မေးသည်။

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ အခုမှ ကူညီချင်နေရတာလဲ”

“အခုမှ ကူညီချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာလို့ပေါ့”

“ရှင်က ဘယ်လိုကူညီမှာမို့လို့လဲ”

“တစ်ခုခုပေါ့။ မင်း စိတ်ချမ်းသာမယ့်နည်း တစ်ခုခုပေါ့။ အချစ်ကြောင့် မင်း တစ်ယောက် စိတ်လေနေတာမျိုး ကိုယ် မမြင်ချင်လို့ပါ ကျိုင်းစင်မြဝါ”

သူ့အပြောကြောင့် သူမက သူ့ကို မျက်လုံးမည်းကြီးတွေနှင့် မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ ညောင်နာနာလေးသဖြင့် ...

“ကျွန်မပုံစံက အဲဒီလိုပုံစံမျိုး ပေါက်နေလို့လားဟင်”

“မင်းဟာက စိတ်လေတဲ့ပုံတောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ ရူးသွပ်နေတဲ့ပုံတောင် ပေါက်နေပြီ။ လေဆိပ်ထဲမှာ မင်းကိုစတွေ့ခဲ့တဲ့ပုံစံနဲ့ အခုပုံစံနဲ့က တကယ်ကို တခြားဆီပဲ ...

ဟိုပုံစံက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာတဲ့ပုံ၊ ကမ္ဘာနဲ့ယှဉ်ပြီး ရင်ပေါင်တန်းနေတဲ့ လက်တွေ့ကျကျ မိန်းကလေးပုံ ...

အခုပုံက မင်းကိုယ်မင်းပဲ မှန်ထဲပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မင်း စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ ကျိုင်းစင်မြဝါ ...

မင်းဟာ ငါ့ညီမအရွယ်လေးပါ။ ကိုယ့်ညီမတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ကောင်းစေချင်တဲ့ စိတ်စေတနာနဲ့ မင်းအတွက် ပြောနေတာပါ ...

အချစ်အတွက်နဲ့ အဲဒီလောက် မခံစားစမ်းပါနဲ့လား ကျိုင်းရယ်”

သူက နောက်ဆုံးစကားကို တိုးတိုးလေး အားပေးစွာ သိမ့်လိုက်လျှင် သူမက သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ယှက်ဖြာနေသည့် မှတ်ဝန်းမျိုးတွေဖြင့် ကြည့်လိုလာလေသည်။ သူဟာ ဒီကောင်မလေးအပေါ်မှာ ဘာကြောင့်များ သံယောဇဉ်စိတ်တွေ ကြီးမားနေတာပါလိမ့်။ သူမကို နယုန်မိုးနဲ့ သဝန်တိုတာထက် အချစ်ကြောင့် ဘယ်လိုသောကမျိုးကိုမှ မခံစားစေချင်တာက သူ့ရဲ့စေတနာဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ပြော၊ မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ။ မင်း ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ကိုယ့်ကို တစ်ခုတော့ ကတိပေးလိမ့်မယ် ...

အဲဒါကတော့ မင်း အကြာကြီး စိတ်လေမနေဘူး မင်း လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကို ပြန်လုပ်ဖို့ပဲ”

“ကျွန်မ သိပ်မကြာခင် ပြန်တော့မှာပါ”

ဒီလိုဖြေသံကို ကြားလိုက်လျှင် သူ့နှလုံးသားထဲ တကယ်ပဲ လစ်ဟာလို့ သွားခဲ့လေသည်။ သူမကို ငေးကြည့်မိသော တစ်ခဏ၌ သူ့မှာ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူး။

အတန်ကြာတော့မှ သူက စတင်ကာ ...

“ခုလောက်ဆို တစ်ခုခုကိုတော့ မင်း အတိအကျ သိရဖို့ တူတယ်”

ဒီလိုမေးလိုက်သော သူ့အသံတွေဟာ တုန်ယှင်နေသည်ဟုတော့ သူ မထင်ပါ။ သို့သော် မတုန်ယှင်အောင်ပဲ သူ

ကရုတစိုက်ဖြင့် အတော်ကြီး ထိန်းသိမ်းလိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။ သူမ နယုန်မိုးနဲ့ ပြန်လည်အဆင်ပြေသွားခဲ့ပြီတဲ့လား။ သူ့ရင်ထဲ တွင် မောလာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျိုင်းစင်မြဝါ၊ ကိုယ် မေးတာကို ဖြေဦးလေ”

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချကာ သူ့ကို အသာငေးကြည့်သည်။

“သူတို့ ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်နေကြတယ်”

“အဲဒီတော့”

“သူတို့ ပြတ်သွားကြဖို့ များပါတယ်”

သူမရဲ့ဖြေသံ အဆုံးတွင် သူ့ရင်ထဲ၌ တိတ်ဆိတ်သို့ သွားလေသည်။ သိချင်နေသော မွေးခွန်းကို အဲဒီတော့ဟု ဆိုကာ စကားထောက်ပြီး ဆက်၍မမေးနိုင်တော့ချေ။ ဒါပေမဲ့ သူ သိချင်သော မေးခွန်းတစ်ခုကိုတော့ သူက စစ်မှန်သောမေတ္တာ ခံစားနှင့် မေးခဲ့ပါသည်။

“ဒါဆို မင်း စိတ်ချမ်းသာရပြီပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ လုံးဝကြီးတော့ မပျော်သလိုပဲ”

“ဘယ်လို ... ဒါ မင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ပုံစံပဲ မဟုတ်လား ကျိုင်း”

သူမက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းနေပြီး

မှ သူ့ကို ရိုဝေဝေ ကြည့်လာခဲ့ကာ ...

“ကျွန်မလည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရယ် တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကျွန်မ လုပ်ရပ်တွေဟာ မှားလား မှန်လား တရားမျှတရဲ့လားလို့ အမြဲစဉ်းစားတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ လွန်ကုန်ပြီလို့ ထင်တာပဲ

ဒီအတိုင်းလည်း ကောင်းမယ်လို့လည်း ထင်ကြ

ရော ...

မသိတော့ပါဘူးရှင်”

သူက စိတ်နှင့် ကိုယ်နှင့် မကပ်သလို အဓိပ္ပာယ်တွေ ပါဝင်နေသော စကားတွေကို ရွတ်နေသည့် သူမကိုကြည့်ကာ နားမလည်နိုင်ခြင်းများစွာ ဖြစ်ရလေသည်။

“မင်း ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ကျိုင်းစင်မြဝါ။ မင်းမှာ တစ်ခုခု အခက်အခဲ ရှိနေတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကို တိုင်ပင် လို့ရပါတယ် ...

မင်း တစ်ယောက်တည်း မခံစားပါနဲ့ ညီမလေး ရယ်နော် ...! မင်း ... မင်းဘေးမှာ ကိုယ် အမြဲရှိနေပါ တယ်”

သူက ရင်ထဲမှယိုဖိတ်ကျလာသော အကြင်နာများဖြင့် သူမရဲ့ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ နောက်ဆုံးစကားကို ဘယ်လို ပြောထွက်သွားမှန်း သူ့ကိုယ်သူတောင် မသိလိုက်တော့ချေ။ ဒီ စကားဟာ ချစ်တယ်လို့ ပြောသော ရည်းစားစကားထက် များစွာ အဆင့်မြင့်ပါသည်။

ဒါကို လူတိုင်းနားမလည်နိုင်။ သူမလည်း သဘောပေါက်မည်ဟု မထင်ပါ။

သူမက သူ့ကို မျက်ဝန်းမည်းမည်းတွေဖြင့် မော့ကြည့်လျက် အသာအယာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

သူက သူမပခုံးပေါ်က လက်ကလေးကို အသာအယာ ဖယ်ပေးလိုက်လျှင် သူမက ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူမရဲ့ဖိနပ်မှ ဒေါက်တစ်ဖက်က ကျိုးနေသည်ဖြစ်လေရာ သူမဟာ ချက်ချင်းပဲ ခြေခေါက်ပြီး လဲပြိုကျသွားလျှင် ဒီတစ်ခါတော့ သူ လှမ်းဖမ်းပေးလည်းပဲ မမီတော့ပါ။

ကြွေပြားပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ရက်နှင့် ဖရိုဖရဲ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။ သူက ရှုံ့မဲ့နာကျင်သွားသော သူမကို ကပျာကယာ ဆွဲထူရလေသည်။

“ရရဲ့လား ... ဇော်တော် နာသွားလား”

သူမက တော်တော်နာသွားဟန်တူသော တင်ပါးကို တံကာ သူ့ကို မနာပါဘူးဟု ဖြေလျှင် သူသည် ဒီကလေးမကို ဆုံးမရှိ ချစ်မြတ်နိုးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံရတော့မှာဖြစ်သည်။ ဒီဒီနောက်မှာတော့ ဒေါက်ဖိနပ်နှစ်ဖက်စလုံးကိုချွတ်ကာ လက်ကလေးသွားသော ကောင်မလေးရဲ့ ကျောပြင်ကိုငေးလျက် ရင်ထဲမှာ နှိပ်သက်တစ်ခုကိုသာ ရှိက်မိတော့သည်။

မင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် ဖွင့်ပြောရမလဲ ကျိုင်းရယ်။

www.burmeseclassic.com

ကျိုင်းက နယုန်မိုးရဲ့ အလုပ်ခန်းကို ဆတ်ဆတ်
ဆော့ဆော့ သွားခဲ့သော လုပ်ရပ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်
နှင့် နယုန်မိုးတို့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်ကြလေသည်။
ကျိုင်း ပြေးထွက်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကေသည် နယုန်မိုး
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် စွပ်စွဲပြောဆိုကာ ထုရိုက်ကုတ်
သည်။

ကေသည် နဂိုကမှ အသက်ငယ်သောလူကို ချွန်
သောသူပီပီ သူ တစ်နေ့တွင် ကိုယ့်ကိုချန်ထားခဲ့မလားဟု အမြဲ
စိတ္တဇွဲကပ်နေသောသူ ဖြစ်လေရာ ဒီကိစ္စမှာ အမှားအမှား
ဘယ်လိုမှ ဝေဖန်နိုင်သောဉာဏ်စွမ်း မရှိတော့ချေ။

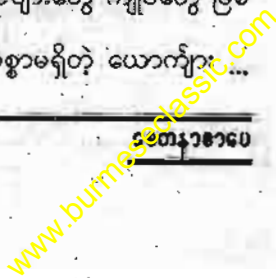
“နင် ငါ့ကို ညာတဲ့လူ၊ လူလိမ် လူညာ။ ဟင် ... နင် အခု
တော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ပြော ... နင် ဝန်ခံပြီလား။”

နယုန်မိုးကလည်း နေ့ရှိသရွေ့ စကားနာထိုးခံရ၊
အော်ဟစ်စိတ်ကောက်မှုဒဏ်တွေ၊ အရှဲ့အစောင်းတွေ၊ မသင်္ကာ
မျက်ဝန်းတွေရဲ့ဒဏ်ကို ခံရဖန်များလာသောအခါ ဘယ်လိုမှ
ခံနိုင်ရည်မရှိတော့သည့်အဆုံး သူကလည်း ကေ့ကို တစ်ခွန်းမကျန်
ပြန်၍ပေါက်ကွဲမိလေသည်။

သူသည်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဖိအား၊ ကေက
ပေးသော ဖိအားတွေဖြင့် အတော်ကြီး စိတ်ပျက် စိတ်ညစ်နေသူ
ဖြစ်သည်။

“ဘာကို ဝန်ခံရမှာလဲဗျာ၊ မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ ခင်ဗျားက
ခွတ်ပဲ စွပ်စွဲနေတာကိုး”

“ဪ ... နင်က အခုတော့ ခင်ဗျားတွေ ကျုပ်တွေ ဖြစ်
ကုန်ပြီပေါ့လေ၊ တောက် ... သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျား ...

နင်တို့သာ ရိုးသားရိုးမှန်ရင် အဲဒီဟာမက ဘာလို့
နောက်ထဲရောက်နေလဲ”

“သူ အိမ်သာတက်ချင်လို့လို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“အေး ... ထားပါတော့။ ဒါဆို ဘာလို့ တံခါးကို ဝုန်း
ခနဲဖွင့်ပြီး သူက ထွက်ပြေးရတာလဲ၊ ပြော”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားက အပြင်ဘက်ကနေ သရဲမရဲစီးနေ
တာကိုး”

“ဪ ... ငါက သရဲမရဲစီးတယ် ဟုတ်လား၊ ဗွဲ့ ...
ဒါကိုက နင်က နင့်ဟာမဘက်က ကာကွယ်ပြောပေးနေ
တာပဲ မဟုတ်လား ...

နင်တို့ မဟုတ်တာ လုပ်နေကြလို့ ငါ့ကို ရင်မဆိုင်
နိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးတာပေါ့။ နင် လုံးဝသစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျား၊
နွားအိုမြက်နုကြိုက်တယ်ဆိုတာ နင့်လိုကောင်မျိုးပဲ”

* ကျေရဲ့စကားကို နယုန်မိုးက ဟက်ခနဲရယ်ကာ ...

“ကျွန်တော် နွားအိုက ခင်ဗျားထက်တော့ ဆယ်နှစ်ငယ်
ပါသေးတယ် ဒေါ်ကျော်နင်းဆီ ...

ခင်ဗျားလို ရစ်တတ်တဲ့ ဂျပန်ဝက်အူကြီး အနားမှာ
တော့ နွားပျိုတွေတင် မဟုတ်ဘူး၊ နွားအိုလည်း နေမှာ
မဟုတ်ဘူး ...

တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးပဲ လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထား
တော့”

အပျိုကြီးဆိုသော စကားဟာ ကျေကို အနာပေါ်
ဘုတ်ကျစေသော စကားဖြစ်သည်။ ဒီလိုစကားမျိုးကို ကိုယ့်ရည်း
စားတစ်ယောက်လုံးက ရက်ရက်စက်စက် ပြောထွက်ရက်လျှင်
ကောင်းသည် ဟိုးအသည်းထဲထိအောင် တစ်မိမိနဲ့ နာကြည်းရလေ
သည်။

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာကာ နယုန်
မိုးကို ဆောင့်တွန်းပစ်လျက် ...

www.burmeseclassic.com

“အေး ... ငါ့ ကြီးဖြစ် မဖြစ် နင့်ကို တစ်လအတွင်း သက်သေပြမယ်။ နင့်ထက်သာတဲ့ ယောက်ျားကို ခေါင်းခေါက်ယူပြမယ် စောင့်ကြည့်နေ”

ကေသည် အဲဒီစကားကို နာနာကြည်းကြည်း ဖြောင့်ပြေးနောက် နယုန်မိုးကို ကျောခိုင်းကာ ချာခနဲ ထွက်လာခဲ့တော့လေသည်။

ကားပေါ်တက်ရင်းမှ စီးကျလာသေးသော မျက်ရည်ဥများကို လက်ခုံဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်လိုက်ပြီးနောက် ကားကို တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

နှလုံးသားရဲ့ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်စွာဖြင့် ကေက ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်ငယ်သော ယောက်ျားလေးတစ်ဦးကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်။

အစ်မဖြစ်သူနှင့် အကြီးအကျယ် အတိုက်အခံ လုပ်ကာ ဒီကောင်လေးကိုပဲ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့

သည်မှာ သူဟာ ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးသည် ဟူသော အချက်တစ်ချက်တည်းနဲ့ပဲ အချစ်ကို ဦးစားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကေအတွက် အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေခဲ့သောဘဝမှာ အချစ်တစ်ခုတည်းပဲ လိုအပ်ခဲ့သည်။ အဆင်းရဲကြီး မဟုတ်သော်လည်း ကေတို့လောက်တော့ မပြည့်စုံရှာသည့် သူ့ဘဝလေးကို မြှင့်တင်ပေးချင်စိတ်၊ သနားကရုဏာသက်စိတ်တို့ဖြင့် ကျန်တာတွေကို လျစ်လျူရှုကာ ရဲရဲကြီး လက်တွဲခဲ့သော ကေသည် အချစ်တစ်ခုတည်းပဲ တောင့်တခံမင်သည့်ဘဝမှာ ဒီအချစ်ကိုမှသာ မရှိလျှင်တော့ နှလုံးသားကို ဆက်ပြီး အလိုမလိုက်နိုင်တော့ချေ။

ကေရဲ့ကားလေးသည် ကေအစ်မရှိသော ရုံးခန်းရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လို့ သွားပြီးနောက် အော့ကစ်ရှိရာ ရုံးခန်းထဲသို့ မြန်ဆန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းဝင်လို့ လာခဲ့သည်။ တစ်အိမ်ထဲနေတာ ဖြစ်သော်လည်း မေးထူးခေါ်ပြော အကြောင်းကြီးငယ်

ရှိသော ကိစ္စမှလွဲလို့ အလာပသလ္လာပစကားတောင် မပြောတာ ကြာပြီဖြစ်သော အော့ကစ်သည် သွေးရူးတန်းရှူးပုံစံဖြင့် ရောက်လာသော ကော့ကိုမြင်လျှင် အံ့ဩသောမျက်လုံးများဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

သို့သော် ဘာကိစ္စလဲ ဆိုတာတော့ မမေး။ တစ်နေ့မှာ သူ့ညီမတစ်ယောက် ဒီလို အရူးမီးဝိုင်းပုံစံမျိုးဖြင့် ရောက်လာလိမ့်မည်ဆိုတာ ကြိုသိနေခဲ့လားတော့ မပြောတတ်ပါ။

“အော့ကစ် ... အရင်က ကေနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တာ သတို့သားလောင်းတွေရဲ့စာရင်း ကော့ကို ပေးပါ”

အော့ကစ်က ကော့ကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ကေ ဒီတစ်လအတွင်း ယောက်ျားယူမယ် အော့ကစ်”

“ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကို ယူချင်သလဲ”

ဒီမေးခွန်းကို အမေးခံလိုက်ရလျှင် ကော့ရင်ထဲ၌ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်လို့သွားလေသည်။ နယုန်မိုးနှင့် ချစ်ကြိုက်နေတာကို အော့ကစ် စသိသွားသော အချိန်တုန်းက ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲခဲ့ကာ နယုန်မိုးကလွဲလို့ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကို ယူချင်သလဲ ဟု အော့ကစ်က မေးခဲ့တာကို ကော့ မှတ်မိနေသေးသည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကော့သည် နယုန်မိုးကလွဲလို့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယူပါဟု အပြတ်ပြောထားခဲ့တာကို ပြန်သတိရမိလျှင် ရင်ထဲ၌ နာကျင်သွားရလေသည်။ သို့သော် ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရက်စက်သော အပြောတွေကို ခံစားရပြီးတော့မှ ကိုယ့်အစ်မက ဘယ်လိုပဲပြောပြောမနာချင်တော့။ ဒီနှလုံးသားဟာ ထူးပြီး နာရက်တော့မှာ မဟုတ်ပေ။

“နယုန်မိုးထက်သာတဲ့ ယောက်ျားမျိုး ...၊ အို ... သူ့ထက်တော့ သာမယ့်ယောက်ျားတွေချည်းပါပဲ ...

www.burmeseclassic.com

နယုန်မိုးကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကေ ယူမယ်
ကေ တကယ်ယူပါမယ်၊ ကေဘဝအတွက် အကောင်းဆုံး
ယောက်ျားကို အောက်စံ ရှာပေးပါ ...

ကေ ... ကေလေ ... မှားပါပြီ အောက်စံရယ်”
ကေနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် ရယ်ပြုံးခဲ့သော အောက်စံ

ရဲ့နှုတ်ခမ်း၌ အပြုံးတစ်ချက် တွဲခိုလို့ သွားခဲ့လေသည်။ အမြင်မှန်
ရလာသော ညီမဖြစ်သူကို အောက်စံက မတ်တတ်ရပ်ကာ ဆီး
ကြိုလိုက်လျှင် ကေက အောက်စံရဲ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ဖက်သိုင်း
လာသည်။

အောက်စံသည် ကေကို ထွေးပွေ့ရင်းမှ ကျောပြင်
ကို အားပေးသလို တစ်ချက် နှစ်ချက် ပုတ်လိုက်ရင်း နှစ်သိန်
လိုက်သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ အောက်စံရဲ့မျက်လုံးတွေသည်
နံရံမှာချိတ်ထားသော ကျွင်းရဲ့ဓာတ်ပုံကို ကျေးဇူးတင်စွာနှင်
လှမ်းပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ စင်ကာပူ ဆန်တိုဆာအရပ်ကြီးထိ

နောက်ခံထားလျက် မြန်မာဝတ်စုံကို အကျအနု ဝတ်ဆင်ကာထား
သာ ကျိုင်းသည် သူမကို အပြစ်ကင်းစွာ ရယ်ပြနေသည်။

ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်သူပါလား
ချိုင်းရယ်။ very very thankyou ပါ ချစ်တူမလေး။

အမေမကလည်း

သော်မင်းရဲ့ဘဝတွင် အချစ်မရှိ သံယောဇဉ်ကင်းကင်းနှင့် ပုံမှန်ဖြတ်သန်းခဲ့ရာမှ ကျိုင်းစင်မြင်ဆိုသော ကောင်းလေးနဲ့ တွေ့အပြီးမှာတော့ သူ့ဘဝရဲ့ လှုပ်ခတ်မှုတွေကို ဆက်တိုက်ရလာစေခဲ့သလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ သူ တစ်ကိုယ်တည်း တစ်သက်လုံး အေးအေးဆေးဆေး နေခဲ့တာကို ဒီအတိုင်းကြည့်ခဲ့သော သူ့အမေက ခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ။ သူ့မိန်းမယူဖို့ ဇွတ်ကိုပဲ တိုက်တွန်းနားချနေတော့တာဖြစ်သည်။

“အခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်နေရတာလဲ မေမေရဲ့ သားတာသား အေးအေးဆေးဆေးနေ၊နေခဲ့တဲ့ဟာကို”

“ဟဲ့ ... ငါကလည်း မင်း တစ်နေ့တော့ တွေ့နိုး တွေ့နိုးနဲ့ စောင့်နေခဲ့ရတာလေ၊ မင်းမှ မတွေ့သေးတာ၊ ငါတို့ အသက်လည်း ပြန်ကြည့်ဦး သော်မင်းရဲ့။ သန့်ရှင်းကို တစ်ဖက်လှမ်းနေပြီလေ”

“ဟာ ... မေမေကလည်းဗျာ”

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ အသက်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ကျကြတာမို့ အခုချိန်မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်နေကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေပြီ။ မွေးထားတာကလည်း သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်လေရာ မိသားစုသုံးဦးသားရှိသော သူတို့ ဘဝလေးဟာ အနည်းငယ်တော့ ပျင်းခြောက်ခြောက်နိုင်ပါသည်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာလည်း သူတို့ဟာသူတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဖော်လုပ်ကာ နေကြရသလို သူကလည်း သူ့ ဝါသနာပါရာ ကွန်ပျူတာရယ်၊ မုန်းပြင်ဆင်နည်းတွေကြားထဲမှာ အချိန်ကုန်စမြဲ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့အသက်ဟာ သုံးဆယ်ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
“မေမေကလည်း လုပ်မနေနဲ့တော့၊ တို့ကလည်း အသက်
ကြီးပြီလေ၊ ကိုယ့်သား မင်္ဂလာပွဲလေးကို ခမ်းခမ်းနားနား
ကျင်းပပေးပြီး သားချွေးမ မြေလေးတွေနဲ့ အတူတူ
သွားချင်သေးတယ် ...

သူများသားသမီးတွေ မင်္ဂလာဆောင်ရင် မေမေမြင်
သိပ်အားကျတာပဲ၊ ကိုယ့်သားကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ လုပ်
ချင်တယ်”

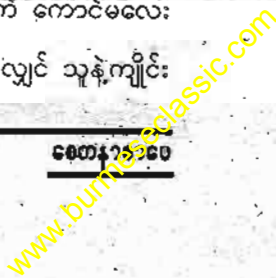
မေမေက အဲဒီလိုပြောလျှင် သူဟာ ကျိုင်းကို အ
ကြောင့်များ မျက်လုံးထဲ မြဲမြင်မိသွားမှန်း မသိချေ။ တစ်ခါတလေ
မှာ ကိုးရိုးကားရား လုပ်တတ်သလောက်၊ တစ်ခါတလေကျပြန်
တော့လည်း သူ့လောက်တော်သည်လူ မရှိဟန်ဖြင့် ရုပ်တည်ကြီး
လုပ်တတ်လေသော ကလေးမ။ သူ့ကို မြင်ရင်တော့ မေမေ ခု
မည်ထင်သည်။

ဒါပေမဲ့ နယုန်မိုးဟာ ဟိုအမျိုးသမီးနှင့် ပြတ်သွား
ပြီဟု ထင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကော်ဖီဆိုင်လေးသို့
လာတာ မတွေ့ရတော့။ ကျိုင်းလည်း မလာတော့။ ဟိုစုံတွဲလည်း
မလာတော့။

အခုချိန်မှာ ကျိုင်းနဲ့ နယုန်မိုးလည်း ပြန်အဆင်ပြေချင်
အပြန်အလှန်နေလောက်ပြီဖြစ်သည်။

သူသည် ထင်မှတ်မထားသော အချိန်လေးမှာ ကျိုင်း
နှင့် ချစ်မိသွားခဲ့သော်လည်း ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်နှင့်တော့ နယုန်မိုးနှင့်
အဆင်မပြေပါစေနဲ့ဟူသော စေတနာဆိုးမျိုး မထားရှိခဲ့ဖူးချေ။
အတွက်လည်း သူ့အချစ်သူ လိပ်ပြာသန့်လေသည်။ ကျိုင်း
တော်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရေးကသာ သူ့ရဲ့ စစ်မှန်သောချစ်ခြင်းတစ်ခု
ဖြစ်တော့သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း သူ့ကို အထူးအဆန်းတွေ အမြဲပေး
တတ်သော၊ ပြောင်ချော်ချော် ရွတ်နောက်နောက် ကောင်မလေး
သူ့ တံကယ်ပဲ လွမ်းပါသည်။ ဒီနေ့ပါနဲ့ဆိုလျှင် သူနဲ့ကျိုင်း

မတွေ့ဖြစ်တာ တစ်လရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ထံကို ကျောင်းကလည်း အဆက်အသွယ်မလုပ်သဖြင့် ခုချိန်မှာ သူမနဲ့ နယုန်မိုး အဆင်ပြေနေလောက်ပြီဟု တွေးထင်ကာ သူကလည်း သူမကို ဖုန်းမဆက်မိတော့ပါ။

“ဟဲ့ သား။ မေမေ ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား။”

“ဗျာ ... ဘာလဲ မေမေ။ သား မကြားမိလိုက်ဘူး။”

“ဪ ... ဒီကလေးနယ်၊ အမေနဲ့ စကားပြောနေတာ စိတ်က ဘယ်ရောက်နေပြန်ပြီလဲ။ မနက်ဖြန်ကျရင် မေမေ အတူ အိမ်တစ်အိမ်ကို ထမင်းစားလိုက်ရမယ် ...

အလကား သွားစားမှာမဟုတ်ဘူး သား။”

“ပိုက်ဆံပေးပြီးမှ စားရမှာလား မေမေ။”

“တယ် ... ဒီကောင်လေးနယ် ရွတ်တီးရွတ်နောက်လုပ်မနေနဲ့၊ မေမေ့မိတ်ဆွေရဲ့ သမီးတွေပါကွယ်၊ သူတို့မိဘတွေက မေမေတို့ရဲ့မိတ်ဆွေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်စလုံး ဆုံးကုန်ပါပြီ ...”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာ၊ အကြီးမကတော့ ပြတ်ပါတယ်၊ သူက တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ဘူး၊ သားထက်လည်း ကြီးပါတယ်၊ အခုဟာက သူ့ညီမနဲ့ပေါ့။”

“ဟာ ... သား စိတ်မဝင်စားဘူး မေမေရာ။”

“မရဘူး သား၊ မင်း ဒီလို လက်လွတ်စပယ် မပြောနဲ့၊ လူကိုကြည့်ပြီးမှ ခိုင်ခိုင်လုံလုံငြင်း၊ မင်းကို ဘယ်သူမှ ရိုက်ပြီး မပေးစားဘူး ...”

အခုဟာက သူတို့က ထမင်းစားဖိတ်ထားတာတော့ သွားရမှာပဲ၊ မင်းလည်း အရှင်လတ်လတ်ကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဒီတော့ မင်းက ငါ့ကို ကားမောင်းပို့တဲ့ပုံစံနဲ့ သွားမယ်၊ ဘာမှ ငြင်းဖို့စိတ်မကူးနဲ့ ...”

မနက်ဖြန် ညနေခြောက်နာရီ အဆင်သင့်လုပ်ထား ဒါပဲ။”

www.burmeseclassic.com

“ကျွတ် ... မေမေကဗျာ”

“မေမေကဗျာ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီအရွယ်ထိ အဖြစ်မရှိတဲ့လူက
များ၊ အေး ... မင်းကြိုက်တဲ့လူ တွေ့ရင်လည်း ငါ့ကိုပြော
မင်းမှ ကြိုက်လို့ ဟိုကလည်း ပိုင်ရှင်မရှိလို့ကတော့
မရဘူးဆိုတာ မရှိစေရဘူး၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ မင်း ငါ
ပေးစားတာနဲ့ ယူရမယ်မှတ်”

မေမေက တစ်ချက်လွယ်အမိန့်ချပြီးတာနှင့် စကား
ပြန်တောင် စောင့်နားမထောင်တော့ဘဲ အနားမှ ထွက်သွားလေ
သည်။

သူသည် နေရာမှာပဲ ခေါင်းကိုယမ်းကာ စိတ်ပျက်
လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်နေခဲ့မိသည်။

သူ့အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ဓာတ်ပုံလေးကိုဖွင့်
ကြည့်လိုက်လျှင် အပြစ်ကင်းစွာ ရယ်ပြနေသော ငွေငန်းဖြူမလေးကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မေမေရေ ... သားချစ်တဲ့ ကောင်မလေးက သူပါ။
ဒါပေမဲ့ သူ့မှာက ပိုင်ရှင်ရှိနေတဲ့အဖြစ်ဆိုတော့ သားကို စာနာပါ
မေမေ။ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်လုပ်တတ်တဲ့ ဒီကောင်မလေးကို
မှ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သားကို
မေမေ ဘယ်လိုကူညီပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

သည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် အသက်တောင်မရှူနိုင်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ ဆိုင်မှာ ချော်လဲကျခဲ့သဖြင့် နာနေခဲ့သော တင်ပါးကို ပွတ်ကာ အံ့အားတကြီး နားထောင်ရသည်။

ကေဟာ နယုန်းမိုးကို ဖြတ်ခဲ့ရုံမျှမကဘဲ အော့ကစ် ပေးစားသော ယောက်ျားကို အမြန်ဆုံးယူပါ့မယ်ဟူသောကိစ္စကို ကျိုင်းပင်လျှင် လိုက်မမိချေ။

သေချာတာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာအကြီး အကျယ် တက်ခဲ့ကြပါမည်။

“ကျိုင်း သိပ်တော်တယ်၊ ကျိုင်းရဲ့ အရည်အချင်းကို အော့ကစ် တကယ်ပဲ လက်ဖျားခါတယ်ဟယ် ...

ကေလည်း မရိပ်မိအောင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျိုင်း ဘယ်လိုခွဲခဲ့လဲ”

“ဟင့်အင်း အော့ကစ်၊ ကျိုင်း အဲဒီလောက်ကြီးထိ မရည် ရွယ်ခဲ့ဘူး၊ ကျိုင်း အဲဒီလောက်မလုပ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့

ကော့ရဲ့ကိစ္စကို အောင်မြင်စွာဖြေရှင်းပေးနိုင်သူအဖြစ် ကျိုင်းကို အော့ကစ်က တဖွဖွနှင့် ချီးကျူးပြောဆိုခဲ့လျှင် ကျိုင်း သည် အဲဒီအပြော၌ မသာယာနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်လို အမြဲပဲခံစားနေခဲ့ရပါသည်။ တကယ်တော့ ကျိုင်း ဟာ အဲဒီလောက်ထိ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ သူ့အခန်းသို့ သွားခဲ့တာ မဟုတ်ချေ။

သို့သော် အဖြစ်အပျက်တို့က အကွက်ချစ်မိထားသလို ပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ အော့ကစ်ထံမှနေ၍ ကေ ပြောခဲ့သောစကားတွေကို ကြားခဲ့တုန်းကဆိုလျှင် ကျိုင်း

ကေတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြီးထိ ဖြစ်သွားရတာလဲ၊ သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်”

“အို ... ဘာမှ အံ့ဩစရာမရှိဘူး၊ သူတို့မှာ ဖူးစားမပါလို့၊ ရေစက်မရှိလို့ပေါ့၊ နယုန်မိုးက တိုရဲ့ကေနဲ့ မထိုက်တန်လို့ ပေါ့ ...

ကျိုင်းနော် အားလုံးအဆင်ပြေနေတာကို ဘာမှ လျှောက်မတွေးနဲ့တော့”

ကျိုင်းက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းခါယမ်းကာ လေးနက်စွာ စဉ်းစားရင်း တစ်လုံးချင်းပြောမိသည်။

“မဟုတ်ဘူး အော့ကစ်၊ ကျိုင်း စဉ်းစားနေတာက ကေနဲ့ နယုန်မိုး ကွဲသွားရတာဟာ ကျိုင်းတော်လို့ မဟုတ်ဘူး ...

သူတို့အချစ်က မခိုင်မြဲလို့။ မခိုင်မြဲဘူးဆိုတာက လည်း အားနည်းချက်တွေရှိနေတဲ့ ချစ်ခြင်းမို့လို့ ကေက သူ့ကိုယ်သူ အသက်ကြီးတယ်ဆိုတဲ့ အားငယ်စိတ်နဲ့

နယုန်မိုးကို အမြဲသံသယရှိနေတယ်၊ တရားလွန်သဝန်တို တယ် ...

ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း သူဟာ ကေ့လောက် ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုတဲ့အချက်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ သိမ်ငယ်တယ်၊ ကြာလာတော့ သဝန်တိုခံရ၊ ချုပ်ချယ်ခံရလွန်းတဲ့အခါမှာ စိတ်ပျက်လာတယ်၊ ကျိုင်းက ဒီနေရာမှာ ပါးပါးလေးဝင် ရရုံပဲရှိသေးတယ်၊ သူတို့က ပြဿနာရဲ့ဇာစ်မြစ်ကို အတူ မရှာဖွေဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြစ်ပုံချနေကြ တော့ သူတို့ မခိုင်မြဲကြတာပါ”

အော့ကစ်က ကျိုင်းရဲ့စကားတွေကို ငေးကာ စူးစိုက် စားထောင်၍နေသည်။

“စိတ်ချပါ အော့ကစ်၊ ကျိုင်းက ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် နောင်တမရပါဘူး။ ကေနဲ့ နယုန်မိုးက ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် လုံးဝ လက်မတွဲသင့်တဲ့ လူတွေပါ ...

ဒါဟာ သူတို့ ဆယ်နှစ်ကွာနေလို့လည်း မဟုတ်ဘူး
နယုန်မိုးက ကော့လောက် မချမ်းသာလို့လည်း မဟုတ်
ဘူး...

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
နားလည် မူမရှိကြလို့ပဲ ...

ကော့အတွက် အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်မယ့် လူကိုတော့
အော့ကစံပဲ တာဝန်ယူရှာပေးလိုက်ပါ”

ကျိုင်းရဲ့ စကားဆုံးတော့မှ အော့ကစံက ပြည့်ပြည့်
ဝဝကြီး ပြုံးကာ ကျိုင်းကို လက်နှစ်ဖက်အား ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်
ရင်း ...

“ဒါတော့ စိတ်ချ ကျိုင်း၊ မနက်ဖြန်မှာပဲ ကော့အတွက်
ပြောထားတဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ကျိုင်း
ဘွားဘွားကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ သားပဲ၊ ကော့ထက်တောင်
နည်းနည်းငယ်မယ်နဲ့ တူတယ် ...

အင်း ... ကျိုင်းလည်း မကြီးတောင် သိပ်မငယ်တော့
ဘူးလေ၊ ကျိုင်းကိုလည်း ကော့လို့ အဖြစ်မျိုး ကြိုမှာစိုးရိမ်
တယ် သမီးရယ် ...

ကော့ကိစ္စတွေ ဗျာများနေရတာနဲ့ပဲ ကျိုင်းဘက်ကို
အာရုံမလှည့်နိုင်ဘူး၊ ကျိုင်းရော ရည်းစားလေးဘာလေး
တောင် မတွေ့သေးဘူးလား”

ကျိုင်းသည် အော့ကစံရဲ့ အပြောကြောင့် နှလုံးသား
ထဲတွင် ဒိန်းခနဲဖြစ်ရသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ပြေး၍မြင်မိသည်။ နောက်
ဆုံးတွေ့ပြီးတည်းက သူနဲ့ ကျိုင်း ထပ်၍မတွေ့ဖြစ်တော့ချေ။

သူကလည်း ကျိုင်းထံကို ဖုန်းလေးတောင်မျှတောင်
မဆက်။ ကျိုင်းလဲ့ ဆက်ဖို့ရာမှာလည်း ကိုယ်က သူ့ကို ပုံစံ
တစ်မျိုးနဲ့ ဆက်ဆံထားခဲ့သူ ဖြစ်လေရာ ကိုယ်က ဖုန်းဆက်
သိုက်လို့ သူက တစ်မျိုးမြင်သွားမှာကိုလည်း ကျိုင်းက မလိုလား
ခါ။

www.burmeseclassic.com

သူကရော ...။ အင်းလေ သူကလည်း ရည်းစားရှိ
နေတဲ့ မိန်းကလေး၊ ရှိရုံတင်မက ရည်းစားကို ပြန်လိုက်လုနေရတဲ့
ခပ်ကဲကဲ ကောင်မလေးအဖြစ်ပဲ ကျိုင်းကို သဘောထားမှာဖြစ်
သည်။ ဒီထက်ပို၍ သူ့ဘက်မှာ ကျိုင်းအတွက် ကဏ္ဍမရှိနိုင်ချေ။

ကျိုင်းသည် သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ရင်ထဲမှသာ
ကျိတ်ပြီးချမိပါသည်။ ကျိုင်း ပြောသမျှကို သဘောတကျနှင့်
ရယ်မောခံစားပေးတတ်သော၊ ကျိုင်း ပျော်တတ်သလို လိုက်ပျော်
တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကျိုင်း တကယ်ပဲ တွေ့ချင်သေးသည်။
ကျိုင်း စင်ကာပူ ပြန်ရတော့မယ့်ရက်က သိပ်မလိုတော့ချေ။

“အာလဲ ကျိုင်းအတွက်လည်း အော့ကစ် ရှာပေးရမလား”

ဒီတစ်ခါတော့ အော့ကစ်ရဲ့အဖွဲ့မှာကိုး ကျိုင်းက
အလန့်တကြားပဲ ငြင်းဆိုမိလေသည်။

“အာ ... တော်ပါပြီ အော့ကစ်ရယ်၊ ကျိုင်း အေးဆေး
နေပါရစေ”

“အခုတော့ အေးဆေးနေပြီ၊ နောက် ဆယ်နှစ်လောက်မှ
ဝက်သက်ပေါက်မှာစိုးလို့ဟေ့ ...

တစ်ခါတည်းပြောထားမယ် ...

ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ယောက်ျားကိုတော့ မစဉ်းစားပါ
နဲ့ ကျိုင်းရယ် နော်”

ကျိုင်းရဲ့မျက်လုံးထဲတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဒုတိယအကြိမ်
ထွေးမြင်ပြန်သည်။

ဟင်း ... ကျိုင်း ဝင့်လည်တော့မယ်နဲ့ တူပါရဲ့။

“ဟဲ့ ... ကျိုင်း ပြောတာကြားလား”

“အင်း ... ကြားပါတယ် အော့ကစ်ရာ၊ ကျိုင်းက ကိုယ့်
ထက်ကြီးတဲ့လူကိုပဲ ကြိုက်တာပါ”

“အေး ... ဒီလိုမှပေါ့”

အော့ကစ်က သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် လက်မတစ်
ဖက်ထောင်ပြလျှင် ကျိုင်းသည် သူ့ခိုးသေလို့ မငိုဝံ့ရှာသော

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် ပြန်တွေးကာ မအိမလည်နဲ့ ပြီးနေရလေ
သည်။

ကျိုင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

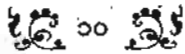
လက်ထဲကဖုန်းကို ရေထဲတစ်ညစိမ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ကို နဖူးကချွေး ခြေမထိကျအောင် သွားပြင်ခိုင်းရမလား။ ဒါမှ
မဟုတ် ဖုန်း လုံးဝပျက်သွားလို့ပါဆိုပြီး LIBRA ဆိုင်လေးမှာ
အသစ်တစ်လုံး သွားထပ်ဝယ်ရမလား။

ကျိုင်းသည် တွေးရင်းမှနေ၍ ကျိုင်း လေမရွန်တတ်
တာကို လျှောင်ပြောင်ရယ်မောတတ်သူ၊ အမြင်ကတ်ဖွယ်ကောင်း
သော စိန်နားကပ်ကြီးကို ဝတ်တတ်သူ အစ်ကိုကြီးချောချောကို
အရမ်းမဲ သတိရလာမိသည်။

တကယ်ဆို ပျင်းလို့ ဖုန်းလေးတစ်ချက် လှမ်းဆက်
လိုက်တာပါ ဆိုပြီး ဆက်တော့လည်း သူ့ကို တာပြောမှာ
လို့လဲ။

ကျိုင်းသည် မလုံသောအိုးလေးကို ရင်မှာပိုက်ကာ
တစ်ဖက်က ခေါ်ဆိုမည့်ဖုန်းကိုပဲ စင်ကာပူ မပြန်ခင်အချိန်အထိ
ဆာင့်မျှော်နေတော့မည်။ အဲဒီအချိန်ထိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဖုန်းမဆက်ခဲ့
င်တော့ ကျိုင်းက နှုတ်ဆက်တဲ့အနေဖြင့် လှမ်းဆက်လိုက်ပါမည်။

“ရှေ့မှာ ချိုးပြီးရင် ရောက်မယ့်ခြံပဲ သား၊ ဖုန်းတော့ ငြိမ်ဆက်ပြီးသားပါ။ ဟွန်းတီးလိုက်ရဲ့ပဲ”

မေမေ ညွှန်ပြနေသော လမ်းအတိုင်း သော်မင်းက ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွှေရောင်တံခါးကြီးက ဟီးထဲအောင်ပဲ ကြိုဆို၍နေသည်။ မေမေက အိမ်ထဲမှ မမြင်ရသေးဘဲ ခြံဝင်းတံခါးကို မြင်တာနဲ့တင် ...

“သူကတော့ အလိမ္မာအိမ်ပါမယ့် ချွေးမမျိုးတော့ မဟုတ်ဘဲ သော်မင်းရေ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ရှင်ဘုရင်တင်မြှောက်မ...

မိန်းမမျိုးတွေပဲ။ သူတို့အိမ်မှာက ယောက်ျားသားရယ်လို့ တစ်ယောက်တလေတောင် ရှိတာမဟုတ်ဘူး ...

ဒီတော့ သူနဲ့ရရင်ဖြင့် မင်းကို မေမေက ဒီအိမ်ကို ထည့်ပေးလိုက်ရမှာပဲ။ မင်း ကြိုက်ရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး လေ”

သူ့အမေက အညာသူကြီးဖြစ်လေရာ စကားပြော

လျှင် ပွင့်ပွင့်နှင့် ဗွင်းဗွင်းကြီးပြောတတ်သူဖြစ်လေသည်။ ဒီလိုဗွင်းဗွင်းသမားတွေဟာ ဘယ်သူနဲ့ ကိုက်မလဲ။ သူဟာ ဒီအချိန်ထိ တောင် သူမကို သတိရနေခဲ့တုန်းပင်ဖြစ်သည်။

ဟွန်းတစ်ချက်တီးလိုက်သဖြင့် ခြံဝင်းတံခါးက လျှော

ခနဲ ပွင့်သွားလျှင် သူက ကားကို ခြံထဲသို့ အသာမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ခြံရဲ့အလယ်မှာ ကားလမ်းဖောက်ထားလျက် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာက မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းတွေကို သေချာမွှေးမြှူထားကာ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေကိုလည်း နည်းနည်းနဲ့ကျဲကျဲ ခပ်ရှင်းရှင်းပင် သုပစိုပြည်ရုံ စိုက်ပျိုးထားလေသည်။

မကြီးလွန်း မသေးလွန်းသော ခပ်ရှင်းရှင်းပုံစံ နှစ်ထပ်တိုက်ရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ တူသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ပြီးခွင်သော မျက်နှာထားကြီး ဆီးကြိုလိုနေခဲ့သည်။ မေမေရဲ့ ကြိုတင်ပြောကြားထားချက်အတိုင်း ဆံပင်အတိုနှင့် စူးရှထက်မြက်လွန်းသော မျက်လုံးများပိုင်ရှင်အဖြစ် အကြီးမတ်။ သူ့အတွက် ရည်ရွယ်ထားသူ မဟုတ်။ သူ့အတွက် ရည်ရွယ်ထားသူက ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ မိန်းမဆန်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု သူက သိထားရသည်။

“ရောက်လာကြပြီနော်၊ မျှော်နေတာ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ကြွပါ အန်တီဌေး၊ မောင်လေးရော ကြွပါ ... ကြွပါ ... သူနှင့် မေမေက ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တာ တစ်ပြိုင်နက် ဆံပင်တိုနှင့် အမျိုးသမီးက လှိုက်လှဲဖော်နေတာ နှုတ်ဆက်သည်။ မျက်နှာမှာ လှိုက်လှဲသော အပြုံးတစ်ခုကို ဆင်ထားသော်လည်း ဒီအမျိုးသမီးဟာ မာန်တစ်မျိုးနှင့် ထည်ထည်ဝါဝါရှိသူ ဆိုတာကို သတိပြုမိရသည်။

နားရွက်အောက်နားမှာ အဖျားလေးတွေ လန်နေသော ခေတ်မီမိဆံပင်ပုံစံနှင့် အမျိုးသမီးသည် အိမ်နေရင်းလည်း မဟုတ်၊ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြင်ဆင်ထားခြင်းလည်း မဟုတ်သော ခတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးနှင့် တင့်တယ်လှိုက်ဖက်စွာ ရှိနေသည်။

“ထိုင်ပါ အန်တီဌေး၊ ထိုင်ပါ”

သူနှင့် မေမေက ဧည့်ခန်းရဲ့ ဆိုဖာများတွင် ဝင်ထိုင်ကြလျှင် သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ အဲဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်က ဝင်ထိုင်သည်။ သူတို့သားအမိဟာ ဘာအတွက်ကြောင့် ရောက်လာတာကို သူက သိသူပီပီ မျက်နှာပူနေရသော်လည်း အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲဖြစ်သည်။ မေမေသည် သူ့ဘက်ကို အသာအယာလှည့်ကြည့်

“သား ဒါက ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပေါ့၊ သူက အစ်မကြီး ဖြူသစ်ခွတဲ့ Royal Orchid အထည်ချုပ်စက်ရုံလုပ်တဲ့ သူပေါ့ ...

ဒါကတော့ ကျော်နှင်းဆီတဲ့၊ အလှကုန်ကုမ္ပဏီလေး
နေတဲ့သူ၊ ကံ ... သမီးတို့ရေ ဒါက အန်တီသား သော်လည်း
စိမ်းပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူက နှစ်ယောက်စလုံးကို ဝေဝဲပြုံးပြလိုက်ရင်း
ကျော်နှင်းဆီဆိုသော တစ်ယောက်ကိုတော့ အသေအချာကြည့်ကာ
ပြုံးပြမိသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ အံ့သြသွားတာက သူမဟာ
မြင်ခဲ့ဖူးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာပင်။ ပထမ
တော့ သူဟာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားဆိုပြီး ဇဝေဇဝါပင်။ သို့သော်
သူ ထင်တာ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်ပါ။ ဒီအမျိုးသမီးနှင့်သူ ရောနှော
နတ်ဆိုင်ထဲမှာ စကားပြောခဲ့ဖူးသည်။ (သူမကတော့ လုံးဝမှတ်မိ
မပေါ်ပါ)

နောက် သူဟာ သူမကို JOJOBAကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ
အမြဲတစေ လှမ်းလှမ်းတွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ပထမပိုင်းမှာတော့
အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ဖြစ်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ သဘောကျရသော

ကောင်မလေးနှင့် ပတ်သက်သူအဖြစ် မှတ်မှတ်ထင်ထင် သတိထား
မိလာခဲ့ရသည်။ ဟုတ်ကိုဟုတ်ပါတယ်။ ဒါ ကျိုင်းက ခွဲပစ်လိုက်
တဲ့ နယုန်မိုးရဲ့ ချစ်သူအမျိုးသမီးပါ။

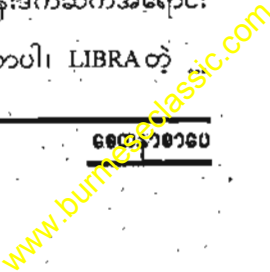
သူက တိုက်ဆိုင်လွန်းသော ကံကြမ္မာကို ဖျားချင်
စိတ်ပေါက်သွားရသည်။ ဒါဆိုရင် နယုန်မိုးနဲ့ ဒီအမျိုးသမီးဟာ
လုံးဝကွဲသွားကြတာ သေချာခဲ့ပြီပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မေးစရာ
တောင်မလိုတော့ချေ။ တစ်လက်စတည်းမှာပဲ ဆက်၍ သဘော
ပေါက်ရသည်မှာ ကျိုင်းနှင့် နယုန်မိုးလည်း ပြန်အဆင်ပြေသွားခဲ့
လောက်ပြီဖြစ်သည်။

သူ ဖုန်းမဆက်တာပဲ မှန်သည်ထင်ပါရဲ့။

“သော်မင်းစိမ်းက အဖေကုမ္ပဏီမှာပဲ လုပ်တာလား”

ဒီမေးခွန်းကို အစ်မဖြစ်သူ ဖြူသစ်ခွက မေးတာဖြစ်
သည်။ သူက ပြုံးရင်း ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ကာ ...

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဟန်းဒက်ဆက်အရောင်း
ဆိုင်နဲ့ ဆားဗစ်ဆင်တာ ဖွင့်ထားတာပါ။ LIBRA တဲ့

ဖုန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ။”

သူက အိတ်ထဲမှ ဆိုင်လိပ်စာကတ်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဖြူသစ်ခွက လှမ်းအယူ ကျော်နင်းဆီက ပြီးပြီး သူ့အစ်မကို လှမ်းအကြည့် အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့သို့ နောက်ထပ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသံ ကြားရကာ ကားတံခါး ပိတ်သံ၊ ကားပေါ်မှဆင်းလာသံတို့ကို ကြားနေရလျှင် စူးစမ်းနေဟန် တူသော သူ့အမေကို ဖြူသစ်ခွက အပြုံးလေးတစ်ခုဖြင့် ...

“တူမလေး ပြန်လာတာပါ။ တညွန်မတို့ အစ်မအကြီးရဲ့ သမီးလေးပေါ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကျွန်မတို့လက်ထဲ မှာပဲ ကြီးလာခဲ့ရတဲ့သူပါ ...

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသွားတော့ သူ့ဘဝ တိုးတက် ရေးအတွက် သူ့အဖေရှိတဲ့ စင်ကာပူကိုပဲ ပို့ထားရတာပေါ့။”

မေမေက သိဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်

ကာ ...

“သင့်သမီးလေးပေါ့၊ အေးပေါ့ သူ ငယ်ငယ်တည်းက သင်္ဇင်က ဆုံးသွားတော့ ဖြူသစ်ခွတို့ပဲ စောင့်ရှောက်လာရမှာ ပေါ့ ...

ဘယ်အရွယ်တောင် ရောက်သွားပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်သုံး ရှိပါပြီ”

ဖြူသစ်ခွက ပြန်အဖြေမှာပဲ အဲဒီတူမဖြစ်သူဟာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာတာကို သူက အာရုံဖြင့် ခံစားသိရ သော်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တာမို့ တကူးတက လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါ။ မေမေကတော့ လှည့်ကြည့်တာမို့ အဲဒီတူမ ဆိုတာဟာ အာသွက်လျှာသွက်နှင့် ချက်ချင်းပဲ နှုတ်ဆက်ရှာသည်။

“ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတာကိုး၊ မင်္ဂလာပါ အန်တီ”

“အေး ... အေး ... မင်္ဂလာပါကွယ်။ သမီးလေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်တုံး”

“ကျိုင်းစင်မြဝါပါရှင်”

“ဪ ... နာမည်လေးကလည်း အဆန်းသွားလေးကိုး”

www.burmeseclassic.com

နာမည်ကို ပြန်ဖြေသံအဆုံး သူ့အမေရဲ့ မှတ်ချက် ချသံအပြီးတွင် သူက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ အဲဒီတစ်ယောက် ကို ချက်ချင်းပဲ မော့ကြည့်ဖြစ်လေသည်။ နာမည်တူတာမဟုတ်ဘဲ သူ့မက သူ သိထားခဲ့သော ဗလွတ်ရွတ်နောက် ကောင်မလေး ကျိုင်းစင်မြဝါ အဟုတ်ကိုပဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူ့မကလည်း သူ့ကို အမြင်တွင် ချက်ချင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူသည် ပထစပိုင်းမှာတော့ ကျော်နင်းဆီဟာ သူမရဲ့အဒေါ် လာဖြစ်နေခြင်းကို ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသော်လည်း နောက်ပိုင်းကျတော့ အခြေအနေကို ချက်ချင်း သဘောပေါက် နားလည်သွားသည်။ ဒီကောင်မလေး သူ့ကို အရူးလုပ်ထားတာပါလား။

သူက ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးလျက် သူနဲ့ သူမတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာသိသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သူမပုံစံက လည်ချောင်းမှာ တစ်ခုခုနင်နေသလို ဘာစကားမှ ထွက်မလာနိုင်တော့ပေ။

“ကျိုင်း လာထိုင်လေ”

သူမ အဒေါ်က လှမ်းခေါ်လျှင် သူမက ယောင်နုနု ပုံစံဖြင့် ...

“အဲ ... ဟို ... ရပါတယ်၊ ကျိုင်း အဝတ်အစားသွားလဲ လိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး ... ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်သွား၊ မြန်မြန်ပြန်ဆင်း ခဲ့နော်၊ ညစာအတူစားကြရအောင်”

သူမက ခေါင်းကို သွက်သွက်ညိတ်ကာ မပြေးရုံ တမယ် ခြေလှမ်းများနှင့် ထွက်သွားလျှင် သူမအဒေါ်က သူ့အမေ ကို လှည့်ကာပြုံးပြရင်း ...

“သူကနောက်တစ်ပတ်နေရင် စင်ကာပူပြန်တော့မှာမို့ အလုပ် ရှုပ်နေတာလေ၊ သူကတော့ ဟိုနဲ့ဒီ ကူးချည်သန်းချည်ပေါ့”

“ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေကတော့ တိုးတက်ခေတ်မီကြပါ တယ်ကွယ်။ ဖြူသစ်ခွဲရဲ့တူမလေး ကြည့်ရတာ သွက်သွက် လက်လက်နဲ့ ချစ်စရာလေးပဲ ...”

www.burmeseclassic.com

မိတဆိုးလေး ဆိုတော့လည်း ဖြူသစ်ခွတို့မှာ အစေ့အရာရာ လိုက်ပူနေရတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အန်တီဌေးရယ်၊ ကျွန်မလည်း ဒီညီမနဲ့ ဒီတူမအတွက်ပဲ ပူနေရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မြန်မြန်ရင်အေးနေချင်ပါပြီ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အဲဒီတဟင်းဟင်းရယ်သံကြီးဟာ သူ့ကို တကယ်ပဲ ကျောချမ်းသွားစေလေသည်။ အခုချိန်မှာတော့ သူဟာ ကျော်နင်းဆီထက် သူမကသာ သူ့ခေါင်းထဲမှာ တရစ်ဝဲဝဲ နေရာယူနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဟင့်အင်း ... လုံးဝမဟုတ်သေးဘူး၊ ကျော်နင်းဆီက သူ့ခေါင်းထဲမှာကို မရှိတော့တာ။

အခုချိန်တွင် သူ့ အလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်တစ်ခုမှာ ထမင်းလက်ဆုံစားကြဖို့ထက် ကျိုင်းရဲ့လက်ကို ဆွဲခေါ်ကာ မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားခဲ့တာလဲဟု မေးပစ်ချင်စိတ်တွေပဲ တဖွားဖွားရှိနေတာဖြစ်လေသည်။ သူမနဲ့ ကျော်နင်းဆီက တူဝရီးတွေဆိုလျှင် သူမက နယုန်မိုးနဲ့ ကျော်နင်းဆီကို ဘာကြောင့် ခွဲရတာလဲ။

ဆေချာတာကတော့ နယုန်မိုးနဲ့ သူမဟာ ရှည်းစားတွေ လုံးဝမဟုတ်နိုင်တော့ချေ။

ဒီလိုတွေးမိလိုက်တော့ သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ငြိမ်နုတ်နုတ်ဖြစ်သွားရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို လှည့်စားထားခဲ့သော ဒီကောင်မလေးကိုတော့ သူက သိပ်အစာမကြေပါ။

ဒါကြောင့် ထမင်းစားပွဲခိုင်းမှာ အံတူဆုံကြတော့ သိချင်ဟန်ဆောင်နေသော သူမကို သူကပဲ စတင်စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

အားလုံး ထမင်းတွေ ကိုယ်စီစားနေကြရင်း စကားစကားပြတ်သွားကြသည့်အချိန်တွင် သူက ...

“ကျိုင်းရော ဖုန်းသုံးရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘာတွေ ဓွေထပ်ဖောက်သေးလဲ”

သူက မပ်တည်တည်နှင့် မှင်သေသေပဲ မေးလိုက်လျှင် အားလုံးက ရုတ်တရက် ကြောင်ကာသွားကြသည့် ထမင်းစားပွဲခိုင်းမှာ ထိုင်ပုံအရ သူ့နှင့် သူမက မျက်နှာချင်းဆိုင်ကျလေရာ

www.burmeseclassic.com

သူက သူမကိုပဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ မေးသည်မို့ တခြား မှားစရာလည်း အကြောင်းမရှိချေ။

သူ တစ်ခုခုပြောမှာကို အလွန်အမင်း စိုးရိမ်နေပုံ ရသော သူမဟာ ရုတ်တရက်မေးလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် ထမင်းနှင့်သွားကာ ချက်ချင်း မဖြေနိုင်သေးချေ။ သူ့ကို နားမလည် သလိုကြည့်လာကြသည့် မျက်လုံးသုံးစုံကိုသာ သူက အသာအယာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က အရင်တည်းက သိကြပါတယ်”

“ဟေ ...”

“ဪ ...”

ဟေဆိုသော အသံက သူ့အမေထံက ထွက်လာတာ ဖြစ်ပြီး “ဪ” ဆိုသောအသံကတော့ မဖြူသစ်ခွထံမှ ထွက်ပေါ် လာတာဖြစ်သည်။ ကျော်နှင့်ဆီကတော့ ဘာသံမှ ထွက်ပေါ်မလာ ပေမယ့် အံ့ဩနေဟန်တူသော မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်လို နေသည်။

ဒါကို ဖြူသစ်ခွက ပွဲထိန်းလိုက်သည့်သဘောဖြင့် ... “သော်မင်းစိမ်းက ကျိုင်းရဲ့အကြောင်းကို သိပ်မသိသေးဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ကျိုင်းက အရမ်းနောက်တတ်တာ၊ မှင်သေသေနဲ့ ပေါ့၊ တစ်နေရာမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နောက်တစ်နေရာမှာတွေ့ရင် လုံးဝ မမြင်ဖူး မသိဖူးတဲ့ စတိုင်လ်မျိုး သူ အရမ်းလုပ်တတ်တယ် ...

တစ်ခါတလေ အပြင်မှာ အဒေါ်တွေနဲ့ ဆုံရင်တောင် ခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့ မသိသလိုနေတတ်တာ၊ တစ်ခါတလေ ကျပြန်ရင်လည်း အန်တီ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ သမီး ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်နော်ဆိုပြီး သူက ဖုန်းပြောရင်း ကိုယ့်ဘေးကနေ ကျော်တက်သွားပြန်ရော ...

သူက အရမ်းကို နောက်တတ်တဲ့ Jolly type ပေါ့။ အခုလည်း သော်မင်းစိမ်းကို သူ ကျပ်လိုက်တာပါ ... ဟင်း ဟင်း”

သူက ဖြူသစ်ခွရဲ့စကားကို ခေါင်းညိတ်ရယ်
ပြလိုက်ရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲကတော့ဖြင့် သူမ နောက်နေ
ဟု မထင်ပါ။ သူမ သူ့ကို တကယ်ကိုပဲ မသိချင်ဟန်
တယ်လို့ပဲ တင်ပါသည်။ သူက ဟန်မပျက်ဘဲ ရယ်မောကာ
ဘက်ကိုပဲ ဦးတည်၍ ...

“ဒါဆို ကျိုင်းက ကိုယ့်ကို အန်တီ ပြောသလိုပဲ ကျင့်
ပေါ့လေ ဟုတ်လား။”

ထမင်းနင်နေဟန်တူသော သူမက ရေသောက်
ရင်ဘတ်ကိုထုကာ ခေါင်းကို ကမန်းကတန်းညိတ်ပြသည်။ ဒီအ
ကို စောင့်နေသော သူက ...

“ဪ... ဒါဆို ကိုယ်ကလည်း ပြန်ကျပ်ရဦးမှာပေါ့။”

သူ့စကားတောင် မဆုံသေး။ သူမရဲ့မျက်လုံး
က ထမင်းစားပွဲပေါ်က ပုစွန်နှင့်အပြိုင် ပြူးထွက်လာကာ ကြည့်
ပေါက်ထွက်တော့မှာမို့ သူက နှစ်ယောက်တည်းသာသိ

မျက်ဝန်းအထာဖြင့် မျက်လုံးလေးကို အသာမှေးကျဉ်းကာ ခေါင်းကို
မသိမသာယမ်းပြလိုက်သည်။ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ဦးဆိုသော သဘော။

ဒီတော့မှ သူမရဲ့မျက်လုံးဟာ နော်မယ်လ်ဆိုစ်ကို
ပြန်ရောက်သွားကာ တည်ငြိမ်သွားသည်။ အခါများစွာက သာလိ
ကာမလေးလို နှုတ်သွက်ခဲ့သော နှုတ်ခမ်းများသည် ထမင်းတွေကို
ချည်း ပိတ်စားနေကာ အခုတော့လည်း သူမဟုတ်ခဲ့သလို
နှုတ်ပိတ်၍နေလေသည်။

အဲဒီနေ့က ထမင်းစားပွဲတွင် သူက တော်တော်ကြီး
ထမင်းစားဝင်ခဲ့သည်။ တော်တော်ကြီးလည်း နှုတ်သွက်ခဲ့ပါသည်။
မဖြူသစ်ခွကို မကြီးသစ်ခွဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျော်နှင့်ဆီကို
သူတို့ခေါ်သလို မကေဟူ၍လည်းကောင်း ရင်းရင်းနီးနီးခေါ်ဝေါ်
ပစ်လျက် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပစ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို ဒီလောက်ကြီး
သွက်မယ်မထင်သော မေမေပင်လျှင် တအံ့တဩနှင့် ကြည့်နေရ
လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထမင်းစားသောက်ပြီး စကားစမြည်ပြောဆိုပြီး ခြံပြန်ခါနီးအချိန်တွင် သူက လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်သော အားလုံးကို အပြုံးနှင့်သာ နှုတ်ဆက်သော်လည်း သူမအလှည့်မှာတော့ ...

“သွားမယ်နော် သမီး” ဟု ဆိုလျှင် သူမက အထာပေါက်သလို မျက်လုံးကြီးတွေဖြင့် ငေးကြည့်ကာ မချင့်မရဲဖြစ်နေပုံရလေသည်။ သူက အဲဒီမျက်နှာကို အိမ်အပြန်လက်ဆောင်အဖြစ် သယ်ပိုးသိမ်းဆည်းကာ ရွှင်လန်းစိတ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ သွားစကနဲ့မတူ အပြန်လမ်းမှာ တပြုံးပြုံးဖြစ်လာသော သားဖြစ်သူကို မေမေက ရိပ်မိဟန်ဖြင့် ...

“ဘယ်လိုလဲ သား၊ သွားခါစကနဲ့မတူဘဲ ပုံစံက တစ်မျိုး ပြောင်းလာနေပါလား၊ မေမေ ပျော်ရတော့မှာလား”

“သား ပျော်နေရင် မေမေလည်း ပျော်ရမှာပေါ့”

“သား ကျော်နင်းမိကို သဘောကျတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

တစ်သက်လုံး သူ့မျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာခဲ့သော မွေးသမိခင်ကို သိလှချည်လားဟု သူက ပြန်မမေးတော့ပါ။

ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသည့် အပြုံးတစ်ခုဖြင့်သာ လှည့်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကလေးမလေးဆိုရင်လည်း မဆိုးရှာပါဘူး”

“မေမေ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ထားလိုက်တော့နော်”

“ဘယ်လို မင်းဟာက ငါ ပြောတုန်းကတော့ မရှိဘူးဆို၊ အခုတော့လည်း စီစဉ်ထားတော့တဲ့။ ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းတွေလဲ၊ ငါ နားလည်အောင်လည်း ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“သားတောင် နားလည်သွားတာ တစ်နာရီလောက်ပဲရှိသေးတာ၊ အေးဆေးပါ မေမေရာ ...

မေမေ ကျိုင်းကို သဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

“အေးဟဲ့၊ ကလန်ကလား ထွားတားတားနဲ့ ချစ်စရာတော့ ကောင်းသား၊ အနောက်အရွတ်ကလည်း သန်သတဲ့၊ ခုခေတ်

အိညှက်ညှက်ကောင်မလေးတွေကို မကြိုက်တတ်တဲ့ ငါ့အဖို့
တော့ ရခဲရင်ကောင်းသားပေါ့ဟယ်”

မေမေရဲ့ စကားအဆုံးတွင် သူက ချစ်စနိုးဖြင့်
မျက်စိတစ်ချက်မှိတ်ပြလိုက်ကာ လက်မတစ်ချက် ထောင်ပြလိုက်
သည်။ ကာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ်ကိုပဲ
ပျော်နေခဲ့သည်။ ဒီလိုမျိုး ရင်ထဲမှာ အပျော်မြစ်တစ်စင်း စီဆင်း
လှည့်ပတ်နေတာကို မခံစားရတာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကို
ဖြစ်သော သူ့ဘဝတွင် ဒီအပျော်လေးက မှတ်မှတ်ရရ နေ
တစ်နေ့ဖြစ်ဦးတော့မည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုလှည့်စားထားခဲ့သော ကောင်မလေးကို
သူကလည်း နည်းနည်းလောက်တော့ မုလိကျပ်ပေးချင်ပါသေးသည်။

ပျို့ဝေ ပျို့

ကျိုင်းသည် သန်ဘက်ခါရောက်လျှင် စင်ကာပူ
ဘာမှာမို့ ဒီနေ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲသို့လာကာ မြန်မာယဉ်ကျေး
ည်းလေးတွေ လာဝယ်တာဖြစ်သည်။ ရွှေချည်ထိုးပန်းချီကား၊
ပွဲကံစိမ်းပုတီး စတာလေးတွေကို ဟိုက မိတ်ဆွေများအတွက်
ဆောင်ပေးဖို့ရည်ရွယ်ကာ စိတ်ကြိုက်ဝတ်ပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်
ထဲသို့ရောက်လျှင် စားနေကြဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြာဆံချက်
ချောက်သီးသုပ်စပ်စပ်ကို မျက်လုံးထဲမြင်ယောင်ကာ ပါးစပ်
ပြင်ပြင် စားချင်လာသဖြင့် စားသောက်တန်းရှိရာနောက်သို့
ကပ်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အထုပ်အပိုးတွေကို လက်နှစ်ဖက်အပြည့်ဆွဲ
ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် လမ်းလျှောက်တတ်သော ကျိုင်းရဲ့အ
သို့ လူရိပ်တစ်ခု တိုးကပ်လာကာ ...

“သမီး ဦးကို တစ်ဝက်ပေးလေ၊ ကုကိုင်ပေးမယ်”

ကျိုင်းသည် ဒီအသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်
လိုက်လျှင် အောင်နိုင်သူအပြုံးကြီးနှင့် မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးပြုံး
မှန်းချင်စဖွယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဘာသမီးလဲ ... ဘာသမီးလဲ”

ကျိုင်းရဲ့ စွာစွာလန်ရန်တွေ့သံကို သူက ဟံဏ်
ရယ်ကာ ...

“သမီးအရွယ်မို့ သမီးခေါ်တာပေါ့၊ ဘာလဲ မကျေနပ်
လား”

“မခေါ်နဲ့ ဘာမှ သမီးအရွယ်မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ရဲ့ တွဲ
ခုနှစ်နှစ်ပဲကွာတာ”

“ဒါပေမဲ့ ငါက ကြီးတယ်လေ၊ ကိုယ်က မင်းရဲ့ဦးလေးဖြစ်
မယ့်သူဆိုတော့ သမီးလိုပဲ ခေါ်ရမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်နော်
တူမလေး”

ကျိုင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို မျက်စောင်းကြီးတစ်ခု
ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ထိုးလိုက်ပြီးနောက် ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်း၍လာ
သည်။ မသိဘူး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့မှန်းတော့မသိဘူး။ ဒီပြောင်
ချော်ချော် ဘိုးတော်ကို ကျိုင်းရဲ့ဦးလေးတော်ရမယ်လို့ သိရတဲ့
အခါမှာ ကျိုင်း မပျော်နိုင်တာဟာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ဟင့်အင်း
ဒီအချိန်ရောက်မှတော့ ကျိုင်း ဒါတွေ မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။

“ပေးလေ ကုသယ်ပေးမယ်”

သူက ပြောလည်းပြော၊ ကျိုင်းရဲ့လက်တစ်ဖက်က
အထုပ်တွေကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကျိုင်း ဦးတည်နေသော လမ်း
ကြောင်းကို ကြည့်ကာ ...

“မုန့်သွားစားမလို့လား၊ လိုက်စားမယ့်နော်၊ သယ်ပေးခ
အနေနဲ့ မုန့်တော့ ကျွေးမယ်မဟုတ်လား တူမလေး”

www.burmeseclassic.com

ကျိုင်းက ငြိမ်နေလျှင် ကိုယ်ပဲ ညံ့ရာကျတော့မှာ ဖြစ်သဖြင့် မာန်တင်းလိုက်ကာ ...

“တူမလေး တူမလေးနဲ့ တော်တော်ခံတွင်းတွေ့နေတယ် ပေါ့လေ၊ ဒါများ အစကတော့ စိတ်မဝင်စားဘူးလေ ဘာလေးနဲ့၊ ခုတော့ သူများအဒေါ်ကို အရူးတပိုင်း ဖြစ်နေရပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့၊ တူမလေးက ဦးအတွက် ရအောင်ဖန်တီးပေးထား ရတာကို ဒါကို လက်လွှတ်ခံရင် ကိုယ်ညံ့ရာကျသွားမှာ ပေါ့ ...

တကယ်တမ်းကျတော့ နယုန်မိုးက သနားစရာ အကောင်းဆုံးလူပါလား”

ကျိုင်းက လိုက်ရစ်နေသော လူကြီးကို မျက်စောင်း ထိုးကာ ကြာဆံဟင်းနှင့် အသုပ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ထိုင်ချ လိုက်သည်။ သူကလည်း ကျိုင်းရဲ့နံဘေးမှာပဲ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကြာဆံချက်တစ်ပွဲနဲ့ ရှောက်သီးသုပ်တစ်ပွဲ အန်တီ၊ ကြာဆံချက်ထဲကို ငုံးဥနဲ့ငါးဖယ် ထည့်ပေးပါ”

“ဟေ့ ... ကိုယ့်အတွက်ရော မှာပေးလေ၊ ဒီတူမလေးက လည်း”

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်စားချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာမှာပေါ့၊ ကျွန်မက ရှင် ကြိုက်တာကို ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

“ကြည့်စမ်း စွာနေလိုက်တာ၊ ကော့ကို ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ တိုင်ပြောဦးမယ်”

ကျိုင်းသည် သူ့ကို အံ့ကြိတ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးကာ အက်သို့ အသာလှည့်လိုက်ရသည်။ ကံဇာတ်ဆရာဟာ ကျိုင်း ကျီစယ်မယ့်ကျီစယ်တော့လည်း ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့တော့ ကျီစယ် ကောင်းပါချေ။ ကျိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဒီလိုပတ်သက်မှုမျိုးနဲ့ တွေ့ မပတ်သက်ချင်ပါ။ သူဟာ ကျိုင်းအတွက် ကျိုင်းတစ် ခက်တည်းနဲ့သာ သက်ဆိုင်သော လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင် သည်။

“အန်တီ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူ့လိုပဲ ပြင်ပေးပါ”

သူက ကျိုင်းမှာသည့်အတိုင်း လိုက်မှာကာ ကျိုင်း
လိုပဲ စားသည်။ စားရင်းမှနေ၍ ပါးစပ်ကလည်း အငြိမ်မနေ
ချေ။

“တူမလေးက အဒေါ်ကိုတော့ တော်တော်ချစ်ရှာတယ်နော်
အဒေါ်နဲ့ မသင့်တော်ဘူးလို့ထင်ရတဲ့လူကို ဖယ်ရှားပေးပြီး
သင့်တော်ရာကိုတော့ ရှာဖွေစီစဉ်ပေးတတ်တယ် ...

ဒီလိုတူမလေးမျိုးနဲ့ အမျိုးတော်ရမှာ တကယ်
ဝမ်းသာစရာကောင်းတာပါပဲလား”

“ရှင် ကယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ လူကို ရန်လား
မနေနဲ့နော်”

“ဟာ ... ရန်မစပါဘူး၊ တကယ်စိတ်ရင်းနဲ့ ချိုးကျူးနေတာ
ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့မေးချင်တယ်၊ စိတ်မဆိုးဘူး မဟာ
လားဟင်”

ကျိုင်းက သူ့ကို ရှုတည်တည်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်
လျှင် သူက အဟဲဟဲသာ ရယ်ပြသည်။ ကျိုင်းသည် အနီးကပ်
မြင်နေရသော မျက်နှာတစ်ခုကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲ၌ ဆွေးလျှာသွား
လေသည်။

ကျိုင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုခံစားချက်မျိုးတွေ ဖြစ်နေ
သလဲဆိုတာ ကျိုင်းကိုယ်ကျိုင်း မစစ်ဆေးနိုင် ... အတိတ်တွေကို

“မင်း နယုန်မိုး ... ကျိုင်းက နောက်တစ်ခါ
ဝင်လည်မှာ ... အတော်ကြီးထိန်းသိမ်းထားရသည်။
လည်း မဆုံချင်တော့ချေ။

သူ့
က ကားနားအထိ လိုက်ပါလာကာ ...
အောက်သီးသုပ် ... တို့ ဝယ်လိဒင်မှာ ပန်းကြွပေးမလား”

ကို သူ ဘာသလဲ အရူးထနေတာလဲ”
ကြိုသိနေလို့လား။ ကို သာအရူးထလို့လဲ၊ တကယ်မေးနေတာပါ။
ရင်ထဲကစားချက်ဖြင့် ခင်မင်ပြီးသားဆိုတော့ ကိုယ်က မင်းကို
မျက်ရည်စတို့ ရစ်ဝံ့ပါ။ ကေနဲ့မဆိုဘူး၊ ကူညီမှာလား ပြော”

“ရှင်က ဘာသဘောလဲ၊ ဘာလုပ်မလို့ ဒါတွေလာရတာလဲ၊ ကျွန်မဘာသာ ဝင့်လည်လည် မလည်လည် ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“အတိအကျကြီးမဆိုင်ပေမယ့် ဆိုင်တော့ဆိုင်တယ်ထင်ပဲ၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကော့နဲ့ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူထားကြတယ်မဟုတ်လား”

ကျိုင်းသည် ပြောထွက်ရက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမမှတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာပါသည်။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင်က ကျွန်မ လုပ်ခဲ့တာတွေကို ကျေကို ဖွင့်ချမယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းက စေတနာနဲ့ လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ်က ဒါကို အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမပြု မိမိမူဆိုတော့ မင်း သူတို့ကို ခွဲခဲ့တာက ...”

“ကျွန်မ မခွဲဘူး”

ကျိုင်းရဲ့ သွားကြားထဲကထွက်လာသော အေးစက်စက် လေသံကို သူက မျက်ခုံးပင့်ကာ အံ့အားတသင့်ကြည့်လာသည်။

“ကျွန်မ ခွဲလောက်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ပုပ်စပ်စွဲစိတ်မျိုးနဲ့လည်း ခွဲခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပဲခွဲခဲ့ သူတို့မှာသာ ခိုင်မာတဲ့ချစ်ခြင်းတစ်ခု ရှိရင် ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ကွဲစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်တည်နေတဲ့ လူတွေပဲ၊ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလို့ရတယ် ...

ကျွန်မ လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်လေးတွေက မွှားမွှားလေးတွေ၊ သူတို့ ချစ်ခြင်းကို စမ်းသပ်တဲ့အဆင့်လောက်ပဲရှိတယ်။ ဒီလောက်မှ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ နားမလည်နိုင်ကြတဲ့သူတွေဆိုရင် ဒီလူနှစ်ယောက် ရှေ့ဆက်လက်တွဲဖို့ ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ...

လက်တွဲလည်း အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ အစတည်းက မခိုင်မြဲတဲ့ချစ်ခြင်းက အိမ်ထောင်ပြုပြီးသွားရင် ပိုတော့မှာမို့ ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် ဒါဟာ ကျွန်မ ပထောမကင်းဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ကျေနပ်တယ် ...

“ကျွန်မ လုပ်ရပ် မမှားဘူး”

ကျိုင်းသည် နောက်ဆုံးစကားကို အတုတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းပြောပြီးတဲ့နောက် မုန့်တွေလည်း ဆက်စားချင်စိတ် မရှိတော့သဖြင့် ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်ကာ ချထားသော အထုပ်တွေကို ဆွဲကာ ပြန်ဖို့ပြင်သည်။ သူက ကျိုင်းကို ဘာမှ နားမလည်သော မျက်လုံးများဖြင့် မော့ကြည့်ကာ ...

“ပြန်တော့မလို့လား၊ ကုန်အောင်စားသွားဦးလေ”

“ရှင်ပဲစား”

ကျိုင်းက ဘာမှ မခံစားတတ်သော လူပျိုသိုးကြီးကို စိတ်ကုန်စွာဖြင့် လှည့်ကိုမကြည့်တော့ဘဲ အထုပ်တွေကို ဆွဲကာ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ပြစ်နိုင်လျှင်

ကျိုင်း စင်ကာပူကို မြန်မြန်ပြန်ချင်လှပြီဖြစ်သည်။ အစကတော့ ဘုတ်မလိုလိုနှင့် လူကို ထိသလို ရိုသလိုပြောတတ်သော စကားတွေကိုလည်း နားမထောင်ချင်တော့။

“ဟိတ် ... နေဦးလေ။ ဇွတ်လျှောက်မနေနဲ့၊ ဟိုတစ်ခါက လို ရောက်လဲနေဦးမယ်”

ဘာမှလဲ မဟုတ်ပါဘဲနဲ့ အရင်အတိတ်တွေကို စကားထဲပြန်ထည့်ပြောနေသော လူကို ကျိုင်းက နောက်တစ်ခါ မျက်စောင်းမထိုးမိအောင် အတော်ကြီးထိန်းသိမ်းထားရသည်။ သူနဲ့ မျက်လုံးချင်းလည်း မဆုံချင်တော့ချေ။

သူက ကားနားအထိ လိုက်ပါလာကာ ...

“သမီး ဦးတို့ ဝယ်လိဒင်မှာ ပန်းကြဲပေးမလား”

“ရှင် ဘာအရူးထနေတာလဲ”

“ဟာ ... ကိုယ် ဘာအရူးထလိုလဲ၊ တကယ်ပေးနေတာပါ။ ကိုယ်နဲ့ မင်းက စင်မင်ငြိုသားဆိုတော့ ကိုယ်က မင်းကို သပ်သပ်ပီတိတာပါ။ ဧကနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကူညီမှာလား ပြော”

ကျိုင်းက သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်
အပြစ် စူးနှင့်စွာ စိုက်ကြည့်မိသည်။ သူက ကျိုင်းကို ကလီ
သော ရီချင်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ပမာမခန့်ပြန်ကြည့်
ပန်းနှစ်ဖက်ကိုတောင် ဟန်ပါပါတွန့်ပြလိုက်သေးလေသည်။

အင်း... ဒီလောက်ဆို ကျိုင်း သဘောပေါက်ပါပြီ။
ကျိုင်းသည် ဒီတစ်ခါတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်ပဲ စိုက်ကြည့်ကာ ...

"ကျွန်မ သန်ဘက်ခါ စင်ကာပူကို ပြန်တော့မယ်၊ မင်္ဂလာ
မဆောင်ခင် တစ်ပတ်ကြိုပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ၊ ရှင့်အတွက်
ဆက်ဆက်လာပြီး ပန်းကြဲပေးပါ့မယ်"

ပြောပြီးတာနှင့် ကျိုင်းသည် ချက်ချင်းပဲ လှည့်ထွက်
ကာ ကားပေါ်ကိုတက်လျက် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကျိုင်း
ရင်ထဲတွင် မြတ်နိုးဖို့ကောင်းသော တစ်ခုတစ်ရာကို လက်လွှဲ
ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဆိုသော အသိက ရင်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်း
နေသလို တဆစ်ဆစ်ဖြစ်နေစေသည်။

ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့နိုင်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်
သွားရင်လည်း ကောင်းသည်။ အခုတော့ ပိုင်ဆိုင်မှုမပါတော့သော
ဝတ်သက်မှုက ဆူးတစ်ချောင်းလိုပဲ ပိုပြီးခံစားရခက်စေတော့မည်။
ဒီသင်ခန်းစာထဲက ကျိုင်း ရာသွားသောအသိတစ်ခုမှာ ဝေးရင်လည်း
လုံးဝဝေး။ ဘယ်တော့မှ မမြင်ရတာက ခံနိုင်ရည်ကို ပို၍ရှိစေသည်
ဆိုတာပဲ ဖြစ်တော့သည်။

၂၅၁

ခါတိုင်းက ကျိုင်း စင်ကာပူပြန်လျှင် နှစ်ယောက်စုံညီ လိုက်မပို့တတ်သော အော့ကန်နဲ့ကောသည် ဒီတစ်ခါအော့ နှစ်ယောက်စလုံးက လိုက်ပို့တာနှင့် ကြိုရသည်။ အော့ကန်ကအော့ ကျိုင်း ပြန်သွားတာကို ဝမ်းနည်းနေသော မျက်နှာထားဖြင့် တဖွဖွ ပြော၍မဆုံးတော့။

"မကြာ မကြာ ပြန်လာ သမီးရယ်၊ သမီး အလုပ်ကိုလည်း ဒီမှာပဲ အခြေကျဖို့ ဆုံးဖြတ်တော့။ သမီး ဖေဖေကိုလည်း ပြောလိုက်၊ ဒီကိပ် ပြန်လာနေပါလို့၊ ပြောကြည့်မှ ဒါလေး"

ရှိတော့တဲ့ဟာ၊ အားလုံး တကွတပြားဆီ ဖြစ်နေကြတာ၊ အော့ကန် စိတ်မချမ်းသာဘူး ...

ကြားလား သမီး"

"ဟုတ် အော့ကန်"

ကျိုင်းက အော့ကန်ကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ကော့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကော့ကော့ဆုံဆုံဆုံဆုံ လက်ပိုက်ရပ်နေတာ အေးအေးဆေးဆေး အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြသည်။ အင်း ... မလုပ်တလုပ် ကေနဲ့ ပေါတော့ပျော်လို့ ကြီးတို့ စုံဖက်ရင်တော့ ကော့လည်း ပျော်ရမယ်ထင်ပါရဲ့။

"ဧကရာ ဘာမှာဦးမလဲ"

"ကော့က အထွေအထူးတော့ မှာစရာမရှိပါဘူး၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပေါ့ ကျိုင်း၊ ပြီးတော့ ..."

ပြီးတော့ဆိုပြီး ကော့က စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ကျိုင်းကိုသာ အနိမ့်နိမ့်တစ်မျိုးနှင့် ပြုံးကြည့်နေလျှင် ကျိုင်းသည် ကိုယ်လုပ်ခဲ့သောကိစ္စတွေကို ကော့များ သိသွားခဲ့ပြီလားဟု မလှုပ်

မလဲဖြစ်သွားရသည်။ အော့ကစ်ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း အော့ကစ်မျက်နှာက ပြုံးစိစိဖြစ်နေတာကလွဲလို့ ထူးထူးခြားခြားမရှိဘဲ။

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ကေ”

“ဪ ... ကေ မင်္ဂလာပွဲမှာ ပန်းကြဲဖို့ စောစောပြန်လာလို့”

ကျိုင်းသည် ကေ မသိအောင် သက်ပြင်းမောကြီး တစ်ခုကို ကျိတ်ချပြီးတဲ့နောက် မအိမလည်ကြီး ပြန်ဖြိုးပြလိုက်ရသည်။ ကေရယ် ... ကေရယ် ... ဟုသာ ရင်ထဲမှာ အော်ဝစ်လျက် အပြင်ဘက်ကတော့ ကေ့ပခုံးလေးကို ဖျစ်ညှစ်ကာ

“လာမှာပေါ့ ကေ၊ စိတ်ချပါ”

အော့ကစ်က နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ လေယာဉ်ထွက်တော့မယ်ဟု လောသော်လည်း ကျိုင်းသည် အဒေါ်နှစ်ဦးကို ရင်ချင်းအပ်ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ပြီးတဲ့နောက် ခန်းမထဲသို့ ဝှေ့ဝဲကြည့်ရှုလိုက်သေးသည်။ ကျိုင်း ပြန်မှာကို သူ့ သိသားပဲ။ ဒါနဲ့များတောင် တူမလေးအရာမှာထားလျက် လာတောင်နှုတ်ဆက်ဖော်

ရချေ။ အင်းလေ လုံးဝ မတွေ့မမြင်သွားရတာ ပိုမကောင်းဘူးသား။ ကျိုင်းသည် စိတ်ကို ခုံးခုံးချပြီးနောက် ကေနဲ့ အော့ကစ်ထို လက်ပြကာ ...

“ကေ ... အော့ကစ် သမီး သွားပြီနော် ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

“တုတု ... သမီး၊ ဟိုရောက်ရင် ဖုန်းဆက်”

“ဘိုင့်ဘိုင့် ... ကျိုင်း၊ ဆီးယူ”

ကျိုင်းက အမြီးတစ်ခုနဲ့ပဲ အသာအယာ လှည့်ထွက်လို့လာခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် တော်တော်များများက နေရာယူပြီးကြလျက် ကျိုင်းတစ်ယောက်သာ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝှေ့ဝဲလျက် ချီရှာတုန်း။ ကျိုင်းသည် ကိုယ့်ခုံနံပါတ်ကိုတွေ့လျှင် ထိုင်ခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာခင်ပဲ လေယာဉ်ထွက်တော့မှာမို့ လေယာဉ်မယ်လေးက ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်ထားကြတော့ဖို့ နှိုးဆော်လျှင် ကျိုင်းက ခရီးသွားလာနေကြသူပီပီ ခါးပတ်ကို အလွယ်တကူပဲ ပတ်၍ပြီးသွားသည်။ ကျိုင်းရဲ့နံဘေးကလူကတော့ လေယာဉ်

www.burmeseclassic.com

မတက်ခင်တည်းက မူးနေဟန်ဖြင့် ချောင်ကို အတင်းတိုင်းက
မှေးနေသဖြင့် ကျိုင်းက ခရီးသည်အချင်းချင်း လက်တို့ကာ ...

“ဒီမှာ လေယာဉ်တက်တော့မယ်၊ ခါးပတ် ပတ်ထားပါ”
ထိုလူက မှေးနေရာမှ မလှုပ်သေးဘဲ အာလေးလွှာ
လေးသံဖြင့် ...

“လေယာဉ်က တစ်ခါမှ မစီးဖူးဘူး၊ အဲဒါ ခါးပတ်လည်း
မပတ်တတ်ဘူး၊ ပတ်ပေးပါလားဟင်”

“ဘာရှင်”

ကျိုင်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်လိုက်လျှင် ခေါင်းစွပ်
အနွေးထည်ကို ခေါင်းစွပ်ကာ တစောင်းကွေးနေသောလူက သူ
ခေါင်းစွပ်ကို ဆွဲချွတ်ပြီး မိတ်ဆက်ပြီးပြီးလာသည်။ ဒီတော့မှ
ကျိုင်းသည် အဲဒီမျက်နှာကို မြင်သောအခါ အလွန်အံ့ဩလန့်ဖျပ်
သွားရသည်။

သူက ကျိုင်း အံ့ဩသွားပုံကို သဘောကျဟန်ဖြင့်
ဟဲခနဲ ရယ်ပြကာ လက်ချောင်းလေးတွေကို လှုပ်ခတ်ပြလျက် ...

“ဟိုင်း ... ကျိုင်းစင်မြဝါ”ဟု ရွတ်နောက်နောက်
နှုတ်ဆက်လေသည်။ ကျိုင်းသည် မျက်လုံးအပြူးကို ခုထိ မကြုတ်
နိုင်သေးဘဲ ...

“ရှင် ဘယ်လို ... ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းကို လိုက်ပို့တာပေါ့ ကောင်မ
လေးရဲ့”

“ဘယ်လို ! ... လိုက်ပို့တယ်၊ ဘာလိုက်ပို့တာလဲ၊ လိုက်ပို့
တဲ့လူက ဘယ်လိုလုပ် လေယာဉ်ပေါ် ရောက်နေရတာလဲ”

“လေယာဉ်ပေါ်ထိ လိုက်ပို့ချင်လို့ လေယာဉ်ပေါ် ရောက်
နေရတာပေါ့၊ ပြီးရင် စင်ကာပူထိ လိုက်ပို့ချင်လို့ စင်ကာပူ
ကို ရောက်ရဦးမယ်”

“ဟာ ... ဘာတွေလဲ၊ ကေတို့ကလည်း ဘာမှမပြောပါဘူး၊
နေပါဦး၊ ရှင်နဲ့ ကျိုင်းက ဘာဆိုလို့ စင်ကာပူထိ လိုက်
ပို့ရမှာလဲ”

“ဆိုင်တယ် မဆိုင်ဘူးဆိုတာ စိတ်က သတ်မှတ်တာပါ။ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ မင်းနဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာပဲလေ။ ဒီလမ်းခရီးကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားရမှာကို ကိုယ်က ဘယ်လိုမှ စိတ်မချတော့ဘူးလေ”

အင်မတန်ကို ရွန်းစက်နေသည့် အရည်ပျော်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ကာ ပြောလာသော စကားသံတွေရဲ့ အဆုံးတွင် ကျိုင်းရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အေးစက်လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ ဒီလူကြီး ကြောင်များသွားပြီလား။

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ကိုယ် ပြောနေတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို မင်း နားလည်မှာပါ”

သူက ကျိုင်းရဲ့ မျက်နှာကို ငုံ့ထားတော့မတတ်ငုံ့မှီးကြည့်ကာ ပြောလာလျှင် ကျိုင်းသည် မြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာကာ တစ်သက်လုံးက မမူးခဲ့သော လေယာဉ်စီးရတာကို မူးရိပ် မူးရိပ်ဖြစ်လို့လာသည်။ သူက ဒါကို ရိပ်မိသည့်အလား ခပ်တိုးတိုးရယ်နေကာ ...

“မမူးသေးနဲ့ဦး အိပ်မသွားနဲ့ဦးနော်၊ ကိုယ့်ပန်းပေါ်ကို မှီအိပ်ခွင့်ရဖို့အတွက် ကိုယ့်စကားတချို့ကို နားထောင် ... မင်းက တစ်ခွန်းတော့ ပြန်ဖြေသွားရဦးမယ် ...

ဒါမှ ...”

သူက ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျိုင်းကို အသည်းယားချင်စဖွယ် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ သူငယ်နာမစင်သေးတာကို စင်ကာပူမှာ လိုက်ပြမလို့လား”

“မင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့လို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

ကျိုင်းက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ပိတ်ထိုးကာ ...

“တူမလေးကို စောင့်ရှောက်မယ်ပေါ့”

“နီး ... နီး ... တူမလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇနီးလောင်းပါ”

သူ့စကားကြောင့် ကျိုင်းသည် တအားကြီးရှက်သွား

ရရင်း ...

“ရှင်နော် ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရှင်နဲ့ ကေနဲ့ လက်ထပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ မင်းရဲ့ကေကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး၊ မင်းကို သက်သက်ကျပ်ချင်လို့ လျှောက်ပြောတာ၊ အဲဒီနေ့ မင်းတို့အိမ်က ပြန်သွားတည်းက မင်းကို ချစ်တဲ့အကြောင်း လက်ထပ်ချင်တဲ့အကြောင်း ကိုယ့်အမေကို ပြောခဲ့ပြီးသား၊ အမေကလည်း မသစ်ခွကို လက်တို့ကြည့်တော့ အိုကေဆိုတာနဲ့ ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်လာတာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ကေ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာထရော့”

“အဲဒါက တစ်ယောက်ပေါ့၊ သူကလည်း မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ငြိနေမှန်းသိလို့ မင်းကို ကျပ်လွှတ်တာနေမှာပါ။”

ဒီတော့မှ ကျိုင်းသည် အော့ကန်နဲ့ ကေရဲ့ မချိုမချည်

နှုတ်ဆက်သော မျက်နှာတွေကို သဘောပေါက်တော့လေသည်။

သူကလည်း ကျိုင်းရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် အနားနားသို့ တိုးကပ်ကာ ...

“ကျိုင်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောမလား။”

“အောင်မယ် ... ကြိုက်တောင်ကြိုက်နေပြီ၊ ရှင်ကြီးက ကျုပ်ကြီးကို ဘယ်တုန်းကများ ရည်းစားစကားပြော အဖြေတောင်းထားဖူးလို့လဲ”

“အဖြေက အခုမှတောင်းပေမယ့် ရည်းစားစကားကတော့ ဟိုးအစောကြီးတည်းက ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကျိုင်းက မျက်လုံးလည်သွားရ

ကာ ...

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“သေချာပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ အသက်လေးငယ်ငယ်နဲ့ မေ့တတ်လို့ကိတာ”

ကျိုင်းက သူ့စကားကြောင့် ဒေါ်မူသွားရတာ ...

“အမလေး ... ဒီလိုစကားမျိုးက မေ့စရာလား၊ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်နေရာမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ လုံးဝ မမေ့ခဲ့ဖူးဘူးဟင်း ... သူသာ တစ်ခန်းပျက်”

သူက ချစ်ဖို့ကောင်းသော ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ထားချင်စိတ်တွေကိုပဲ အတော်ပဲ ထိန်းချုပ်ထားရလေသည်။ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဒီလိုပွင့်လင်းရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးတွေက ပိုချစ်ဖို့ကောင်းတယ် ပရိသတ်တို့ရေ။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားသားတွေဟာ ပဲများတဲ့ မိန်းကလေးတွေထက် ဖော်စွာ ပွင့်လင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ပိုသဘောကျရပါတယ်။

“ကိုယ် ပြောပြမယ်၊ မင်း ဆံပင်တုကြီးတပ်ပြီး ဂါဝန်စွယ်ကြီး ဝတ်လာတဲ့ ကိုးရိုးကားယားဝဲနဲ့မှာ ကိုယ့်ဆိုင်ထဲကို မင်းကို ခေါ်လာပြီး စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့တယ် ...

အဲဒါက မင်းအနားမှာ ကိုယ် အမြဲရှိနေပါ့မယ်လို့”
“အင်းလေ အဲဒါပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါပဲလေ၊ အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ ရည်းစားစကားပေါ့”
“ဟင်း ...”

သူမက သူ့ကို နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ နာခေါင်းရှုံ့ပြုလေသည်။

“မဟုတ်ဘူးလား ကျွိုင်းရဲ့၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေထက် အဲဒီစကားလေးက တကယ်လေးနက်ပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ စကားလေးပါ ...

ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကိုယ်က မင်းကို နယုန်မိုးရဲ့ ချစ်သူလို့ပဲ ထင်ထားခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကိုယ် ချစ်မိသွားတယ်၊ ချစ်မိသွားပေမယ့်လည်း ချစ်သူရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ် ဖွင့်ပြောရမလဲ ...

ဒါကြောင့် အဲဒီထက်လေးနက်တဲ့စကား ချစ်တယ်ဆိုတာထက် အဆင့်မြင့်တဲ့ အဆင့်မြင့်ရည်းစားစကားပဲ မင်းကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တာပါ ကောင်မလေးရယ်

သူက ရင်ထဲမှဆန္ဒကို မချုပ်တီးနိုင်စွာဖြင့် သုံမရဲ့ လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ အပ်ထားမိလေ သည်။ ဒီအခါမှာ သူမက မရုန်းပါ။ မရုန်းတဲ့အပြင် ချစ်စဖွယ် ကောင်းသော အဖြေပေးခြင်းဖြင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန်ခဲ့သည်မှာ -

“ကျွန်မရဲ့လက်ကို တရားဝင်ကိုင်ခွင့်ရဖို့အတွက် ကျွန်မက လည်း ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးလိုက်တယ်”

သူက မြတ်နိုးရသော ချစ်သူကောင်မလေးရဲ့ နဖူးကို နာကျင်အောင်ပဲ တမင်သွားတိုက်ပစ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်တွေ အရိုးထိထိ စွဲမြဲစေချင်လို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သုမဂ္ဂ

December 29th 2007
8:10 (P:M)